CRISTIAN GANESCU

OMUL ÎN AFARA TRUPULUI

STRUCTURA AURICĂ A FIINŢEI UMANE

CICLUL FORŢĂ CONTRA FORŢĂ
VOL II, EDITURA ALAYA

În momentul naşterii, la fel ca şi în momentul morții, oamenii se întâlnesc, pentru o fracțiune de secundă, cu ei înşişi, cunoscându-şi toate întrupările şi morțile anterioare. Acest flash este însă atât de scurt, încât nu toți oamenii pot conştientiza clar momentul respectiv.

Este interesant şi cazul acelor oameni, care, în existența anterioară, au suferit morți violente - în care sângele lor s-a scurs pe pământ. De altfel, datorită condițiilor istorice ce existau acum trei-patru-cinci sute de ani, mulți oameni care se întrupează în prezent au trecut prin astfel de morți.

În momentul reîntrupării, oamenii din această categorie pot percepe, printr-un flash cognitiv intens, toată istoria planetei Pământ, păstrată în depozitul psiho-informațional - memoria akashică - a **Spiritului Pământului.**

Printr-o moarte anterioară violentă, în care sângele li s-a scurs pe pământ, oamenii se leagă, într-un fel tainic, de **Spiritul Pământului,** *iar la următoarea încarnare în trup fizic se pot conecta spontan la memoria planetară. Astfel, în momentul următoarei naşteri fizice, ei retrăiesc fulgerător toate evenimentele trecutului globului terestru în care a curs sânge de om, imprimate în memoria* **Spiritului Pământului:** *crime, războaie, mari cataclisme etc.*

Iar dacă, la sfârşitul existenței actuale, chiar în secunda morții, au deja activat **corpul haric al plaselor mesianice** *- care constituie motorul formării, în lumea pământească, a Comunității (Bisericii) lui* **Iisus Hristos,** *ca o consecință directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani în Palestina - oamenii în cauză pot percepe mult mai mult...*

Pentru că, activitatea lui **Iisus Hristos** *nu a încetat după Crucificare - momentul în care sângele Său s-a scurs pe Pământ - ori după înălțarea la cer, ci se perpetuează în* **prezentul continuu** *în care se manifestă* **Fiinţa Sa.**

Mijlocul concret prin care, de 2000 de ani, **Iisus Hristos** *ajută în mod efectiv omul să transceandă actuala stare de fapt, destinul adamic ca rezultat al căderii inițiale, constă în formarea* **chakrei iubirii** *şi în apariția celui mai misterios corp auric:* **corpul haric al plaselor mesianice.** *Aceste elemente aurice se formează la orice om, în momentul rostirii cu voce tare a* **Numelui lui Iisus Hristos** *sau, fireşte, în cazul rugăciunii creştine.*

De două mii de ani, **Numele lui Iisus Hristos** *a devenit cel mai puternic* **Nume** *din Cer şi de pe Pământ. Prin Jertfa Sa,* **Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat,** *a plătit* **Preţul sacrificiului.**

Plătînd **Preţul sacrificiului, Iisus Hristos** *a dobândit* **Puterea şi Domnia.** *El a devenit* ***Domnul şi Învățătorul - Regele - tuturor oamenilor din Terra aurica.*** *Prin* **Puterea** *pe care a dobândit-o,* **Iisus Hristos** *a pus în toți oamenii* **Efigia Puterii Sale** *şi a stabilit* **"o nouă cârmuire".** *Datorită acestui fapt, tot ce se face în Cer şi pe Pământ se face doar prin* **Iisus Hristos;** *astfel se consfinţeşte cele ce Le-a spus la scurt timp după Înviere:*

"TOATĂ PUTEREA MI-A FOST DATĂ ÎN CER ŞI PE PĂMÂNT... ŞI IATĂ, EU SUNT CU VOI, PÂNĂ LA SFÂRŞITUL VEACULUI. AMIN".

OMUL ÎN AFARA... TRUPULUI
STRUCTURA AURICĂ A FIINȚEI UMANE

Partea întâi
STRUCTURA AURICĂ A FIINȚEI UMANE

Cap. 1. Cercetarea celor văzute şi celor nevăzute
- Un eveniment neobişnuit
- Clarvăzător în lumea eterică

Cap. 2. Aura omului
- Perspective
- Individualitatea
- Personalitatea
- Corpurile aurice derivate

Cap. 3. Omul, în afara ...trupului
- A doua perspectivă
- Culorile structurilor aurice
- Vechimea structurilor aurice

Cap. 4. Planurile cuantice
- Ferestre de lumină
- Perspectiva planurilor cuantice

Cap. 5. "Fiziologia" aurei
- Energia vitală
- Chakrele
- Metabolizarea energiilor prin chakre
- Chakrele principale
- Chakra iubirii - Shainiah
- Chakrele secundare şi chakrele minore

Cap. 6. Sigiliile karmice : reflectarea destinului
- Individualitateşi personalitate
- Sigiliile karmice ale corpului duh
- Sigiliile karmice ale sufletului
- Bolile karmice

Cap. 7. Thent-Thint 3 Si Bemol
- Si Bemol
- Thent Thint

Cap. 8. Reflectarea încarnărilor trecute
- Configurația sigiliilor karmice
- Punctul ideal
- Steluța dintâi

Cap. 9. Preţul răscumpărării
- Omul nou, omul vechi
- Un fapt de viață actual, prezent, vital

Partea a doua:
ODISEEA SPIRITULUI

Cap. 1. Evoluţia omului
- Viața, suprema formă de inițiere
- Principiul termometrului
- Paradigma evoluției
- Reflectarea evoluției în corpul duh

Cap. 2. Şcoala vieţii
- Cele şapte clase evolutive
- Pragurile Crucii Vieții

Cap 3. Activarea chakrelor
- Nivelul optim de funcționare
- Acțiunea Duhului Sfânt
- Sigiliile chakrelor
- Cele şapte Raze

Cap. 4. Cele trei căi
- Exercitarea liberului arbitru
- Tipuri de cunoaştere
- Calea evolutivă standard
- Cunoaşterea realizată prin inducție
- Străvechea Cale a zeilor

Cap. 5. Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat
- Izvorul de Lumină
- Modificarea structurii aurice umane prin activitatea lui Iisus Hristos

Cap. 6. Ziua cea mai lungă
- Corpul astral, cheia evoluției
- Iubirea, credința şi speranța

Cap. 7. Corpul haric al plaselor mesianice
- Darul
- Corpul haric

Cap. 8. Shainiah, Stânga 4
- Crucea circumscrisă de cerc
- Fiul Omului
- Corpul de diamant

Cap. 9. Odiseea spiritului

Această carte este bazată pe dezvăluirile clarvăzătorului EUGEN NICOLAE GÎSCĂ

CUVÂNT DE ÎNTÂMPÎNARE LA CICLUL "FORȚĂ CONTRA FORȚĂ"

Semnatarul acestor rânduri ține să mulțumească ***tuturor*** *celor care au contribuit, într-un fel sau altul, la realizarea şi la apariția cărților din ciclul* **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ.**

Semnatarul acestor rânduri ține să mulțumească, în mod special, Seniorului ***George Gănescu,*** *pentru răbdarea cu care a lecturat manuscrisul cărților din acest ciclu. Sfaturile sale, ca prim lector şi critic, au ajutat enorm la eliminarea unor erori înerente şi la limpezirea textelor.*

Semnatarul acestor rânduri mulțumeşte, de asemenea, prietenilor şi partenerilor **Mariana şi Radu Grigore** *de la SC Libra Dif SRL, pentru sprijinul acordat.*

Evident, nu în ultimul rând, semnatarul acestor rânduri mulțumeşte lui **Eugen Nicolae Gîscă,** *pentru amabilitatea de a-i fi pus la dispoziție, cu multă generozitate, informațiile ce au stat la baza realizării cărților din acest ciclu.*

Cu ceva timp în urmă, în copilărie, am avut parte, cu totul întâmplător, de o experiență neobişnuită prin care, cu siguranță, au trecut mulți alți oameni. În acele vremuri, la fel ca şi astăzi, exista obiceiul ca, în vacanțe, colegii legați sufleteşte unul de altul - băieți şi fete - să participe la mici "chefuri", în cadrul cărora experimentau diferite jocuri. Unul dintre ele

era "jocul cu sticla" - un joc naiv şi banal, dar foarte apreciat pe atunci. În jurul mesei, pe scaune, de-o parte erau băieții, iar de cealaltă parte erau fetele. Unul dintre participanți învârtea o sticlă goală. Sticla se oprea pe direcția unui băiat şi a unei fete, care apoi treceau într-o cameră alăturată pentru a se săruta.

La un moment dat, jocul cu sticla a constituit preludiul unor noi experiențe. Unul dintre colegi a avut ideea să pună în practică "jocul cu fularul". În cadrul acestui inedit joc, care se juca după acelaşi principiu, unul dintre parteneri presa, cu ajutorul unui fular, anumite puncte sensibile din partea din spate a gâtului celuilalt partener. Este, desigur, vorba despre un joc periculos, nerecomandabil, întrucât provoacă un scurt leşin. Prin presarea cu ajutorul unui fular a unor puncte sensibile din partea din spate a gâtului, se provoacă un scurt leşin. Acest procedu se aplică cu efect doar copiilor care nu depăşesc vârsta de 10 - 12 ani, adulții fiind cel mai adesea imuni, probabil datorită faptului că punctele respective se atrofiază la maturitate.

Cel căruia i se aplica procedeul îşi pierdea cunoştința, căzând eventual de pe scaunul pe care era aşezat, dar în scurtul răstimp de câteva secunde, avea parte de o experiență stranie. Observa felurite ființe în trupuri ce luminează ca neoanele şi un decor diferit de cel existent în lumea materială, iar timpul parcă se dilata; apărea senzația că trec milenii. Altfel spus, persoana în cauză "aluneca" din această lume şi pătrundea în alta. Desigur, persoana care experimenta acest joc era readusă rapid în simțiri prin stropirea cu apă şi prin aplicarea unor pălmuțe peste obraji. Sentimentul adânc de tristețe generat de despărțirea de acea lume mirifică persista la toți participanții mult timp după experiment.

Dacă ar fi să ne ghidăm după logica obişnuită, nu era vorba decât despre halucinații trecătoare. Nimeni nu poate răspunde însă la o întrebare foarte simplă, pusă tot după logica acestei lumi: cum se face că toate persoanele care au participat la "jocul cu fularul" au avut aceleaşi halucinații - adică au observat acelaşi ființe şi acelaşi decor ?

Se ştie, copiii au o constituție fizică ceva mai labilă, în curs de formare, astfel încât îşi pot permite astfel de "subtilități de procedură"; în schimb, dacă adulții ar cunoaşte acele puncte sensibile şi le-ar presa cu ajutorul unui fular, nu le-ar fi de nici un folos, n-ar percepe nimic şi n-ar putea "aluneca" din lumea oamenilor - din lumea logicii normale şi sănătoase care, după câte se spune, este singura care are dreptul de a da verdicte şi de a stabili ceea ce este adevărat sau fals, ceea ce este miraj sau realitate.

La fel ca şi ceilalți participanți la jocul cu fularul, şi eu am avut parte de aceste experiențe. Ulterior, după încheierea copilăriei, de-a lungul vieții, am mai "alunecat" de câteva ori, preț de câteva clipe, în condiții mai mult sau mai puțin dramatice, în acea lume în care secundele par milenii.

Fără nici o îndoială, mulți oameni au trecut prin experiențe similare, mai ales în urma unor evenimente dramatice - de exemplu, cei care au trecut prin experiențe la limita morții ori cei care au trecut prin morți clinice. Ca o constantă generală, nici unul dintre aceşti oameni nu a reuşit să integreze complet în cunoaşterea normală astfel de experiențe, tot astfel cum nu se pot integra visele în experiența cotidiană, în care funcționează doar conştiința specifică stării de veghe - logica "sănătoasă" a acestei lumi.

Pentru mine, experiențele copilăriei au constituit însă imboldul de a cerceta amănunțit astfel de fenomene. Precum un om traumatizat, care se întoarce mereu şi mereu la starea ce a premers trauma, căutându-şi adevărata identitate, convins fiind de faptul că doar după descoperirea originii traumei se poate vindeca, am găsit de cuviință să cercetez ani de-a rândul fenomenologia unor asemenea fenomene, în speranța ascunsă că voi putea obține răspunsul la anumite întrebări. De altfel, toți oamenii procedează la fel. Traumatizați în forul lor interior de vreun eveniment petrecut cândva în trecut, oamenii încearcă să se vindece.

Dar, în momentul în care se vindecă de trauma lor particulară, oamenii înțeleg cu necesitate faptul că mai există o traumă, mult mai profundă. Înțeleg că dincolo de traumele particulare ale fiecărui om în parte, există o traumă comună; înțeleg, în cele din urmă, că toți oamenii sunt bolnavi de aceeaşi boală, înțeleg, de asemenea, că această boală

comună i-a determinat să se nască în lumea materială - aici şi acum. Abia în momentul în care conştientizează acest fapt, fiecare om poate începe procesul de vindecare - ***vindecarea de existență.***

Întâlnirea dintre mine şi ***Eugen Nicolae Gîscă*** *s-a produs în a doua jumătate a anului 1999. În acea perioadă, Eugen era în căutarea unei persoane care să-l înțeleagă. Fiind prins pe atunci cu alte probleme, nu am avut timpul necesar să mă implic în ceea ce voia Eugen să facă. Cum nu stăpânea meşteşugul scrisului, Eugen căuta o persoană capabilă să aştearnă pe hârtie o parte din informațiile la care avusese acces.*

Am ezitat o lungă perioadă de timp înainte de a mă apuca în mod serios de treabă. Gândindu-mă totuşi la faptul că propriile mele traume, propriile nelinişti, propriile erori sau propriile întrebări sunt ale multor oameni, gândindu-mă, în acelaşi timp, că încercarea de a răspunde la ele poate aduce, dacă nu răspunsuri, cel puțin conştientizarea unor aspecte care să ajute la ***vindecarea de existență*** *a cât mai multor oameni, am acceptat în cele din urmă o astfel de propunere. Luând în calcul, evident, şi propriile trăiri şi experiențe de viață, am înțeles abia mai târziu ce şansă am în față: integrarea în cunoaşterea normală a unor informații oferite de o persoană -* ***Eugen Nicolae Gîscă*** *- care a devenit capabilă, în urma unor evenimente dramatice, să perceapă acea lume în care secundele par milenii - care este lumea eterică.*

Ceea ce este foarte important este însă faptul că Eugen a devenit capabil să perceapă acea lume nu doar pentru câteva fracțiuni de secundă, precum în cazul celor care au experiențe la limita morții sau participă la jocul cu sticla, ci o perioadă mai lungă de timp, astfel încât informațiile sale sunt extrem de prețioase.

Deşi, inițial, totul părea a fi destul de simplu, am înțeles ulterior faptul că, dată fiind natura elementelor pe care Eugen dorea să le împărtăşească prin intermediul cărților, lucrurile sunt mult mai complexe. Treptat, m-am implicat din ce în ce mai mult în acest proiect, care a început să prindă viață şi substanță.Rolul meu a devenit din ce în ce mai activ, întrucât a fost nevoie de o activitate imensă de selectare, interpretare şi comentare a unor informații brute, adesea neinteligibile prin intermediul logicii formale şi de constituire a unei ***concepții*** *unitare şi coerente. În ultimă instanță, a fost vorba despre transformarea unor informații de natură spirituală într-un limbaj adaptat mentalității epocii în care trăim.*

În perioada de început a colaborării cu Eugen, mi-am pus problema felului în care să reflect cele afirmate de acesta. Gândindu-mă la modul în care voi proceda, am descoperit câteva soluții.

Aveam de ales între a face un reportaj, de a urma întocmai firul celor narate de el, de a realiza cărțile sub forma unui interviu sau de a adopta rolul de narator obiectiv. Am renunțat curând la varianta unui reportaj, apoi am renunțat la varianta unei serii de cărți-interviu - variantele cele mai facile - şi m-am înhămat la munca cea mai dificilă.

Ceea ce mă interesa cu adevărat şi, mai ales, ceea ce voiam să fac era construirea unei ***concepții*** *bazate pe descrierile lui Eugen. Am considerat că nu persoanele sunt importante, ci* ***concepția*** *ce ar putea rezulta. De aceea, de-a lungul cărților, am încercat să scoatem în evidență nu atât persoana lui Eugen şi capacitățile sale, cât mai ales* ***concepția*** *rezultată. Această* ***concepție*** *va fi prezentată în mod progresiv de-a lungul mai multor lucrări, reunite în ciclul pe care l-am denumit după titlul primei cărți:* ***FORȚĂ CONTRA FORȚĂ.***

Nici un moment, nu trebuie pierdut din vedere faptul că nu este vorba despre cărți de autor în sensul tradițional al cuvântului, în care autorul să prezînte ceea ce gândeşte ori ceea ce-şi imaginează în aceste cărți este expusă o anumită ***concepție,*** *dar trebuie să fie evident pentru orice cititor faptul că o astfel de* ***concepție*** *nu poate fi creația unui om, oricât de inventiv ar fi acesta. De altfel, o astfel de* ***concepție*** *nu poate fi creația exclusivă a unui om încarnat... Precum un brutar care primeşte de la altcineva ingredientele necesare fabricării unei pâini, eu nu am fost, în cele din urmă, decât un transmițător care a primit de la altcineva ingredientele necesare. Evident, depinde de brutar dacă, pe baza ingredientelor primite, reuşeşte să facă o pâine bună, care să fie apreciată de consumatori.*

La urma urmei, orice brutar trebuie să-şi asume responsabilitatea produsului mâinilor sale. Tot astfel, eu trebuie să îmi asum deschis răspunderea pentru modul în care am reflectat în scris informațiile primite. În acest context, are mai puțină importanță că respectivele cărți au fost scrise de o persoană pe baza informațiilor altei persoane. Din acest punct de vedere, actul de a scrie şi, respectiv, de a percepe prin cea de-a doua vedere sunt secundare. Ceea ce este cu adevărat important este ca o astfel de ***concepție*** *să poată ajunge la cititori. Cititorii sunt singurii care au dreptul, pe baza opțiunilor personale, să decidă valoarea* ***concepției*** *expusă în aceste cărți.*

Uneori, se pot face lucruri mari prin oameni mici. Cărțile au fost scrise, iar restul este un prezent transformat deja în trecut, o re-amintire despre ... viitor.

Cristian Gănescu

Partea întâi
STRUCTURA AURICĂ A FIINŢEI UMANE

Capitolul 1
CERCETAREA CELOR VĂZUTE ŞI CELOR NEVĂZUTE

➢ Un eveniment neobişnuit

Eugen Nicolae Gîscă reprezintă un caz tipic de persoană, care, în urma unui şoc existențial, şi-a schimbat mentalitatea materialistă cu cea specifică unui investigator spiritual.

Lucrând la o secție de transformatoare a unei mari întreprinderi, Eugen a avut un accident de muncă care i-a modificat structura aurică, ceea ce i-a permis să pătrundă conştient, în stare de veghe, într-un alt palier al cosmosului, în care percepe ființe şi evenimente total diferite de cele care pot fi observate prin intermediul simțurilor fizice.

În acea zi crucială pentru existența lui, de om obişnuit într-o lume obişnuită, Eugen şi-a început programul de lucru ca de obicei, şi nici o stare specială nu anunța că se va petrece ceva important. Era în apropierea sărbătorii Paştelui, anul de grație 1994. Potrivit caietului de sarcini din ziua respectivă, Eugen trebuia să pătrundă în zona împrejmuită unde se afla, în probă, un transformator de mare putere. Lucrând la transformator, la un moment dat, în apropiere, dar suficient de departe pentru a nu-l afecta fizic, a avut loc un scurt-circuit puternic, iar Eugen şi-a pierdut, pentru câteva fracțiuni de secundă, cunoştința.

A remarcat totuşi cum un val de căldură l-a străfulgerat dinspre baza coloanei vertebrale spre creştetul capului. Părea că el însuşi se transformase într-o fântână arteziană; şuvoiul de căldură urca cu violență dinspre baza trupului spre creştetul capului, pentru a izbucni în afară cu mare intensitate. Deşi trupul era fierbinte, creştetul capului rămăsese rece ca gheața. Undeva, în creştet, parcă se deschisese ceva ce semăna cu o antenă parabolică, iar şuvoiul de neoprit se scurgea în afară. Întregul cap începuse să pulseze, iar în zona frunții apăruse o senzație de durere, ca şi cum ar fi avut un țăruş fierbinte înfipt între sprâncene.

După ce pulsațiile cald-rece s-au diminuat sau poate n-au mai fost conştientizate, Eugen a remarcat cu stupoare cum mediul familiar se estompează treptat, lăsând locul unui alt mediu, pe care-l vedea pentru prima oară. Datorită faptului că evenimentele derulate foarte rapid i-au produs o senzație de greață intensă, s-a aşezat pe o băncuță din lemn, dintre acelea care pot fi găsite în orice întreprindere. În locul imaginii atât de familiare a locului de muncă, el distingea foarte clar o altă imagine, ca ruptă dintr-un

vis, a unei alte lumi. O lume diferită, deşi asemănătoare cu lumea materială. Arbuşti, fructe, flori formau, într-adevăr, un peisaj de basm.

În primele fracţiuni de secundă, la fel ca orice om aflat în astfel de situaţii, nici nu a realizat ce se întâmplă. Imaginile s-au succedat pe retină, au fost înregistrate automat într-un colţ al conştiinţei, dar nu au fost analizate corespunzător. Eugen privea imagini dintr-o altă lume, fără să realizeze ce se petrece. Surpriza a venit în câteva secunde; când să se ridice de pe băncuţa pe care se aşezase, s-a văzut pe sine în două ipostaze diferite, în două trupuri diferite. Prima tocmai se ridica de pe băncuţă, iar cealaltă sta în continuare aşezată. Cele două "personalităţi" se priveau una pe cealaltă stupefiate.

Pe bancă continua să stea trupul material, care nu apucase să se ridice, iar în picioare se afla o dublură din "fum". Cea reală era aşezată pe băncuţa de lemn, iar cea din "fum" stătea în picioare. Fiecare dintre ele o privea pe cealaltă şi spunea *eu.* Trupul din "fum" sau, mai corect spus, din lumină era identic cu trupul material, cu deosebirea că se prezenta într-o stare oarecum idealizată: dantură perfectă, părul lung şi ondulat şi nu scurt şi destul de rar, precum era în realitate. Dar nici n-a avut timp să cerceteze prea amănunţit fenomenul, că dublura energetică, trupul de lumină, a revenit brusc, ca aspirat, în trupul material, iar atenţia lui Eugen a fost atrasă de peisajul ce se deschidea în jurul său. Un peisaj cu adevărat paradisiac, în care arbori şi pomi fructiferi, de diferite forme şi categorii, se întindeau până departe, la marginea orizontului observabil. O lume paralelă se însera lumii materiale, atât de familiară.

La un moment dat, după ce, parcă pierdut în observarea a *ceea ce nu trebuia* să se afle acolo, Eugen a tresărit brusc când, chiar în faţa lui, la nici doi metri, a apărut o fiinţă strălucitoare, în trup asemănător, ca esenţă, dublurii sale energetice. Purta o haină cu falduri, ce se prelingea vaporos peste o statură impresionantă ce măsura aproape doi metri şi jumătate înălţime. Fiinţa respectivă levita la mică distanţă de solul acelei lumi, foarte atentă la mişcările fiinţei umane, pe care o observa prin *ochii negri, lipsiţi de iris.*

La un moment dat, fiinţa respectivă i-a întins lui Eugen o mică bilă luminoasa, ca un glob terestru, pe suprafaţa căruia se puteau remarca clar contururile unor continente. Totuşi, la o privire superficială aruncată de Eugen, era evident că nu semăna cu globul terestru, întrucât configuraţia uscatului şi a apei era total diferită.

Curios, Eugen a întins mâna pentru a lua globul luminos, dar, chiar în acel moment, de undeva de foarte departe, dintr-un alt timp şi alt spaţiu, ceva sau cineva l-a împiedicat să facă acest gest, iar imaginea pe care a avut-o, de data aceasta în minte, era a bunicii sale, defunctă de mult timp. În acel moment, Eugen a pierdut contactul cu acea lume şi a revenit, nu fără părere de rău, în lumea atât de familiară şi de prozaică a bancului de lucru, alături de transformatorul de mare putere.

Deşi aminitirea evenimentului straniu a persistat mult timp după aceea - la fel cum a persistat şi amintirea mai puţin plăcută a evenimentelor ce au urmat, modul şi împrejurările în care a leşinat, felul în care colegii de serviciu l-au adus într-un vestiar să-şi revină -, Eugen a reuşit totuşi să treacă destul de uşor peste acea întâmplare şocantă.

De fapt, aşa se întâmplă cu noi toţi. Avem anumite senzaţii sau trăiri în urma unor evenimente mai mult sau mai puţin dramatice - în cazul unor operaţii, accidente de muncă, traume, ca să nu vorbim despre morţile clinice destul de frecvente -, dar le uităm la fel cum, în fiecare dimineaţă, atunci când aprindem lumina, uităm visele, care încă ne stăruie, vagi, precum vechile amintiri.

Chiar dacă noi uităm prea uşor, iar uitarea pare să fie singura cale de salvare a unei conştiinţe prea fricoase sau prea comode, care nu poate accepta decât ceea ce i-a devenit deja cunoscut, există ceva care nu uită şi care nu trece cu vederea evenimentele sau trăirile ce par să se încadreze în regulile unei alte logici.

În acea dimineaţă a anului 1994, după ce şi-a revenit din şocul iniţial, Eugen şi-a reluat viaţa de dinainte, fără a se preocupa prea mult în a găsi explicaţii. Avusese un

accident, urmat de halucinații trecătoare şi atâta tot. Dar, la nici trei săptămâni, aşa-zisele halucinații se dovediră a nu fi chiar atât de trecătoare precum crezuse.

Într-o zi, la vremea prânzului, o senzație stranie de amețeală, urmată de o stare de vomă, îl înştiințară pe Eugen că lucrurile sunt ceva mai complicate decât crezuse. La fel ca prima oară, pe fondul slăbiciunii trupului, lumea familiară perceptibilă prin intermediul simțurilor se estompă progresiv -fără însă a dispărea cu totul - pentru a face loc lumii paralale deja cunoscute, cu peisaje mirifice, rupte parcă din visurile inocente ale unui copil.

De data aceasta, pe fundalul peisajului, ființe strălucitoare cu staturi impresionante se mişcau cu viteze amețitoare într-o direcție sau în alta, fără a-l remarca pe micul om îngrozit. Speriat la culme, Eugen a luat-o la goană pe străzi, printre maşinile care-l claxonau, printre pietonii care-1 priveau mirați. Nu vedea pe unde fuge şi nici ce este în jur. Nu voia decât să se ascundă cât mai grabnic şi să scape în sfârşit de "extratereştrii" care invadaseră planeta. Oamenii de pe stradă ascultau mai mult sau mai puțin îngăduitori explicațiile precipitate ale unui individ livid de groază, care fugea de rupea pământul.

În acele momente de adâncă groază, singura speranță era să descopere un loc în care să nu mai fie urmărit de "extratereştri". Şi, până la urmă l-a găsit, dar nu în locul acela liniştit, cu cămăşi de forță, paturi albe şi medici competenți, indicat de binevoitorii întâlniți pe stradă, ci prin atingerea unei stări de oboseală ce a determinat, în cele din urmă, întreruperea contactului vizual cu acea lume populată de ființe înspăimântătoare, cu trupuri ce luminau precum neoanele, care se deplasau în toate direcțiile cu o viteză amețitoare. Şi, într-adevăr, nu se ştie cum, imaginea acelei lumi a dispărut ca prin farmec, iar Eugen s-a întors la traiul de toate... zilele.

➢ Clarvăzător în lumea eterică

Acesta a fost însă începutul unei aventuri ce nu s-a încheiat nici în ziua de astăzi. La câteva zile după aceea, "halucinațiile" au revenit, dar de data aceasta Eugen nu s-a mai speriat la fel ca prima oară, ci, metodic, a început să investigheze ceea ce se perinda în jurul său. A înțeles că s-a petrecut un eveniment important, dar nu a înțeles de la început că a dobândit o capacitate nouă, definită de cercetările tradiției ezoterice şi de parapsihologia modernă prin termenul de *"clarvedere"* sau *"a doua vedere".*

Cu timpul, Eugen nu s-a mai speriat la contactul cu acea lume enigmatică şi, mai mult decât atât, a învățat să-şi provoace singur, prin presarea anumitor puncte de pe suprafața trupului, capacitatea de a o percepe prin *cea de-a doua vedere,* ori de câte ori doreşte.

În cele din urmă, a fost remarcat de ființele care, nu cu mult timp în urmă, îl speriaseră de moarte. Şi între acele ființe impresionante şi Eugen s-a înfiripat un dialog, care continuă şi astăzi. La început neîncrezător, Eugen le-a întrebat dacă sunt într-adevăr extraterestre, aşa cum crezuse inițial. Zâmbind, acele ființe strălucitoare i-au replicat că nu auziseră vreodată despre extratereştri - despre ființe provenite din afara globului terestru, care să se deplaseze cu aparate de zbor materiale -, dar l-au învitat pe Eugen ca, în cazul în care va remarca vreuna, să le dea şi lor de ştire, să se minuneze împreună că există ceva despre care n-au aflat. Dar în momentul în care a dorit să ştie cine şi ce sunt, Eugen a primit de la impozantele ființe care populau acea lume răspunsul că sunt *"frații mai mari ai fiilor femeii",* adică, ceea ce, noi, oamenii, denumim prin termenul generic de **Îngeri**.

În momentul în care întâlneşte o ființă angelică, discuția începe, invariabil, cu întrebarea *"Ce vrei să ştii".* Uneori, este necesar ca ființa angelică să explice de mai multe ori pentru a fi priceput de o minte omenească; dincolo de toate, răbdarea, bunătatea şi modul lor impecabil de comportare depăşesc orice limită a imaginației. Nimeni nu se

supără când este întrebat, toate ființele sunt fericite că pot răspunde unei ființe umane încarnate. Nimeni nu este în criză de timp, deşi vastitatea activităților pe care le desfăşoară este imposibil de conceput.

Toate ființele îngereşti se comportă cu un om ca şi cum ar fi cel mai important element din cosmos, iar aceasta nu se petrece doar cu o singură ființă umană, ci cu toți oamenii deopotrivă. Când omul suferă, ființele angelice suferă împreună cu el, când omul este bucuros, se bucură împreună cu el. Bucuria lor cea mai mare este de a-l ajuta pe om, *"fratele lor mai mic",* care, de cele mai multe ori, greşeşte şi suferă consecințele actelor sale.

Paralel cu învestigarea amănunțită a lumii respective şi a ființelor întâlnite, Eugen a remarcat un alt fapt interesant: ori de câte ori era conectat la *cea de-a doua vedere,* putea vedea dublura eterată, aura energetică ce învăluie orice ființă vie din lumea materială.

În acea perioadă, Eugen nu era încă informat că omul , posedă aură, suflet sau spirit, nici că există o lume a spiritelor sau o lume de "dincolo". Educația sa, mai mult materialistă, nu îi adusese până atunci în atenție faptul că dincolo de lumea materială mai poate exista şi altceva. Acesta este şi motivul pentru care, în prima etapă a dezvoltării capacităților de clarvăzător, denumea într-un mod impropriu structurile aurei prin termeni precum "cămăşi", iar chakrele prin termeni precum "leduri" sau "beculețe".

După ce s-a obişnut să perceapă prin cea de-a doua vedere, Eugen a fost implicat într-un alt eveniment dramatic. Internat în spital, în urma unei crize renale, a fost supus unei operații. Atunci a suferit un accident postoperatoriu, în urma căruia a trecut printr-o experiență de moarte clinică. Decorporarea şi recorporarea, precum şi trecerea prin etapele succesive ale morții clinice, au reprezentat alte experiențe notabile, care l-au determinat să continuie investigarea aurei umane şi a lumii paralele prin *cea de-a doua vedere.*

După terminarea perioadei de convalescență ce a urmat operației, Eugeu a reluat metodic investigația. O lungă perioadă de timp, prin procedeul deja cunoscut, Eugen şi-a activat voluntar *cea de-a doua vedere,* pentru a putea observa atât aurele umane cât şi lumea paralelă - care nu este alta decât *lumea eterică.*

Lumea eterică este, după cum bine se ştie, diferită de *lumea astrală* - lumea în care merg oamenii după momentul morții. *Lumea eterică* este, de fapt, o lume intermediară între *lumea fizică* şi *lumea astrală.*

În ceea ce priveşte *lumea eterică,* Eugen poate observa prin *cea de-a doua vedere* doar ce se află în fața lui şi ceea ce-i permite acuitatea vizuală; el poate vedea doar cât îi permite acuitatea vizuală în astfel de condiții.

Decorul *lumii eterice* este diferit de decorul lumii materiale, deşi cuprinde aceleaşi forme de relief: câmpii, munți, ape curgătoare. Acolo unde există oraşe în lumea materială, în *lumea eterică* nu există decât forme de relief asemănătoare câmpiilor, în care se observă arbori şi pomi fructiferi. Întrucât, în *lumea eterică* există şi munți înalți, este firesc ca Eugen să-i poată observa doar de la depărtare, întrucât ar trebui să ... zboare pentru a ajunge acolo. Munții din lumea materială nu sunt situați în aceleaşi locuri în care se află cei din *lumea eterică.*

Pe de altă parte, este bine de ştiut şi faptul că nici un om care posedă *cea de-a doua vedere* nu poate cunoaşte absolut tot ce se află în *lumea eterică.* Cel care posedă *cea de-a doua vedere* trebuie să se deplaseze în lumea materială pentru a urmări decorul şi peisajele din *lumea eterică.* Astfel, dacă în *lumea eterică,* Eugen are în față un copac, să spunem la cinci metri, trebuie să se deplaseze cinci metri în lumea materială, pentru a fi exact în fața lui.

Totuşi, nu doar observarea vizuală a *lumii eterice* şi a aurei umane constituie atributul fundamental al clarvăzătorului Eugen. În afara simțului văzului, el are dezvoltate alte trei simțuri de bază, care pot aduce informații valoroase: *auzul, mirosul şi simțul vechimii.*

Prin *văz,* Eugen ia cunoştinţă de formele şi culorile mediului *lumii eterice* şi ale aurei. Culorile, de cele mai multe ori, sunt diferite de cele care există în lumea materială, au o altă strălucire şi o altă intensitate. Verdele din lunea materială nu este asemănător cu cel din *lumea eterica* sau cu cel prezent în straturile aurei. De asemenea, există şi culori fără corespondent în lumea materială.

Auzul este un simţ complementar de mare valoare cognitivă, întrucât, spre deosebire de lumea materială, fiecare obiect, fiinţă sau element emite un anumit sunet. De fapt, sunetul nu poate fi despărţit de culoarea sa corespondentă. Fiecare fiinţă a *lumii eterice* posedă propriul sunet de fond, care nu seamănă cu al alteia. Fiecare element auric are, de asemenea, propriul său sunet. Universul nu este doar cromatic, ci şi sonor, iar aceste două elemente ale cosmosului dau o bogăţie de informaţii pe care cunoaşterea din lumea materială nu le poate oferi.

Asemănător, *mirosul* reprezintă un factor suplimentar în procesul cunoaşterii. În general, mirosurile perceptibile în *lumea eterică* şi în structurile aurei sunt diferite de cele existente în lumea materială, precumpănind în general mirosurile florale. Se poate stabili totuşi o corespondenţă cu mirosuri cunoscute din planul fizic.

La toate acestea se adaugă un simţ care nu are corespondent în lumea materială: *simţul vechimii.* Acest simţ, care nu pare să aibă un organ specific, precum este urechea pentru auz sau ochii pentru văz, permite o înţelegere aprofundată a mediului eteric, dar mai ales a fiinţelor umane sau nonumane întâlnite. Fiecare fiinţă are propria sa experienţă de viaţă, care este percepută sub forma acestui simţământ uman: vechimea. De asemenea, prin intermediul simţului vechimii se poate percepe într-un mod inedit vechimea straturilor aurice.

Mulţi dintre noi, în anumite momente ale existenţei noastre, ne simţim, dintr-o dată, foarte bătrâni sau simţim difuz faptul că avem în spate o îndelungată experienţă de viaţă, ce pare că transcende scurta existenţă în lumea materială. Dacă am ridica la puterea a zecea un astfel de simţământ, ne-am putea face o idee cu privire la ceea ce este *simţul vechimii.* Fiinţele spirituale au o vechime incomensurabilă, care aproape şochează pe cel care le poate percepe. Oamenii sunt, la rândul lor, diferenţiaţi: unii sunt mai tineri, alţii sunt mult mai bătrâni, deci au o experienţă spirituală mult mai îndelungată.

Acum trebuie făcută o constatare extrem de importantă: Eugen *nu poate pătrunde în lumea eterică, ci doar o poate vedea.* Nici un om încarnat nu poate pătrunde corporal în *lumea eterică* (în stadiul evolutiv actual), pentru că nu are cum.

Eugen doar *vede lumea eterică* - desigur, prin *cea de-a doua vedere* - dar nu poate interacţiona cu ea. De exemplu, în *lumea eterică* există arbori cu fructe, dar el nu poate culege un fruct de pe o ramură. De câte ori a încercat să culeagă un fruct, să rupă o crenguţă sau să atingă o fiinţă de lumină a fost ca şi cum ar fi încercat să prindă vântul: a trecut prin ea, aşa cum trece mâna unui om Printr-o imagine holografică proiectată de un sistem de laseri. Este ca şi cum un copil ar încerca să prindă o rază de soare ce se strecoară prin fanta unei uşi întredeschise.

Este extrem de intersant şi modul în care imaginea *lumii eterice* se proiectează omnidirecţional în jurul lui, precum o hologramă. Să spunem că, într-un anumit moment, Eugen priveşte spre direcţia fizico-geografică terestră vest. În acel moment, se deschide o imensă panoramă, în care se vede acea parte din *lumea eterică.* Decorul din lumea materială - imaginea vizuală a lumii fizice imprimată pe retină - se estompează aproape complet, iar în locul ei apare un alt decor: de exemplu, o pădure gigantică, cu arbuşti imenşi, bogaţi în fructe. Dacă schimbă poziţia, imaginea se modifică, în funcţie de perspectivă: se văd alţi copaci sau se vede alt peisaj.

Eugen poate comunica, de asemenea, cu fiinţele din acea lume, dar nu poate fi atins material, ci doar auric. Mai mult decât atât, Eugen a devenit un canal de comunicare între cele două lumi: pe de-o parte, el poate observa *lumea eterică,* iar pe de altă parte fiinţele din *lumea eterică* pot vedea, prin intermediul lui, lumea materială, aşa cum se

vede prin ochii fizici ai unui om.

➢ Asocierea

În a doua jumătate a anului 1999, s-a produs întâlnirea dintre semnatarul acestor rânduri şi *Eugen Nicolae Gîscă.* În acea perioadă, care încă mai stăruie în amintirea mea într-un mod straniu, Eugen era în căutarea unei persoane care să-l înțeleagă şi, mai ales, să-l ajute să se poată descurca în hățişul de informații pe care, într-un limbaj total inadecvat, era dispus să le împărtăşească oricui avea bunăvoința de a-l asculta.

Fiind prins pe atunci cu propriile mele probleme - făceam corecturile finale la prima mea carte, care a apărut ulterior sub titlul *Tainele inițiaților vechiului Egipt,* paralel cu pregătirile preliminare necesare redactării unei a doua cărți -, nu am avut timpul neceasar să mă implic cu adevărat în ceea ce voia Eugen să facă. Cum nu stăpânea meşteşugul scrisului, Eugen căuta pe cineva capabil să-l ajute să aştearnă pe hârtie o parte din experiențele sale de până atunci.

Deşi, de o bună bucată de timp bătuse la multe uşi, Eugen fusese refuzat, mai mult sau mai puțin politicos. Eu însumi, tributar opiniei că fiecare, dacă are ceva de spus, trebuie să facă singur efortul de a-şi comunica concepțiile sau experiențele, am ezitat o lungă perioadă de timp înainte de a mă apuca în mod serios de treabă. Gândindu-mă totuşi la faptul că propriile mele nelinişti, propriile mele erori sau propriile mele întrebări sunt ale multor oameni, gândindu-mă, în acelaşi timp, că încercarea de a răspunde la ele poate aduce, dacă nu răspunsuri, cel puțin conştientizarea unor aspecte care să ajute la înțelegerea globală a unor stări de fapt ce vizează înțelegerea omului şi a lumii, am acceptat în cele din urmă să aştern în scris dezvăluirile lui Eugen.

În momentul primelor discuții cu Eugen, eu aveam o opinie oarecum formată, atât despre clarvăzători, cât şi despre aspectele ce pot fi cercetate prin intermediul clarvederii. Cu toate că, opinia mea era formată în principalele linii directoare, nici una dintre temele de fond nu era în contradicție cu ceea ce-mi spunea Eugen. Ceea ce era cu adevărat inedit pentru mine erau amănuntele şi aspectele concrete. Eram uimit de faptul că Eugen a putut penetra o lume despre care se ştiu foarte puțin lucruri, o lume pe care doar puțini clarvăzători au fost capabili să o cunoască.

Dificultățile legate de redactarea textului final al primei cărți, *Forță contra Forță,* şi debutul colaborării cu Eugen pot arunca o lumină lămuritoare asupra evenimentelor petrecute atunci. La început, lucrurile nu au fost întru-totul limpezi pentru mine. Deşi, inițial, am ezitat să reproduc în scris ceea ce Eugen decisese să-mi dezvăluie despre experiențele sale, ulterior mi-am învins reticența. Totuşi, între momentul în care am discutat pentru prima oară cu Eugen şi momenetul în care m-am apucat efectiv de scris s-au scurs mai multe luni.

Desigur, în urma primelor întâlniri, dincolo de stupefacția inițială, sentimentul meu general a fost acela de neîncredere. Am lăsat totuşi lucrurile să curgă. Treptat, întâlnirile noastre au devenit mai dese, sfârşînd prin a ne petrece ore întregi în discuții, clarificări şi, uneori, controverse.

Vorbindu-mi despre *lumea eterică,* Eugen devenise o, Şeherazadă ale cărei poveşti erau derulate pe parcursul fiecărei seri, iar eu, vrând-nevrând, îmi asumasem rolul lui Harun al Rashid, acela de a asculta relatări despre evenimente petrecute într-o altă dimensiune a cosmosului. Treptat, pe măsură ce se derulau discuțiile, pe măsură ce se însăilau capitolele, iar subiectele erau cât de cât dezvoltate şi parțial elucidate, mi-am dat seama că, în ciuda limbajului, de multe ori atipic, pe care, sincer să fiu, nu prea îl înțelegeam, Eugen vorbea despre aspecte relativ cunoscute. Vorbea dintr-o perspectivă pe care nu o cunoşteam şi nu o întâlnisem nicăieri.

În faza inițială, total neîncrezător, i-am pus lui Eugen multe, foarte multe întrebări. La întrebările mele însistente şi adesea enervante - eterna întrebare *"de ce"* -, Eugen

răspundea învariabil: *pentru că aşa se vede.* Cum întrebările mele curgeau în avalanşă, iar neîncrederea era pe măsură, Eugen a reuşit, cel puţin în prima parte a discuţiilor noastre, să mă arunce într-o stare de confuzie cvasitotală.

O barieră în comunicare era, pe atunci, limbajul atipic al lui Eugen, pe care nu-l înţelegeam în totalitate, şi, într-o oarecare măsură, era şi incapacitatea mea de a lăsa la o parte ceea ce ştiam, pentru a asculta nepărtinitor ceea ce mi se povestea. Cu timpul, am început să ne armonizăm limbajul, mai ales în ceea ce priveşte aspectele "tehnice", cu privire la aură.

Pe parcurs, deşi nu am dorit iniţial acest lucru, rolul meu a trebuit să devină mult mai activ. Dacă, iniţial, rolul meu consta doar în transcrierea într-un limbaj coerent a experienţelor lui Eugen, mi-am dat foarte repede seama de faptul că lucrurile sunt mai complicate decât păruseră. Dată fiind natura celor expuse de Eugen, trebuia depăşit rolul, liber asumat, de "scrib autorizat". Era nevoie de un efort imens de triere, selectare, analiză, sinteză şi, mai ales, de interpretare a unor informaţii diverse. Multe din informaţii aveau toate şansele să se piardă, în cazul în care efortul de analiză şi de sinteză, specifice unui astfel de demers, nu era dus până la capăt şi, mai ales, în cazul în care înterpretarea nu se potrivea.

În perioada de început a colaborării între mine şi Eugen, mi-am pus problema felului în care să reflect cele afirmate de el. Gândindu-mă la modul în care voi proceda, am descoperit câteva soluţii. Aveam de ales între a face un reportaj, de a urma întocmai firul celor narate de el, de a realiza cartea sub forma unui interviu sau de a realiza o carte în care să-mi revină rolul de narator obiectiv. Am renunţat curând la varianta unui reportaj, apoi am renunţat la varianta unei cărţi interviu - variantele cele mai facile - şi m-am înhămat la munca cea mai dificilă. Ceea ce mă interesa cu adevărat şi, mai ales, ceea ce voiam să fac era construirea unei *concepţii* bazate pe descrierile lui Eugen şi pe explicaţiile primite de la fiinţele cu care el are capacitatea de a dialoga. Am considerat că nu noi, ca persoane, suntem importante, ci *concepţia* ce ar putea rezulta.

Cu timpul, aspectele puse în discuţie au început să se lămurească. Efortul comun de descifrare a rolului şi a funcţionării elementelor care pot fi observate prin *cea de-a doua vedere* a dus în cele din urmă la o *concepţie* generală. Este de la sine înţeles faptul că, fără explicaţiile lămuritoare provenite de la fiinţele cu care dialoga Eugen în *lumea eterică,* nu s-ar fi ajuns la nici un rezultat. Aceste explicaţii au constituit temeiul care a făcut posibilă redactarea primei cărţi: **Forţă contra Forţă.** De fapt, meritul esenţial aparţine fiinţelor cu care Eugen a dialogat în *lumea eterică,* căci fără explicaţiile lor răbdătoare, n-ar fi fost posibil nimic.

A urmat o perioadă îndelungată, în care am încercat să analizez şi să sintetizez într-un tot coerent informaţiile obţinute. Cum terminam un capitol, i-l citeam lui Eugen şi făceam corecturile din mers. Treptat, efortul depus a produs roade. Capitolele se constituiau încetul cu încetul, fragmentele aparent disparate începeau să se lege. După mai bine de nouă luni de redactare, am stabilit configuraţia generală a cărţii - nu înainte, desigur, de a avea acceptul lui Eugen.

Convenisem, înainte de toate, să am dreptul de a stabili redactarea textului, modul de concepere şi de exprimare. Trebuia doar să fiu atent să nu modific în vreun fel încărcătura informaţională iniţială, rod al învestigaţiei prin *cea de-a doua vedere.* În cele din urmă, citind varianta finală, Eugen a fost de acord cu textul propus de mine, considerând că inadvertenţele sunt minore. Fireşte, nu a uitat să-mi reproşeze prieteneşte faptul că, încă nu mă putusem dezbăra de concepţiile mele "învechite" - cum afirma el în glumă -, pentru a primi cum se cuvine informaţiile inedite comunicate prin intermediul său de către fiinţele din *lumea eterică.*

Dar, înainte de toate, mai trebuie spus un lucru absolut necesar: nici cartea *Forţă contra Forţă,* nici cartea de faţă, nici următoarele cărţi pe care le pregătim, nu reprezintă cărţi de autor în sensul tradiţional al cuvântului.

În aceste cărţi este expusă o anumită concepţie, dar este evident pentru orice cititor

faptul că o astfel de ***concepție*** *nu poate aparține unui om, după cum nu poate aparține nici efortului comun a doi oameni.*

Tot ce am reprodus în carte este, desigur, rodul cercetării lui Eugen prin *cea de-a doua vedere,* dar pentru a nu încărca textul şi, mai ales, pentru a păstra coerența explicațiilor, am preferat să-l desemnez pe Eugen prin termenul ***clarvăzătorul.*** De asemenea, ori de câte ori, va fi folosită în carte expresia ***prin clarvedere,*** Eugen este subiectul subînțeles.

Capitolul 2
AURA OMULUI

➢ Perspective

Cercetările mai mult sau mai puțin recente asupra structurii aurice umane pun accentul doar asupra elementelor cantitativ-statistice: dimensiuni, culori, densități etc. Într-un fel, cercetările respective cercetează aura umană ca pe un motor de maşină, după normele metodologice specifice *ştiinței.*

Este totuşi de la sine înțeles faptul că nu se poate face o analiză a structurilor aurei umane fără a ține cont de celelalte planuri ale cosmosului spiritual, după cum nu se poate face o analiză pertinentă fără a se ține cont şi de ființele angelice care se manifestă în *lumea eterică.* De aceea, am considerat oportun ca descrierea constatărilor obținute prin *cea de-a doua vedere* de către **Eugen Nicolae Gîscă** să fie realizată din *două puncte de vedere.*

Primul punct de vedere, care este sintetizat în prezenta lucrare, are ca obiect de studiu structura energetico-informațională a ființei umane considerată *în sine,* iar *al doilea punct de vedere* se referă la structura energetico-informațională a omului considerată sub aspectul raporturilor sale cu mediul, cu lumea în ansamblu, cu alți oameni şi cu ființele diriguitoare ale cosmosului. Acest din urmă punct de vedere va fi analizat separat, într-o lucrare viitoare.

Descrierea constatărilor obținute **prin clarvedere** de către **Eugen Nicolae Gîscă** poate fi realizată prin *două metode de lucru:* una dintre metode porneşte dinspre general spre particular, iar cealaltă dinspre particular spre general. Una dintre metode porneşte de la macrocosmos spre microcosmos, iar cealaltă metodă pleacă de la microcosmos spre a ajunge la macrocosmos. Datorită specificului cercetării lui Eugen ***prin clarvedere,*** am ales metoda ce pleacă de la microcosmos spre macrocosmos. Microcosmosul este, desigur, omul şi alcătuirea sa aurică, iar fără înțelegerea modului în care este structurat omul, nu se poate înțelege nimic din macrocosmos.

Omul, ca structură materială, energetică şi informațională este copia *întregului.* Omul este *imago mundi,* un microcosmos care reflectă structura macrocosmosului - cosmosul spiritual. La fel ca şi macrocosmosul, ființa omenească este formată dintr-un *aspect existențial,* care este *corpul fizic* şi dintr-un *aspect ortoexistențial,* format, la rândul său, din mai multe învelişuri energetice, care împreună formează ceea ce numim **aura.**

Concepția rezultată în urma demersului cognitiv realizat de către Eugen relevă faptul că, în afara trupului fizic, există mai multe structuri energetice. Preluând tradiția statornicită de multă vreme, am considerat că este bine ca aceste învelişuri aurice să primească, cu toate, denumirea de **corpuri.**

Se ştie, denumirea de **corp energetic** nu a satisfăcut pretențiile criticilor, ceea ce este perfect întemeiat, dacă ne gândim ce înseamnă în fond termenul de corp. Prin **corp,** ne-am obişnuit să înțelegem un corp material mai mult sau mai puțin dens, care ocupă un loc în spațiu. Desigur, din această perspectivă, învelişurile energetice nu prea au

cum să îndreptățească utilizarea termenului de corp.

Cu toate acestea, Eugen poate remarca **prin clarvedere** faptul că învelișurile energetice sunt situate pe un alt *nivel cuantic* decât trupul material, iar pe nivelul respectiv ele se comportă precum corpurile materiale în lumea fizică. Acesta este temeiul pentru care, pentru un clarvăzător, folosirea termenului de **corp** poate întra în terminologia curentă.

Cercetând fenomenele cu discernământ şi cu atenție, beneficiind de asemenea şi de explicațiile ființelor din *lumea eterică,* se poate face o distincție clară între **corpurile** ce formează structura energetico-informațională a omului. De aceea, pentru a preîntâmpina orice neînțelegere a subiectului, am considerat că este util să desemnăm prin termenul de *aură* toate *corpurile* energetico-informaționale, învizibile percepției normale, care formează *nivelul ortoexistențial* al ființei omeneşti. De asemenea, am considerat necesar să introducem termenul de *plan cuantic* pentru a desemna acele niveluri perceptibile *prin clarvedere* de către Eugen, care transcend planul fizic al cosmosului.

În plus, pentru a evita orice înțelegere eronată cu privire la ființa omenească şi la modul în care este alcătuită, în cele ce urmează vom prezenta principalele elemente constitutive ale ființei umane din *patru perspective, în funcție de patru sisteme de referință.*

Prima perspectivă este cea a modului în care se prezintă structura energetico-informațională a omului în limitele unei existențe în lumea materială, deci **omul ca spirit încarnat în trup fizic**. Această perspectivă va fi întregită prin descrierea, în ordinea lor, a elementelor constitutive ale ființei umane.

A doua perspectivă este cea a modului în care se prezintă clarvederii structura energetico-informațională a omului atât înaintea naşterii în lumea materială, cât şi după moarte sau, cu alte cuvinte, cum apare **omul... în afara trupului**.

A treia perspectivă din care poate fi cercetată aura omului este **perspectiva planurilor cuantice**. Fiecare structură a amplului sistem auric uman se află dispusă în propria sa "lume", adică pe propriul ei nivel cuantic.

În fine, **a patra perspectivă** este cea **funcţională**, în care componentele aurei umane vor fi analizate în dinamica manifestării lor la omul încarnat.

➢ Individualitatea

După Eugen, ființa omenească este formată, în afara trupului material, din mai multe elemente constitutive, după cum urmează: **spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal al spiritului, corpul duh, corpul adamic, linia divină, sufletul, corpul eteric interior, corpul eteric exterior, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual, sistemul de protecţie şablon, plasele aurice, inima aurică, banda de lumină din jurul capului, corpul plaselor mesianice, noul corp eteric.**

Toate aceste elemente au fost descrise succint în lucrarea anterioară - **Forţă contra Forţă.** În cele ce urmează vom dezvolta descrierea elementelor principale ale structurii aurice, pornind de la elementul cel mai important, **spiritul,** care este situat pe cel mai profund nivel cuantic. Toate elementele structurii aurice ale ființei umane vor fi analizate în ordinea lor firească, indiferent de importanța sau de caracteristicile pe care le manifestă în ansamblul general.

Elementul central al ființei umane, nucleul neperisabil, este, aşadar, **spiritul. Spiritul** este vizibil în interiorul trupului omenesc în regiunea pieptului, undeva între chakrele manipura şi vishudi.

Există însă diferențe sensibile de poziționare a spiritului; unii oameni posedă spiritul situat în apropierea chakrei anahata, în timp ce alți oameni posedă spiritul în apropierea

chakrei manipura. Diferența de poziționare a spiritului nu depăşeşte trei-patru centimetri, astfel încât, deocamdată, vom face abstracție de ea.

Privit prin clarvedere de către Eugen, **spiritul** are forma sferică a unei mingi de ping-pong, strălucitoare, care pulsează intermitent în trei culori: roşu, alb şi albastru. Această structură sferică, vizibilă destul de palid la omul încarnat, este nucleul imperisabil al ființei omeneşti.

De la **spirit** se formează o legătură cu trupul material printr-un cordon format din lumină, ca o rază strălucitoare. **Spiritul** este legat de corpul material în două puncte principale: coşul pieptului şi în spate, între omoplați.

La toți oamenii, **spiritul** posedă aceeaşi structură standard. Cu toate că este identic la toți oamenii, **spiritul** prezintă anumite caracteristici, în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om. Ceea ce diferă este strălucirea şi luminozitatea sa. De aceea, el prezintă culori, sunete şi mirosuri diferite, în funcție de nivelul evolutiv al omului respectiv într-un cuvânt, **spiritul** are culoarea, mirosul, luminozitatea şi sunetul în funcție de gradul de evoluție al omului.

Al doilea element al ființei umane este **învelişul spiritului,** o membrană cu circumferința de mărimea unei mingi de tenis de câmp, care învăluie sfera **spiritului.**

Învelişul Spiritului este format, la rândul său, din trei sfere. Fiecare dintre cele trei sfere are propria sa culoare. Cele trei sfere sunt dispuse în jurul nucleului **spiritului. Spiritul** şi **învelişul** său formează o unitate îndestructibilă.

Al treilea element este **corpul cauzal. Corpul cauzal** are forma unei sfere cam de mărimea unei portocale. **Corpul cauzal** înveleşte precum o membrană **spiritul** şi **învelişul spiritului.** Printre alte caracteristici, **corpul cauzal** are rolul de a proteja **spiritul** de orice agresiune din afară. De fapt, **corpul cauzal** este învelişul dat omului de structura **Terrei aurica,** drept pentru care poate fi considerat un corp spiritual "planetar".

Corpul cauzal este sediul conştiinței şi voinței, conştienței şi memoriei. El poate fi considerat drept depozitul ancestral în care se strâng toate experiențele individului, de când s-a încarnat pentru prima oară. **Corpul cauzal** este, pe drept cuvânt, depozitul în care se află stocate toate amintirile individualității umane, de la prima încarnare până în prezent.

Între cele trei corpuri - **spiritul, învelişul spiritului** şi **corpul cauzal** - nu există, în mod aparent, nici o legătură energetică, deşi sunt incluse una în alta. Ele se urmează una pe cealaltă, ca şi cum ar fi situate în acelaşi câmp gravitațional.

Întregul angrenaj seamănă cu un ansamblu care are în centru o sferă care este **spiritul. Spiritul** este învăluit într-o membrană protectoare - **învelişul spiritului** - şi introdus într-o altă sferă: **corpul cauzal.** Deşi, par a forma un ansamblu perfect, este de la sine înțeles că fiecare dintre ele se află pe propriul nivel cuantic, în propria sa lume şi în propriul său mediu.

Următorul element al structurii energetico-informaționale a ființei umane este **linia divină** - o linie de energie strălucitoare, asemănătoare unei raze de lumină, care se vede foarte clar începând de la un metru şi treizeci de centimetri deasupra capului unui om şi care se termină undeva sub tălpile picioarelor.

Linia divină trece exact prin centrul **spiritului,** secționând structura ființei umane în două părți egale, precum canalul **Sushumna** la nivelul **corpului eteric** sau coloana vertebrală la nivelul corpului material.

Linia divină arată ca o linie de culoare argintie, ce pare să coboare de sus, pătrunde prin interiorul chakrei sahasrara şi iese prin muladhara. Este de presupus că **linia divină** nu se termină la distanța de un metru şi treizeci de centimetri deasupra capului, ci continuă în infinit, dar acest aspect nu este observabil pentru *a doua vedere* a lui Eugen.

Linia divină poate fi considerată "firul de argint" ce leagă **spiritul** omului de **Dumnezeu. Linia divină** reprezintă legătura perenă şi indestructibilă a omului cu

Dumnezeu, proiecția Divinității în corpul omenesc fiind chiar **spiritul.**

Linia divină apare clarvederii ca un tub gros de jumătate de centimetru, alcătuit din milioane de particule minuscule, de culoare roşie, galbenă sau albastră, care nu se ating între ele, dar care se aprind continuu unele de la altele, ca prin inducție. Privită de aproape, **linia divină** pare să se exfolieze în mai multe ramificații luminoase, fiecare ramificație având culori, sunete şi mirosuri specifice.

Din înalt, prin **linia divină** "curge" neîncetat o energie cristalină, de forma unor fulgi luminoşi, cu o culoare fără corespondent în culorile spectrului solar. Fulgii luminoşi emit un miros oarecum asemănător mierii de albine.

În biserici, la preoții aflați în exercițiul funcțiunii, această energie se revarsă mult mai abundent decât la oamenii obişnuiți, precum o ninsoare formată din fulgi mari, luminoşi, ce coboară printr-un tub transparent - la fel ca acele jucării de iarnă, formate din globuri de sticlă în interiorul cărora par să cadă fulgi groşi de zăpadă.

Linia divină emite culori în funcție de nivelul evolutiv al oamenilor. După cum se prezintă clarvederii lui Eugen, oamenii se împart în şapte clase evolutive, fiecare clasă evolutivă fiind caracterizată prin anumite particularități de bază ale structurilor aurice. La oamenii din primele două clase evolutive, **linia divină** are culoarea albă strălucitoare. La oamenii care au depăşit a doua clasă evolutivă, **linia divină** are culoarea albastră. La cei din clasa a patra, **linia divină** are culoarea roşie intensă, cu sclipiri argintii. La oamenii din a cincea clasă evolutivă, **linia divină** are culoarea argintie.

O altă structură aurică este **vechea linie divină. Vechea linie divină** este o structură aurică identică până la un punct cu **linia divină** actuală. Ea pare să fi fost în activitate cândva, în trecutul îndepărtat. Actualmente, **vechea linie divină** este o reminiscență aurică pe cale de a se şterge definitiv.

Vechea linie divină apare astăzi ca un tub din care lipsesc mai multe părți. Este alcătuită din mii şi mii de zale minuscule, destul de puțin luminoase, de formă pătrată. **Vechea linie divină** pare să se descompună tot mai mult de la o existență la alta. În trecutul umanității, **vechea linie divină** a avut rolul şi funcțiunea identice cu actuala **linie divină.** În ziua de astăzi, **vechea linie divină** nu mai emite nici un miros şi nici un sunet, iar luminozitatea sa este din ce în ce mai slabă.

Corpul duh - numit uneori **perispirit** (mai ales în cazul în care este vorba despre omul decorporat), adică **purtător al spiritului** şi prima manifestare a sa -, este primul element al structurii energetico-informaționale care posedă o formă umanoidă.

Dacă primele elemente constitutive ale ființei omeneşti, **spiritul, învelişul spiritului** şi **corpul cauzal** au forme sferoide - în lumea eterică, precum şi în vechile scrieri, **spiritele** sunt numite *"stele"* -, **corpul duh** este primul element care posedă formă umanoidă. **Corpul duh** este un trup de lumină diafană.

Corpul duh este acel element al ființei omeneşti care persistă oarecum neschimbat atât în timpul existențelor fizice, cât şi în *lumea de dincolo.* Acesta este motivul pentru care **corpul duh** poate fi considerat un element peren al ființei umane.

Evident, **corpul duh** este situat la un alt nivel cuantic decât corpul material sau decât corpul eteric, dar, din punct de vedere spațial, *la omul încarnat, se găseşte în interiorul formei materiale şi nu depăşeşte niciodată conturul trupului fizic.*

Corpul duh este un element al ființei umane despre care se poate vorbi foarte mult, fără a epuiza însemnătatea sa deosebită. Despre **corpul duh** se poate vorbi din două perspective distincte, oarecum independente, dar în acelaşi timp interdependente. În primul rând, se poate vorbi despre **corpul duh** din *perspectiva omului... în afara trupului,* iar în al doilea rând se poate vorbi din *perspectiva omului aflat în trup material.* Atât înainte de naşterea în lumea materială, cât şi după trecerea prin Poarta morții, **corpul duh** este "trupul" de lumină în care se manifestă omul.

Deşi înaintea naşterii în lumea materială are dimensiuni apreciabile, înălțimea sa atingând aproximativ 2,30 metri, în momentul naşterii, **corpul duh** suferă o comprimare aproape de neconceput pentru o minte rațională. În momentul naşterii, **corpul duh** se

comprimă brusc, devenind mai mic decât trupul fătului. Treptat, de-a lungul vieţii omului, **corpul duh** rămâne permanent mai mic decât trupul material, dar continuă să se maturizeze şi să crească o dată cu corpul material. În timpul existenţei întrupate, **corpul duh** nu depăşeşte limitele trupului material.

Privit **prin clarvedere** de către Eugen, în timpul existenţei întrupate, **corpul duh** se vede ca o păpuşă luminoasă, ca o figurină din neon, care emite o luminozitate constantă. La toţi oamenii, **corpul duh** este unicolor, iar culoarea sa unică este în funcţie de nivelul evolutiv al fiecărui individ.

Dacă, de-a lungul vieţii omului, corpurile aurei - de exemplu, corpul eteric, corpul emoţional ori corpul astral - îşi modifică neîncetat coloritul în funcţie de sentimentele şi de pasiunile trecătoare, **corpul duh** nu îşi modifică culoarea. **Pe toată durata vieţii unui om, corpul duh** posedă aceeaşi *culoare,* acelaşi *miros* şi acelaşi *sunet,* în funcţie de nivelul evolutiv.

Caracteristicile de bază ale **corpului duh** nu se modifică decât după moartea fizică, atunci când are loc "metabolizarea" experienţelor din timpul vieţii. Într-un fel, culoarea unică a **corpului duh** este o *rezultantă vectorială,* reprezentând nivelul evolutiv acumulat în decursul palingeneziei omului prin Terra aurica, de-a lungul nenumăratelor existenţe încarnate, dar şi de-a lungul perioadelor petrecute în *lumea de dincolo.*

În funcţie de culoarea **corpului duh,** oamenii pot fi împărţiţi în **şapte clase evolutive** distincte. Fiecare clasă evolutivă corespunde unei anumite culori a **corpului duh.** Prima clasă evolutivă se caracterizează prin *culoarea roşie,* a doua prin *culoarea portocalie,* a treia prin *culoarea galbenă,* a patra prin *culoarea aurie,* a cincea prin *culoarea albastră,* a şasea prin *culoarea indigo,* a şaptea prin *culoarea alb-argintie.*

După cum se poate remarca, din punct de vedere cromatic, nivelurile evolutive umane urmează întrucâtva - există câteva deosebiri de nuanţă, având în vedere faptul că şi culorile transfizice sunt diferite de cele din lumea materială - culorile spectrului solar, iar din punct de vedere sonor par a urma notele gamei muzicale, de la Do la Si.

Culoarea corpului duh este, aşadar, o rezultantă vectorială evolutivă, care reflectă calitatea energetico-informaţională globală a fiinţei umane.

După trecerea omului prin *Poarta morţii,* când are loc desprinderea tuturor structurilor aurice de trupul material, **corpul duh,** în urma unui proces de restructurare şi de reformatare, revine la dimensiunile pe care le-a posedat înaintea naşterii în lumea materială; după moarte, omul redevine o fiinţă de lumină, de aproximativ 2,30 metri.

În interiorul **corpului duh** se află dispuse **şapte chakre principale,** pe care le vom denumi **chakre-atribut**. Cele şapte **chakre-atribut** au formă sferică, fiind asemănătoare ca aspect cu **spiritul** omului. Aceste chakre se află situate în aceleaşi locuri în care sunt dispuse, la nivelul **corpului eteric,** chakrele eterice. În fond, chakrele eterice sunt doar manifestările **chakrelor-atribut.**

Privite de către Eugen prin clarvedere, chakrele situate la nivelul **corpului eteric** sunt prelungirile **chakrelor-atribut** aflate la nivelul **corpului duh. Chakrele-atribut** au rolul de a metaboliza informaţiile primite de la chakrele eterice ale **corpului eteric.**

La nivelul **corpului duh** există, de asemenea, **trei mari pete sau sigilii karmice.** Aceste pete karmice sunt vizibile la toţi oamenii, în regiunea pieptului, dar ceea ce diferă este structura, dimensiunea şi coloratura lor. **Sigiliile karmice** sunt zonele de la nivelul **corpului duh,** în care este reflectat destinul fiecăruia, acumulat de-a lungul existenţelor trecute.

În timpul vieţii omului, **corpul duh** nu este accesibil observaţiei prin clarvedere, fiind acoperit de structurile aurice derivate - **corpul eteric, corpul emoţional, corpul astral** etc. Există totuşi o mică porţiune, undeva în regiunea pieptului, în care se poate observa **prin clarvedere** o fantă luminoasă ce dezvăluie culoarea **corpului duh.** Această fantă prin care se poate observa **corpul duh** la omul încarnat este numită **vizor de control.**

După moarte, în *lumea astrală,* omul redevine un **corp duh.** Dincolo de *lumea astrală* există însă o altă lume, denumită uneori *lumea spiritelor* - sau, pentru a folosi

terminologia creştină, *"Cerul";* în terminologia teosofilor este numită *Devachan* sau *lumea mentală "rupă" {rupa:* cu formă).

Pentru a pătrunde în *lumea spiritelor,* omul are nevoie de un alt trup. Acest trup de lumină - care însă nu poate fi observat la omul încarnat, după cum nu poate fi observat nici măcar la omul aflat pe unul din palierele *lumii astrale,* fiind ascuns complet de *corpul duh* - este **corpul spiritual adamic.**

Lucrările mai vechi de ocultism vorbesc adesea despre un fenomen numit *"moartea astrală",* în care, ceea ce noi denumim **corpul duh** "moare", iar omul pătrunde mai departe, în *lumea spiritelor.* Dar, pentru a pătrunde în *lumea spiritelor,* în *Cer* sau în *Devachan,* omul are nevoie de un "trup" de natură spirituală.

Acest trup îşi dezvăluie existența abia după ce omul a terminat existența în *lumea astrală,* când are loc un fenomen extraordinar. În timpul unei ceremonii, la care participă înalte ființe angelice *corpul duh* se aprinde instantaneu, ca un joc de artificii şi "arde" complet, lăsând să se vadă un alt corp, de o mare frumusețe: **corpul spiritual adamic**. Aşadar, **corpul duh** ascunde în interiorul său un alt corp de lumină. Acesta este **corpul spiritual adamic** .

Corpul spiritual-adamic este un corp de lumină de o frumusețe imposibil de exprimat în termeni omeneşti. El nu posedă caracteristici precum culoare, fiind identic la toți oamenii. **Corpul spiritual adamic** este, într-adevăr, trupul arhetipal al omului, creat cândva de către **Dumnezeu,** *"după Chipul şi Asemănarea Sa".*

Omul aflat în **corpul spiritual adamic** este asemănător unui înger strălucitor. Capacitățile sale de manifestare sunt extraordinare. Desigur, omul nu trebuie identificat cu un înger, fiind vorba doar despre o comparație.

Vechile concepții ale umanității, numite astăzi pe nedrept "mito-poetice", vorbeau despre un *mega-antropos,* o formă arhetipală perfectă, *"strămoşul tuturor oamenilor".* Acest *mega-antropos* primordial a fost numit **Purusha** de vechile concepții ale indienilor, **Pan-gu** de vechile concepții ale chinezilor şi **Adam Kadmon** de vechii evrei.

Denumirea **Adam Kadmon** apare în Kabbala unde desemnează "omul primordial". Tot Kabala afirmă că *Adam,* Primul Om, a fost creat ca reflectare a *mega-antropos-ului* primordial. Cum macrocosmosul se reflectă perfect la nivelul microcosmosului, este de la sine înțeles că reflectarea în om a *mega-antropos-ului* primordial este o structură aurică distinctă, care se manifestă ca atare doar în "patria" omului, care este *lumea spirituală;* această structură este **corpul spiritual adamic.**

După fenomenul denumit *moartea astrală,* aflat în **corpul spiritual adamic,** omul se întoarce în ceea ce s-ar putea numi "patria" sa, *Cerul* sau *lumea spiritelor,* locul de unde a venit cândva pentru a îndeplini procesul palingeneziei cosmice. După o perioadă nedefinită, în care are posibilitatea de a locui în *Cer,* omul revine în *planul astral,* înveşmântându-se din nou într-un **corp duh.**

În momentul în care revine din *Cer,* trupul strălucitor de lumină care este **corpul spiritual adamic** se acoperă cu o peliculă-înveliş, care este **corpul duh.** Din acel moment, se poate vorbi iarăşi despre **corpul duh** al unui om.

Din punctul de vedere al unui om încarnat este dificil de a diferenția aspectul ființei umane care este **corpul duh,** de aspectul care este **corpul spiritual adamic.** Într-un fel, poate fi vorba despre aceeaşi structură spirituală de bază, în care omul se poate manifesta în două planuri distincte: în *planul astral* şi în *planul spiritual.* Este, de asemenea, dificil de a stabili cu exactitate dacă este vorba de două "corpuri" sau de unul singur, în două ipostaze distincte.

Fiind totuşi prea depărtat de interesul cotidian şi de structura aurei umane la omul încarnat - de altfel, **corpul spiritual adamic** nu poate fi observat nici măcar în *lumea astrală* -, preferăm să nu-l includem în clasificarea curentă a elementelor de bază ale ființei umane.

Corpul duh, spiritul, învelişul spiritului **şi** ***corpul cauzal*** formează **Individualitatea** care se manifestă, aproape neschimbată, de-a lungul încarnărilor

terestre.

➢ Personalitatea

De-a lungul unei singure întrupări în lumea materială, **Individualitatea** - formată din **spirit, învelişul spiritului, corpul cauzal şi corpul duh** - nu se poate manifesta în mod direct.

De aceea, la fiecare nouă întrupare, **Individualitatea** emite o *reflectare limitată de sine,* o emanție energetico-informațională, compusă dintr-o energie inferioară, prin care se poate manifesta la nivelul lumii materiale. Această emanație este **Sufletul** sau **Personalitatea**.

Sufletul este format din cinci elemente componente: **sufletul propriu-zis**, **corpul cauzal al sufletului, corpul sufletului, corpul conştiinţei şi corpul conştienţei**.

Sufletul propriu-zis se prezintă celei *de-a doua vederi* ca o *sămânță* luminoasă, situată în dreptul laringelui. Despre această sămânță luminoasă a **sufletului** nu se pot spune prea multe lucruri. Ea se vede ca o steluță ce strălucește foarte puternic.

Sufletul propriu-zis este învelit într-o membrană energetică, asemănătoare unui **cocon**, de dimensiunea unei mingi de ping-pong, situată la intersecția dintre fosele nazale şi laringe. Dacă omul deschide gura, **prin clarvedere**, Eugen poate observa acest cocon ce învăluie esența luminoasă a **sufletului**. Acest cocon este **corpul cauzal al sufletului**.

Corpul cauzal al sufletului are o culoare albă-mată, pulsează la fiecare inspirație şi expirație, emițând o lumină strălucitoare. El pare, în limbaj omenesc, cleios.

Structură aurică formată din sămânța sufletului şi din coconul care o înveleşte este legată prin mii de fire de lumină de întregul trup omenesc - de oase, de tendoane, de muşchi, de organele interne şi de glandele endocrine -, formând o structură energetică asemănătoare unei fantome albicioase. Fantoma albicioasă ce înveleşte trupul uman este **corpul sufletului.**

Aşadar, **corpul sufletului** este un înveliş energetic ce învăluie trupul fizic, ca un abur albicios. Totuşi, spre deosebire de **corpul eteric,** cu care nu trebuie confundat, **corpul sufletului** nu reproduce cu prea mare exactitate conturul trupului material. Extremitățile, mâinile sau picioarele **corpului sufletului** sunt difuze şi estompate. Cea mai accentuată asemănare între **trupul material** şi **corpul sufletului** este în regiunea capului. Chipul fizic şi, mai ales, ochii se observă foarte bine la nivelul **corpului sufletului. Corpul sufletului** este situat, spațial, între **corpul eteric** şi **corpul duh,** făcând legătura dintre ele.

Această triadă, care este situată pe propriul ei nivel cuantic - formată din **sămânţa** de la nivelul laringelui, deci din **sufletul** propriu-zis, din coconul albicios ce o înveleşte, **corpul cauzal al sufletului,** şi din fantoma albicioasă, **corpul sufletului,** formează un ansamblu complex pe care am convenit să-l numim printr-un singur termen: **suflet.**

Sufletul se manifestă prin încă două elemente componente, **corpul conştiinţei,** care are forma unei flăcări şi **corpul conştienţei,** de forma unei oglinzi. Cele două corpuri auxiliare, **corpul flacără al conştiinţei** şi **corpul oglindă al conştienţei,** *culisează* - termenul este, desigur, metaforic - strălucind celelalte structuri aurice umane.

Corpul "flacără" al conştiinţei poate fi observat prin clarvederea de către Eugen ca o flacără strălucitoare, de aproximativ 60 de centimetri ce porneşte din **sămânţa sufletului.** *Rolul* **corpului conştiinţei** este de a imprima omului conştiința a tot ce percepe.

Locul **corpului conştiinţei** este diferit de la un om la altul. **Corpul conştiinţei,** care are aspectul unei flăcări, străluminează câte un strat auric, în funcție de nivelul evolutiv al omului.

La *oamenii din prima clasă evolutivă* - corespunzătoare **corpului duh** de culoare roşie -, corpul flacără al conştiinței este situat la nivelul **corpului eteric.** La *oamenii din a*

doua clasă evolutivă - culoarea portocalie a ***corpului duh*** - corpul conştiinţei este centrat la nivelul **corpului emoţional** şi la nivelul **corpului astral.** La *oamenii celei de-a treia clase evolutive* - culoarea galbenă a **corpului duh** - corpul flacără al conştiinţei este centrat la nivelul corpului mental inferior. Acesta este chiar nivelul în care este centrat astăzi **corpul conştiinţei** la majoritatea oamenilor, fiind stadiul actual de evoluţie. Cândva, **corpul conştiinţei** va fi situat la nivelul mentalului superior, apoi la nivelul corpului spiritual.

La oamenii activi în **corpul mental inferior** -"intelectualii", cei care lucrează prin intermediul intelectului: profesori, doctori, ingineri, muncitori etc -, culoarea corpului flacără este aurie-argintie, are un miros de mere sau de fructe verzi, necoapte, iar sunetul emis este asemănător şuieratului unui şarpe.

La oamenii activi în **corpul mentalul superior** - cei preocupaţi de filosofie, de esoterism, de aspectele nevăzute ale existenţei -, culoarea corpului flacără al conştiinţei este alb-argintie, mirosul este de piersici coapte, zemoase, iar sunetul emis este asemănător vântului ce adie blând printre copaci.

La oamenii activi în **corpul spiritual** - misticii, cei care se roagă mult, cei preocupaţi de religie şi de problematica spirituală -, culoarea corpului conştiinţei este de un alb strălucitor, extrem de clar; emite un miros suav, de pâine caldă înmuiată în vin, miros asemănător cu cel emanat de **Trupul de Slavă** al lui **Iisus Hristos.** Sunetul este asemănător clipocitului dulce al unui izvor de munte.

În ultimă instanţă, prin conştiinţa omului - generată de **corpul conştiinţei** - se produce înţelegerea legilor subtile ale cosmosului şi conştientizarea mecanismului de funcţionare a lumii. În funcţie de capacitatea de conştientizare şi, implicit, de înţelegere a lumii şi a fiinţei sale interioare, omul îşi adaptează comportamentul. Cu timpul, prin **corpul conştiinţei,** omul înţelege că motorul evoluţiei cosmice este Iubirea.

Corpul "oglindă" al conştienţei este, la fel ca şi corpul conştiinţei, o manifestare a **sufletului. Corpul conştienţei** apare clarvederii ca o oglindă sau ca o antenă paraboloidă, de dimensiunea întregii aure, ce învăluie omul din creştetul capului până la tălpile picioarelor. Substanţa din care este alcătuit **corpul conştienţei** seamănă cu un lichid gelatinos albastru-verzui, cristalin.

Prin **corpul conştienţei** omul devine conştient de lumea înconjurătoare. Ceea ce noi numim *conştienţă* ca manifestare a psihicului, nu este altceva decât activitatea acestui corp auric.

Atunci când omul este preocupat de aspectele emoţionale ale vieţii, **corpul conştienţei** este în relaţie cu **corpul emoţional**. Atunci când omul este preocupat de problemele intelectuale - de exemplu, când rezolvă o situaţie care implică folosirea intelectului -, **corpul conştienţei** este în legătură cu **corpul mental**. Când omul se dedică unei activităţi abstracte sau filosofice, **corpul conştienţei** este în legătură cu **corpul mental superior**. Când omul se dedică unor probleme ce depăşesc cadrul restrâns al existenţei umane, îndreptându-se spre problemele mistice, **corpul conştienţei** este în legătură cu **corpul spiritual**.

Corpul conştienţei reflectă ceea ce face omul într-un anumit moment. Atunci când omul mănâncă tort şi este conştient de acest fapt, corpul conştienţei miroase a tort; atunci când omul priveşte în mod conştient ploaia, **corpul conştienţei** are mirosul ploii. Atunci când rezolvă o problemă prin intermediul intelectului, **corpul conştienţei** capătă un miros anumit - ceva asemănător unor fructe ce dau în pârg. Când omul meditează la problemele mistice, corpul conştienţei împrumută caracteristicile principale, manifestate ca miros, sunet şi culoare, ale fiinţei sau ale nivelului cosmic asupra cărora se axează meditaţia sa.

Nu întotdeuna **corpul conştienţei** se află la acelaşi nivel cu **corpul conştiinţei**. La mulţi oameni, **corpul conştiinţei** poate fi situat la nivelul **corpului astral**, iar **corpul conştienţei** la nivelul **corpului mental inferior**.

➢ Corpurile aurice derivate

Omul este aşadar format din mai multe aspecte fundamentale: **individualitatea** care are o natură spirituală, **personalitatea** care are o natură sufletească şi **materialitatea,** care este formată din **corpul material.** Ca efect al manifestării ***individualității*** **şi** ***personalității*** **prin intermediul** ***materialității*** apar **corpurile aurice derivate.**

Individualitatea nemuritoare a omului este formată din patru elemente fundamentale: **spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal şi corpul duh.** Aceste elemente componente, datorită naturii energetice foarte înalte, *nu se pot manifesta în mod direct în trupul material* sau, cel puțin, nu o pot face în actualul stadiu de evoluție; după câte se pare, nu o vor putea face încă mult timp de acum înainte. De aceea, la fiecare întrupare, este nevoie ca aceast ansamblu care este **individualitatea** să-şi formeze un înveliş temporar; **individualitatea** se reflectă, după cum este şi firesc, de-a lungul unei singure existențe, prin **suflet,** adică prin ceea ce numim **personalitate.**

Spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal al spiritului şi corpul duh *se reflectă în cele trei structuri aurice* **ale sufletului: sufletul propriu-zis, coconul sufletului şi corpul sufletului.**

Sămânţa sufletului situată la nivelul laringelui este reflectarea **spiritului, coconul sufletului** este reflectarea **corpului cauzal al spiritului,** iar **corpul sufletului** este reflectarea **corpului duh.**

Sufletul este reflectarea, pentru o singură existență încarnată, a **spiritului** şi, prin urmare, manifestă atributele acestuia. **Coconul sufletului** este reflectarea, pentru o singură existență încarnată, a **corpului cauzal al spiritului** şi manifestă caracteristicile acestuia. Experiențele dintr-o singură încarnare sunt stocate la nivelul acestei structuri aurice. Acesta este ceea ce unii definesc a fi *"subconştientul"*. La rândul său, **corpul sufletului** este reflectarea **corpului duh** pe parcursul unei singure existențe încarnate, căruia îi manifestă atributele şi caracteristicile.

La toți oamenii, la naştere, **sufletul** este *tabula rasa.* Din acest punct de vedere, toți oamenii sunt egali. Indiferent de nivelul lor evolutiv reflectat la nivelul **corpului duh,** din punctul de vedere al **sufletului**, toți oamenii pleacă din acelaşi punct: *tabula rasa.* Pe această pagină albă care este **sufletul**, în funcție de faptele omului, se vor scrie experiențele vieții.

Personalitatea începe să se manifeste prin naşterea în trup fizic şi se formează de-a lungul anilos, pe măsura acumulării experiențelor. Prin însuşi faptul de a exista, deci de a acumula experiențe, omul îşi formează karma: aceasta este karma existenței prezente. În timpul existenței, karma este înmagazinată în *"subconştient",* adică în coconul de culoare alb-mată, situat la nivelul laringelui şi eflectată în *sigiliile karmice* situate la nivelul **corpului sufletului**.

Karma acumulată de-a lungul unei existențe nu este transferată complet de la nivelul **corpului sufletului** la nivelul **corpului duh,** decât după trecerea prin *Poarta morții.* Abia în momentul trecerii prin *Poarta morții,* karma este transferată **individualității,** iar acest fapt are o mare însemnătate, dacă ne gândim la faptul că înseamnă o şansă imensă pentru orice om. Atâta timp cât omul nu trece prin *Poarta morții,* informațiile conținute la nivelul **sufletului,** care reprezintă karma acumulată în actuala existență, nu sunt transmise **corpului duh,** ceea ce permite arderea lor chiar şi în ultimile zile ale vieții. Poate că o boală la sfârşitul unei existențe înseamnă o şansă, desigur foarte dureroasă, acordată *în extremis* omului pentru a-şi plăti anumite datorii şi a evita astfel transferarea karmei de la nivelul **personalității** la nivelul **individualității.**

Concluzionând cele afirmate anterior, se poate spune că, pentru a se manifesta plenar la nivelul planului fizic, **individualitatea nemuritoare** (formată din ***spirit, corpul cauzal al spiritului*** şi din **corpul duh*)*** îşi construieşte, ca reflectare limitată de sine, atât **personalitatea** - formată din **suflet** -, cât şi **corpul material**. Ca manifestare în plan material a acestor elemente, se dezvoltă **corpurile aurice derivate***:* **corpul**

eteric, corpul emoţiilor, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior şi corpul spiritual.

Corpul material se formează în perioada gestației intrauterine, pe baza energiilor modulate informațional, conținute la nivelul *individualității* - mai ales, a celei acumulate la nivelul *corpul duh.*

Corpul eteric a primit foarte multe denumiri, iar existența sa este bine cunoscută de bioenergeticieni, care lucrează în mod curent asupra lui.

De-a lungul timpului, **corpul eteric** a primit nu mai puțin de nouăzeci de denumiri. Egiptenii l-au denumit *ka,* evreii *nephesh,* hinduşii l-au denumit corp *pranic,* chinezii l-au denumit *qi* - prin *qi* se înțelege, de regulă, energia care susține trupul -, grecii l-au denumit *pneuma,* filozofii evului mediu l-au denumit *arche, anima mundi, liquor vitae, corp odic* etc. Dintre denumirile cel mai des utilizate în ultimul timp putem reține: *dublu vital, corp bioenergetic* sau *corp bioplasmatic.* În limbajul teosofilor apare uneori sub denumirea *lingă sharira.*

Rolul **corpului eteric** este de a asigura buna funcționare a trupului material. Fără existența **corpului eteric**, trupul material, supus entropiei atotprezente la nivelul întregii lumi materiale, s-ar dezintegra rapid, aşa cum se întâmplă cu orice cadavru. De fapt, la moarte, **corpul eteric** îşi încetează activitatea, iar trupul este lăsat sub dominația forțelor ce există în lumea materială. Rezultatul acțiunii legii entropiei este prea bine cunoscut pentru a mai fi descris în detaliu.

Totuşi, în ceea ce priveşte **corpul eteric**, pentru clarvederea lui Eugen, lucrurile sunt ceva mai complexe. **Prin clarvedere**, Eugen percepe nu unul, ci **două aspecte distincte ale corpului eteric**. Despre acest ansamblu se poate vorbi din două puncte de vedere. Ansamblul poate fi considerat ca fiind format din două straturi ale aceluiaşi corp sau poate fi considerat ca fiind format din două corpuri.

În primul rând, este vorba despre **corpul eteric interior,** care este mai mic decât trupul material; acest corp este întrucâtva asemănător **corpului duh.** De fapt, **corpul eteric** despre care este vorba aici este o emanație directă a **corpului duh.** El are o culoare albicioasă, brăzdată de numeroşi curenți energetici aflați în continuă mişcare.

Corpul eteric interior nu reproduce organele interioare ale trupului material, dar posedă anumite elemente anatomice specifice. Cel mai important element anatomic al **corpului eteric interior** este un "organ" de formă sferică, situat la câțiva centimetri sub ombilic. Acest organ de formă sferică este **acumulatorul de energie** al corpului eteric.

În al doilea rând este vorba despre **corpul eteric exterior,** care este situat chiar la nivelul epidermei. **Corpul eteric exterior** reproduce structura şi înfățişarea corpului material. Propriu vorbind, el este dublura energetică perfectă a trupului material. **Corpul eteric exterior** nu este nici el mai mare decât corpul material, dar reproduce perfect organele trupeşti.

Ceea ce, într-adevăr, depăşeşte limitele trupului material este radiația sau aureola **corpului eteric exterior** - pe care, pentru a o distinge ca *element reflectat,* o putem denumi **câmp sau aură de sănătate.** Ea depăşeşete cu aproximativ cinci-zece centimetri conturul trupului material.

Corpul eteric exterior are culoarea gri-albastruie. La nivelul **corpului eteric exterior** se pot pecepe foarte clar contrapărțile tuturor organelor anatomice ale corpului material. La acest nivel se poate determina foarte clar starea de sănătate a fiecărui organ şi a fiecărui element anatomic cu mult înainte ca disfuncțiile să se poată manifesta la nivelul trupului material.

Dacă o persoană are un organ sau un membru lipsă - o mână, un picior, un deget -, contrapartea eterică a acestor organe se poate observa **prin clarvedere.** Cu timpul, contrapartea energetică a membrelor lipsă se retrage, dispărând de la nivelul eteric.

La fel ca şi în cazul altor structuri aurice, pentru a nu crea confuzii, deşi este vorba despre două aspecte distincte ale **corpului eteric,** la care se adaugă **aura de sănătate,** vom considera întregul ansamblu prin formula înglobatoare de **corp eteric**. De altfel,

privite de la distanță, dată fiind structura lor oarecum asemănătoare, nu există diferențe notabile între cele două aspecte ale corpului eteric, dar este de datoria **clarvăzătorului** de a semnala acest aspect, chiar dacă acest fapt inedit poate contraria.

Corpul eteric (considerat ca ansamblu) pulsează neîncetat. În momentul pusațiilor, **corpul eteric** emite zeci de parfumuri şi de sunete, care se modifică neîncetat. **Corpul eteric** emite mirosuri specifice, asemănătoare întrucâtva mirosurilor florale: de ghiocei, de violete sau de fân proaspăt cosit. **Corpul eteric** emite o muzică suavă, asemănătoare cu sunetul emis de mii de tuburi de cupru, care vibrează şi se ating în adierea vântului. **Corpul eteric** emite aceleaşi sunete şi mirosuri ca şi întreaga lume eterică.

La nivelul **corpului eteric** există numeroase elemente anatomice specific eterice. Astfel, **corpul eteric** este străbătut de o rețea complicată de canale prin care circulă energia. Aceste canale energetice au primit diferite denumiri de-a lungul timpului. În ziua de astăzi, datorită influenței definitorii a înțelepciunii extrem orientale, aceste canale au fost denumite prin termenul sanscrit de **nadisuri,** termen pe care îl vom folosi şi noi.

La nivelul **corpului eteric** există trei canale energetice principale. Cele trei canale energetice principale - pe care Eugen le poate remarca foarte clar prin clarvedere - au primit numele **Sushumna, Pingala şi Ida.**

În afara celor trei canale principale, există un număr nedeterminat, oricum foarte mare, de canale secundare, de mai mică importanță. O parte din aceste canale secundare au fost denumite **meridiane,** folosIndu-se un termen preluat din străvechea înțelepciune chineză. Unele canale au un rol definitoriu în buna funcționare a trupului şi a corpului eteric, în timp ce altele au importanță pentru procesul evolutiv uman în ansamblu.

În afara canalelor prin care circulă energia, există şi alte elemente componente, care fac posibilă funcționarea **corpului eteric** şi a ființei umane. Aceste elemente, care apar celei de-a doua vederi ca nişte vârtejuri de energie, au primit denumirea de **chakre** - de la sanscritul *chakra,* care înseamnă roată, prin extensie vârtej.

De-a lungul coloanei vertebrale a omului, înşirate pe canalul central, **Sushumna,** sunt situate şapte chakre principale. În afara celor şapte chakre fundamentale, mai există un număr mare de chakre mai mici, cu diferite roluri şi funcțiuni. Aceste chakre de mai mică importanță sunt mai luminoase sau mai puțin luminoase, în funcție de nivelul evolutiv al omului şi de activitatea specifică, desfăşurată la un anumit moment.

De asemenea, la nivelul **corpului eteric** clarvederea lui Eugen poate remarca un **curent energetic vital,** o **energie de viaţă fundamentală,** ce pare să pornească de la nivelul chakrei muladhara. **Energia vitală** se ramifică şi "curge" prin nadisuri, precum un lichid curge printr-un tub, transformându-se neîncetat în forme de energie particulare. Fiecare dintre aceste energii particulare are propria sa culoare, propriul său miros şi propriul său sunet.

Totuşi, **energia de viaţă** care animă trupul, deşi porneşte dintr-un loc situat la baza coloanei vertebrale, nu este energia cunoscută sub numele **Kundalini,** ci, probabil, numai o manifestare a sa. De altfel, **Kundalini** este o energie transfizică, care nu pare să fie situată la nivelul eteric al ființei omeneşti, ci la un nivel mult mai profund. Vom continua să denumim energia ce urcă de la baza coloanei vertebrale prin termenul **energie vitală sau energie de viaţă,** evitând să o confundăm cu **Kundalini.** Putem conveni că **energia vitală** *poate fi o formă de manifestare* a lui **Kundalini** - care acționează pe timpul vieții omului pentru a menține structura aurică umană în stare de funcționare. Ea poate fi identificată cu acele *sufluri de viață* sau *vânturi* despre care amintesc vechile scrieri sanscrite.

Următorul corp auric, **corpul emoţional,** este situat, spațial, imediat după **corpul eteric**. El exprimă senzațiile şi emoțiile primare ale omului, motiv pentru care, la fel de bine, poate fi denumit **corpul senzaţiilor**. Nivelul său de manifestare vibratorie este apropiat de cel al trupului fizic. La nivelul acestui corp se exprimă senzațiile şi emoțiile

primare ale omului.

Corpul emoţional este un corp de forma ovoidală, care nu copiază structura corpului fizic. Conturul **corpului emoţional** depăşeşte cam cu şapte-zece centimetri limitele trupului fizic, ocupând un spațiu bine delimitat în interiorul şi în exteriorul acestuia. El se prezintă ca un balon ce imită imprecis trupul fizic, mult mai lat la umeri şi mai subțire în partea inferioară.

Corpului emoţional este alcătuit din formațiuni energetice fumurii, de diferite culori - cele mai des întâlnite sunt culorile roşu, galben şi albastru - ce nu se amestecă între ele. Aceste formațiuni energetice colorate ce apar ca nişte norişori translucizi, emit sunete şi parfumuri diferite, în funcție de stările de moment ale omului.

Atunci când omul are senzații şi emoții intense, la nivelul **corpului emoţional** se produc modificări rapide ale configurației culorilor, sunetelor şi mirosurilor. Aceste modificări se produc atât de rapid încât, în momentul în care **clarvăzătorul** doreşte să descrie o anumită configurație, aceasta s-a şi schimbat.

Fiecare stare sau senzație se manifestă printr-o anumită configurație. Norişorii se deplasează rapid, în funcție de starea senzorială şi emoțională a omului, intrând uneori în interiorul **corpului eteric.** În momentul în care pătrund în **corpul eteric**, norişorii devin mult mai fluizi şi, întrucâtva, diferiți de modul în care se prezintă la nivelul **corpului emoţional.**

La persoanele care au senzații şi stări negative - de angoasă, spaimă, frică, teroare - norişorii se colorează în culori întunecate, urâte, emițând sunete joase şi dizarmonice, asemănătoare sirenei răguşite a unui vapor care părăseşte rada unui port. Simultan, mirosul **corpului emoţional** devine aproape pestilențial.

În momentul în care omul este bine dispus şi percepe lucruri plăcute sau se simte confortabil, **corpul emoţional** capătă culori frumoase, vii, deschise, sunetul devine foarte melodios, ca şi cum ar fi emis de mii de clopoței de argint, iar mirosul devine aseamănător cu cel al florilor de primăvară.

Corpul astral este situat, cel puțin spațial, imediat după **corpul emoţional**. **Corpul astral** reflectă sentimentele şi dorințele omului. El nu trebuie confundat cu **corpul emoţional**, care reflectă doar senzațiile şi emoțiile primare.

Ca structură aurică, **corpul astral** are o formă ovoidală, mult mai amplă decât a **corpului emoţional. Corpul astral** depăşeşte cu peste optzeci de centimetri limitele epidermei trupului material. Practic, **corpul astral** învăluie toate celalalte corpuri ale aurei.

Corpul astral este alcătuit din formațiuni colorate de energie, care nu se amestecă unele cu altele. Atunci când o persoană este plină de supărare sau de ură, formațiunile noroase de la nivelul **corpului astral** se colorează în culori închise, urâte, emițând sunete foarte joase, la fel ca şi în cazul corpului emoțional.

Dimpotrivă, în momentul în care o persoană iubeşte sincer o altă persoană, **corpul astral** devine un bulgăre strălucitor de culoare trandafirie, cu o peliculă argintie pe margine. În acest caz, mirosul emis seamănă cu un suav parfum de trandafiri, iar sunetul este foarte melodios, distingându-se o melodie ce se repetă parcă la infinit: **AAAEEEOOO...** Această melodie, ce se aude ca pe un fond de harpe, răsună simultan din mai multe locuri.

Corpul astral este asemănător membranei unui difuzor ce vibrează în momentul în care impulsurile electromagnetice se transformă în sunete. Primind impusurile din mediu, vibrează şi se colorează în funcție de natura impulsului. Întrucât impulsurile primite sunt sentimente sau dorințe, înseamnă că fiecare norişor sau formațiune energetică ce apare la nivelul **corpului astral** reflectă sentimentele şi dorințele persoanei respective.

Informațiile provenite din mediul exogen sunt "procesate" de **corpul astral** şi transmise mai departe prin intermediul chakrelor. Chakrele sunt ca nişte cilindri ce fac legătura între toate straturile aurei. **Prin clarvedere,** Eugen poate observa cum

flashurile luminoase de energie ce provin din mediu sau de la alți oameni sunt aspirate foarte rapid prin intermediul chakrelor. În momentul în care o chakra metabolizează informația, o transmite la **suflet** şi la **corpul duh.**

În ziua de astăzi, se confundă adesea **corpul duh cu corpul astral,** afirmându-se că omul pătrunde în *lumea de dincolo* "înveşmântat" în **corpul astral.** Acest fapt este nu numai inexact, ci chiar ilogic. **Corpul astral** - element care apare clarvederii ca o radiație ce se întinde până la optzeci de centimetri sau mai mult de trupul material - este într-o continuă modificare. În ceea ce priveşte compoziția coloristică şi forma sub care se prezintă, **corpul astral** este cel mai instabil element al ființei umane. În fond, atât forma, cât şi compoziția coloristică a **corpului astral,** nu reprezintă altceva decât manifestarea unor energii modulate informațional, ce se modifică cu repeziciune, în funcție de dorințele şi sentimentele momentane ale omului.

Corpul astral, atât de instabil, nu poate constitui temelia prin care să se poată manifesta ființa umană în *lumea de dincolo.* **Individualitatea** omului nu poate fi constituită dintr-o structură aurică instabilă, căci omul şi-ar pierde identitatea. De altfel, **prin clarvedere,** Eugen poate remarca modul în care **corpul astral,** la fel ca şi celelalte corpuri aurice derivate, îşi încetează existența la moarte, fiind resorbite prin intermediul chakrelor - ca prin nişte pâlnii - în elementul **suflet** şi, apoi, în **corpul duh.**

În consecință, **corpul astral** - ca sediu al dorințelor şi pasiunilor - nu este şi nu poate fi "vehiculul" omului în *lumea de dincolo.* Cel ce, într-adevăr, consituie temelia ființei umane este **corpul duh,** a cărui stabilitate energetico-informațională, manifestată prin culoarea unică şi prin structura sa interioară, neatinsă de sentimente şi de stări afective trecătoare, permite continuitatea conştiinței, potrivit legii continuității informației.

Următorul corp auric derivat, **corpul mental inferior,** apare clarvederii ca un ovoid ce înconjoară trupul material, mult mai amplu în regiunea umerilor şi a capului şi mai subțire în regiunea inferioară a trupului. **Corpul mental inferior** reflectă gândurile concrete, "cu suport", legate de lumea fizică; el este oglinda gândurilor omului.

Spațial, locul **corpului mental inferior** este între **corpul emoţional** şi **corpul astral** cu care, uneori, fuzionează. Cum, de regulă, nu se poate vorbi despre sentiment pur sau gândire pură, **corpul mental inferior** formează adesea o unitate cu **corpul astral.**

Corpul mental inferior nu funcționează decât cu gânduri care au drept suport realități ale lumii fizice. Mentalul inferior combină, separă, sintetizează, analizează.

Energia fluidă a **corpul mental** este foarte fină, precum fumul de țigară. Are un miros foarte puternic de iod. Corpul mental inferior pare a fi în relații cu chakra manipura. În momentul în care omul are o idee, chakra manipura emite o anumită vibrație, iar în energia fluidă a **corpului mental** se formează nenumărate explozii luminoase, ca nişte stropi colorați pe geamul unui parbriz. Deşi, inițial, are o culoare verzuie, fluidul energetic al **corpului mental** devine galben şi se dilată, contopindu-se cu **corpul astral.** Acest fapt determină impresia că cele două structuri aurice - ***corpul astral şi corpul mental inferior*** - formează o unitate. Datorită faptului că omul are în permenență senzații, sentimente, dorințe, gânduri sau idei, cele două elemente par să funcționeze împreună.

Din reunirea celor două corpuri aurice, apar miliarde de stropi multicolori, ce tind să se depărteze până la o anumită distanță de aură, în funcție de puterea mentală a omului care le emite. Gândurile rele sunt închise la culoare, emit un sunet foarte jos şi au un miros greu, de frunze putrezite.

În schimb, gândurile de dragoste au o culoare portocalie şi un miros asemănător săpunului de casă. De altfel, acest miros se simte uneori şi la nivelul fizic, persoanele cu sufletul curat emit un miros de săpun, ca şi cum s-ar fi spălat de curând.

Corpul mental superior este o structură aurică autonomă ce înveleşte corpul mental inferior, precum o manta. La omul mediu actual, **corpul mental superior** este mai mare cu şase-şapte centimetri decât corpul mental inferior.

Corpul mental superior are o culoare trandafiriu-aurie şi un miros de zambile.

Sunetul emis de acest corp este asemănător sunetului produs de o harpă. El pare a veni din toate părțile, ca şi cum s-ar auzi o melodie cu ajutorul unor difuzoare stereo.

Corpul mental superior permite înțelegerea lumii prin intermediul conceptelor abstracte. El pare să exprime şi dragostea necondiționată pentru toate ființele vii. Întrucât reflectă şi iubirea necondiționată față de întreaga lume şi față de toate ființele din cosmos, însuşirea principală a **corpului mental superior** este ceea ce, în limbajul curent, s-ar putea numi *iubire-înțelepciune.*

Omul nu poate pătrunde cu rațiunea pură la înțelegerea cosmosului decât în cazul în care această gândire este învăluită de iubire. *Iubirea-înțelepciune* este singurul instrument prin intermediul căruia cosmosul, în sfârşit, începe să se deschidă. Totuşi, *iubirea-înțelepciune* apare numai într-un anumit stadiu al evoluției omului, motiv pentru care, **corpul mental superior** nu apare decât la persoanele cu un **corp duh** de culoare galbenă sau aurie.

Corpul mental superior este dezvoltat inegal, în raport cu celelalte structuri aurice: unii oameni îl au mai mic, alții ceva mai mare şi mai strălucitor, în timp ce alții nu-l au dezvoltat deloc. El poate fi dobândit doar în momentul în care ura, mânia şi răutatea sunt, în mare măsură, eliminate.

Următorul corp auric derivat, **corpul spiritual,** apare clarvederii ca o aureolă situată deasupra corpului mental superior. El pare format din miliarde de sclipiri ce incomodează privirea, precum zăpada prospăt aşternută în bătaia razelor soarelui. **Corpul spiritual** are culoarea argintie.

Corpul spiritual emite un sunet asemănător unei trâmbițe şi are un miros ce aduce cu cel de pâine caldă, îmbibată în vin roşu. Uneori, **corpul spiritual** emite un sunet ce seamănă cu un **OOOO..** prelung, ca o exclamație de uimire.

În stadiul evolutiv actual, foarte puțini oameni posedă un **corp spiritual** bine conturat şi dezvoltat. La majoritatea oamenilor, **corpul spiritual** depăşeşte doar cu câțiva centimetri **corpul mental superior.**

Există totuşi şi oameni care posedă un **corp spiritual** ce depăşeşte cu un metru **corpul mental superior,** după cum există oameni - foarte puțini - care posedă un **corp spiritual** care depăşeşte treizeci de metri în diametru, iar radiațiile sale se întind mult mai departe.

Corpul spiritual este legat intim de elementului iubire, dar nu de iubirea carnală manifestată în lumea fizică, ci de acea iubire perenă care stă la temelia cosmosului; iubire pe care, acum 2000 de ani, **Iisus Hristos** a sădit-o în inimile tuturor oamenilor - un dar neprețuit pe care **Fiul lui Dumnezeu** 1-a adus umanității.

Sistemul de protecţie şablon nu este propriu-zis un corp, ci un sistem de formă globulară, constituit din linii, care se suprapun într-o rețea de plase ce încadrează întregul corp auric. El este situat imediat după **corpul spiritual.**

Sistemul de protecţie şablon are forma unui glob alungit la ambele capete, fiind format din mii şi mii de fire strălucitoare. El este susținut de **linia divină.** Mirosul **sistemului de protecţie şablon** este asemănător aerului curat, care poate fi respirat pe vârfurile munților.

Sistemul de protecţie şablon are o frumoasă culoare albastru-verzui închisă, culoare formată din amestecul dintre roşu şi albastru - culoarea liniilor energetice ce-l străbat.

Sistemul de protecţie şablon emite un sunet complex, format din suma tuturor sunetelor care-l compun, la care se adaugă alte sunete, despre care nu se poate spune de unde provin. Fiecare sistem este producătorul unor caracteristici noi, inexistente anterior. Acesta este şi motivul pentru care, atunci când se apreciază caracteristicile cromatice sau sonore generale ale unei structuri aurice, acestea pot să nu fie generate de elementele ce compun sistemul.

Sistemul de protecţie şablon conține, ca un negativ al unei fotografii, toate formele structurilor fizice ale trupului. Structura şablon apare ca un *model arhetipal* - sau ca un

pattern energetico-informațional - al trupului material.

Dacă o celulă a trupului este distrusă, dacă omul suferă un accident, o operație sau o deformare a unui organ, datorită acestei structuri şablon, trupul se poate reface şi îşi poate redobândi forma şi structura inițială. Faptul că o rană sau o operație se vindecă rapid, nu se datorează doar simplei "înțelepciuni" sau "inteligențe" a materiei, ci faptului că, undeva, la un anumit nivel auric, există o structură matricială în care sunt imprimate toate informațiile referitoare la trupul fizic. Pe baza acestor informații, energia formatoare a trupului poate opera însănătoşirea. "Înțelepciunea" sau "inteligența" materiei nu este altceva decât capacitatea materiei de a fi receptivă la impulsurile informaționale provenite de la nivelul structurii matriciale a **sistemului şablon**, ajutată fiind de energia generată de **corpul eteric**.

Rolul **sistemului şablon** este de a susține întreaga structură a aurei. Despre acest corp se poate spune că este *alfa şi omega,* deoarece susține, ca *pattern energetico-informațional,* toate celelalte corpuri aurice.

Plasele aurice sunt elemente distincte care îndeplinesc rolul de protecție între corpurile aurice. Plasele aurice despart două corpuri succesive ale aurei. Există astfel o plasă aurică situată între corpul emoțional şi corpul astral, o altă plasă aurică situată între corpul astral şi corpul mental inferior şi aşa mai departe.

Rolul plaselor aurice este acela de a asigura o protecție adecvată între corpurile aurice, dar şi de a facilita transmiterea energiei şi informației. Plasele aurice sunt extrem de fine, fiind formate dintr-un păienjeniş de fire de lumină, cu o grosime de mai puțin de un milimetru. Ele seamănă cu o pânză de păianjen.

O **plasă aurică** este formată din două straturi distincte, una de culoare roşie, de semn negativ, cealaltă de culoare albastră, de semn pozitiv. Cele două straturi distincte, una de culoare roşie, cealaltă de culoare albastră, nu se ating între ele, deşi sunt situate la nici un milimetru distanță. Între cele două straturi se formează neîncetat mici fulgere.

Următoarea structură aurică, **corpul haric al plaselor mesianice,** nu este generată de structura aurică umană propriu-zisă. **Corpul haric al plaselor mesianice** apare instantaneu, doar în cazul rugăciunii creştine sau în cazul rostirii cu voce tare a **Numelui lui Iisus Hristos**.

În momentul în care pronunță cu voce tare **Numele lui Iisus Hristos**, omul este învăluit instantaneu într-o cupolă aurică strălucitoare. **Corpul haric al plaselor mesianice** persistă doar atâta timp cât omul este conectat vibratoriu prezenței lui **Iisus Hristos**, care se manifestă în *Trupul de Slavă* în lumea eterică.

Rolul **corpului haric al plaselor mesianice** este de protecție, de purificare şi de întărire. El protejează aura umană, prea slabă, de influențele provenite din exterior.

Corpul eteric superior este ultimul înveliş care poate fi observat prin cea de-a doua vedere a lui Eugen. Totuşi, **corpul eteric superior** nu face parte din structura aurică umană propriu-zisă, fiind situat în afara acesteia.

Corpul eteric superior nu este un corp auric derivat; cu alte cuvinte, nu este produsul structurii aurice umane, fiind total independent. Structura aurică umană nu interacționează cu el. Locul **corpului eteric superior** este în afara plaselor mesianice - în cazul în care acestea sunt activate - sau dincolo de **sistemul de protecție şablon.**

Corpul eteric superior are o grosime de aproximativ zece centimetri, fiind format din miliarde de particule mici de lumină alburie. Miliardele de particule infinitezimale tind la un moment dat să se umfle, pentru a se sparge apoi ca nişte balonaşe de săpun.

Culoarea acestui corp este în continuă schimbare, iar luminozitatea particulelelor creează impresia unei anumite culori, care nu poate fi determinată cu precizie, întrucât nu seamănă cu vreo culoare din lumea materială.

Sunetul emis de acest corp se aseamănă cu muzica sferelor sau a îngerilor, care nu are corespondent cu ceea ce noi numim muzică. Aceste sunete melodioase se repetă la infînit: sunetele triste şi, parcă, tânguitoare alternează cu sunetele sprintene şi vesele. Mirosurile emise de acest corp sunt extrem de parfumate.

Inima aurică - deşi termenul de inima este impropriu, fiind folosit în sensul metaforic de *inima a fiinţei,* iar nu de inima ca organ fizic al trupului - este un element despre care, cel puţin până în acest moment, nu s-a mai spus nimic. Termenul de **inima aurică** a fost dat de către **Îngerii Veghetori** din *lumea eterică,* dar termenul cel mai adecvat înţelegerii noastre umane pare să fie cel de *inima a conştienţei.*

Să ne imaginăm că, în jurul trupului nostru, la o distanţă de câţiva centimetri de trup, chiar la nivelul inimii fizice, se află o bilă luminoasă, care execută o mişcare de rotaţie continuuă. Pentru cea de-a doua vedere a lui Eugen aşa şi este: în jurul trupului se roteşte neîncetat o bilă strălucitoare, pe o orbită apropiată de marginea corpului eteric.

Această bilă luminoasă are diametrul de aproximativ 3-4 milimetri. În interiorul ei se poate distinge un miez, nu mai gros de un milimetru, care este înfăşurat în două învelişuri ce strălucesc continuu, unul de culoare galbenă, celălalt de culoare albastră. Inima aurică emite o radiaţie de aproximativ 2 centimetri.

Rotindu-se cu mare viteză în jurul trupului, bila strălucitoare - pe care **Îngerii Veghetori** o denumesc **inima aurică** - emite un *"bip"* foarte scurt, chiar în momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice. Ea apare ca un satelit minuscul ce orbitează cu viteză în jurul trupului şi care, la fiecare bătaie a inimii, se află exact în dreptul organului fizic al inimii pentru a emite un *bip* foarte scurt. Practic, inima fizică, împreună cu inima aurică pulsează împreună.

Inima aurică este legată de funcţionarea **corpului conştienţei**. În momentul în care omul devine conştient de un lucru anume, **inima aurică** emite fulgere energetice, care interacţionează cu **corpul conştienţei** şi cu **corpul conştiinţei**. Prin intermediul acestei interacţiuni se formează gândurile oamenilor, exprimate la nivelul auric. Prin acest proces continuu, spun **Îngerii Veghetori**, omul învaţă tainele lumii materiale.

Fireşte, acest proces se desfăşoară instantaneu, fiind destul de greu de prins de privirea unui om care posedă clarvedere. Este un proces subtil, care are loc la nivelul microscopic al aurei; fără explicaţiile **Îngerilor Veghetori**, ar fi fost greu, dacă nu imposibil, de surprins în cuvinte.

Banda de lumină din jurul capului este un alt element al structurii aurice umane despre care nu s-a spus nimic până în prezent.

La nivelul aurei, în jurul capului fiecărui om gravitează în jur de 11 steluţe strălucitoare. Fiecare dintre cele 11 steluţe are propria sa strălucire, propria sa culoare, propriul său sunet şi propriul său miros. Există însă oameni la care sunt vizibile mai mult de 11 steluţe - de exemplu, unii oameni au 12 sau 14 steluţe. Nu poate fi estimată cauza acestui fenomen, astfel încât, ca principiu, vom vorbi doar despre 11 steluţe.

Cele 11 steluţe, a căror strălucire este mai pală decât a **corpului duh,** pulsează ritmic ca nişte blituri ce emit fascicule de lumini multicolore. Fiecare dintre cele 11 steluţe luminoase are diametrul de maximim un centimetru. Între toate cele 11 steluţe se formează flashuri luminoase care, de la distanţă, dau impresia unei benzi continue de lumină cu străluciri multicolore. La copii, banda de lumină este mai apropiată de cap, dar, o dată cu trecerea timpului, se depărtează. La bătrâni, banda de lumină este ceva mai depărtată de cap.

Rolul celor 11 steluţe este de a înregistra, ca nişte camere de filmat, toate evenimentele vieţii omului, de la naştere până la moarte. Toate faptele omului sunt înregistrate direct prin intermediul celor 11 steluţe strălucitoare, viu colorate. Prin intermediul steluţelor sunt înregistrate toate acţiunile omului atât în stare de vis, cât şi în stare de veghe.

În mod concret, primele trei steluţe frontale înregistrează acţiunile omului aflat în stare de veghe. În partea opusă a capului, alte trei steluţe înregistrează comportamentul omului în stare de somn. În părţile laterale sunt situate alte două steluţe, care înregistrează mediul şi persoanele din jur. Ultimele steluţe sunt canale directe prin care omul poate avea răspunsuri concrete transmise de **Îngerii Păzitori.**

Fiecare steluță este "specializată" într-o anumită activitate umană. Atunci când omul rosteşte un cuvânt, inelul de lumină din jurul frunții vibrează. În momentul în care omul se enervează, unele steluțe vibrează violent, emițând culori murdare, sunete joase şi mirosuri urâte. În acest caz, emisiile steluțelor din jurul capului se transmit la distanță, reuşind uneori să spargă aura persoanelor din preajmă.

În cazul în care omul este vesel, râde sau glumeşte, steluțele emit culori plăcute, sunete cristaline şi mirosuri parfumate. În cazul în care omul se roagă, toate steluțele devin argintii, luminoase, producând sunete asemănătoare clipocitului unui râu ce coboară vesel printre stânci şi un miros oarecum asemănător strugurilor tămâioşi. În timpul rostirii **Numelui lui Iisus Hristos** sau a rugăciunii creştine, întreaga bandă luminoasă se colorează trandafiriu şi emite un miros asemănător pâinii calde abia scoasă din cuptor.

Datorită informației înregistrate prin intermediul steluțelor, omul este capabil, imediat după *Pragul morții,* să-şi amintească evenimentele existenței fizice, dar nu ca văzute prin intermediul ochilor fizici, ci ca şi cum ar fi înregistrate de undeva de sus, de deasupra capului său.

Din acest punct de vedere, banda de lumină ce înconjoară fruntea omului sunt în relație directă cu **corpul duh.** Atât **inima aurică,** cât şi **banda de lumină din jurul capului** țin de nivelul cuantic al **corpului duh.**

Capitolul 3
OMUL ÎN AFARA ... TRUPULUI

➢ A doua perspectivă

Analiza ființei umane din **prima perspectivă, omul în timpul existenței încarnate,** nu este suficientă pentru înțelegerea omului în complexitatea sa. De aceea, primei perspective trebuie să-i adăugăm **o a doua perspectivă, omul în afara ... trupului,** care să cuprindă analiza ființei umane înaintea naşterii în lumea materială şi după trecerea prin Poarta morții - deci, modul în care se manifestă omul ca "spirit liber", necondiționat de trupul material.

Cercetarea **omului în afara ... trupului** relevă faptul că, înainte de naşterea în lumea materială, omul este o ființă de lumină foarte frumoasă, cu dimensiuni mai mari decât ale omului încarnat. Înainte de întruparea în lumea materială, ființa umană depăşeşte doi metri înălțime, iar strălucirea şi culoarea corpului de lumină este în concordanță cu nivelul său evolutiv.

Corpul de lumină în care se prezintă omul înainte de naşterea în lumea materială este **corpul duh,** elementul fundamental al manifestării sale în *lumea de dincolo.* În pofida strălucirii orbitoare a **corpului duh,** se pot totuşi remarca câteva elemente importante, care pot să ofere o idee asupra modului în care se prezintă ființa umană înaintea naşterii, precum şi asupra modului în care se prezintă după trecerea prin *Poarta morții.*

La omul decorporat, în interiorul **corpului duh,** în regiunea pieptului, se află o sferă extrem de luminoasă. Această sferă strălucitoare este **spiritul.** Prin centrul spiritului trece o linie de lumină - **linia divină** - ce vine de undeva de sus, pentru a se pierde în pământ. Linia de lumină trece exact prin centrul **spiritului,** împărțînd trupul de lumină - **corpul duh** -, în două secțiuni egale.

Tot la nivelul **corpului duh,** situate pe **linia divină,** precum mărgelele pe o ață, se află mai multe sfere strălucitoare. Aceste sfere strălucitoare, în număr de şapte, ceva mai mici şi mai pale decât **spiritul,** sunt poziționate în aceleaşi locuri în care, la omul încarnat, la nivelul **corpului eteric,** se află chakrele. Cele şapte sfere de lumină sunt

chakrele-atribut (sau chakrele-mamă). Pentru **corpul duh,** chakrele-atribut îndeplinesc acelaşi rol pe care-l îndeplinesc chakrele eterice pentru corpul eteric.

Omul în afara... trupului este, aşadar, o ființă de lumină diafană, în interiorul căreia se disting - lumină în lumină -principalele structuri interioare: **linia divină, spiritul** şi **chakrele atribut.** În funcție de nivelul evolutiv, la omul decorporat, **corpul duh** emite o strălucire care se poate întinde până la o distanță apreciabilă în jur. De departe, de la zece metri depărtare, omul pare un bulgăre de lumină, ce emite irizări feerice.

Decorporat, omul se mişcă extrem de rapid, iar capacitățile sale de manifestare sunt extraordinare. Practic, omul aflat în afara trupului se poate manifesta plenar în palierul cosmosului spiritual cu care vibrează prin rezonanță, dar şi pe toate palierele inferioare acestuia. El poate face tot ce doreşte şi tot ce este în consonanță vibratorie cu propria lui ființă.

Făcând însă comparație între felul în care se prezintă omul *din prima perspectivă, "**omul în timpul existenţei trupeşti",*** şi modul în care se prezintă omul din a *doua perspectivă, "**omul în afara trupului",*** înaintea naşterii sau după moarte, apar două concluzii extrem de importante pentru înțelegerea ființei umane şi a mecanismelor sale de funcționare.

Prima concluzie se impune de la sine: există o **diferenţă fundamentală de structură aurică** între cele două ipostaze ale omului. În timpul existenței încarnate există toate structurile aurice. În schimb, înainte de naştere, dar şi după moarte, lipsesc o serie de elemente componente: **corpul eteric, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual** şi, fireşte, **trupul material**.

Această concluzie importantă indică faptul că **structura aurică de bază a omului** este formată doar din cinci elemente: **spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal, linia divină şi corpul duh.** Cele cinci elemente fundamentale ale ființei umane sunt prezente atât la omul decorporat, în *lumea de dincolo,* cât şi la omul încorporat în trup material. Ele formează *individualitatea nemuritoare.*

Celelalte elemente ale ființei umane - **sufletul, corpul eteric, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental, corpul mental superior, corpul spiritual** şi, bineînțeles, **trupul material** - se formează abia la naşterea omului în lumea materială. Ele constituie **personalitatea terestră.** Toate aceste din urmă elemente sunt muritoare; ele dispar la moarte.

Structurile aurice ce compun **personalitatea terestră** se formează la încarnare. Astfel, **corpul eteric** se formează pe măsura dezvoltării fătului în timpul perioadei de gestație; **sufletul** apare în perioada întrauterină, dar se desăvârşeşte abia o dată cu prima respirație în lumea materială. Restul elementelor componente - **corpul emoţional, astral, mental inferior, mental superior şi corpul spiritual** - se formează treptat, de-a lungul existenței omului în lumea materială. Primul care se formează este însă **corpul astral.**

La moartea omului, toate corpurile exterioare - **corpul eteric, corpul astral, corpul emoţional, corpul mental inferior, corpul mental superior şi corpul spiritual** - sunt resorbite în **suflet.** Scurt timp după aceea, la rândul său, **sufletul** este resorbit în **corpul duh.** Într-o fracțiune de secundă după momentul morții, toate experiențele câştigate de **suflet** de-a lungul vieții sunt transmise **corpului duh.**

A doua concluzie constă în realizarea unei distincții clare, din punct de vedere calitativ, între cele două categorii fundamentale de structuri aurice: pe de-o parte, elementele ce formează **individualitatea,** iar, pe de altă parte, elementele ce formează **personalitatea.**

În timpul vieții în lumea materială, toate structurile ce formează **individualitatea** sunt mai mici decât trupul material şi pot fi denumite, pentru a nu fi confundate, *corpuri aurice interioare* -, în timp ce structurile aurice ce formează **personalitatea** se întind

până la o anumită distanță în jurul trupului material, învăluindu-l. Ele formează ceea ce numim *corpuri aurice exterioare.*

Toate structurile ce formează **individualitatea - spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal, linia divină şi corpul duh** – *emit lumină.* Structurile ce formează **personalitatea - sufletul, corpul eteric, corpul emoţional** etc - *primesc lumină şi o reflectă,* precum Luna devine vizibilă datorită faptului că reflectă lumina Soarelui. Ele devin vizibile datorită faptului că reflectă lumina primită de la elementele **individualităţii,** la fel cum orice obiect din lumea materială devine vizibil datorită faptului că reflectă lumina Soarelui.

➢ Culorile structurilor aurice

Fiecare corp auric are propria sa paletă cromatică distinctă. Totuşi, culorile straturilor aurei nu trebuie confundate cu culorile care există în lumea terestră.

În general, pentru a desemna culoarea unui strat auric, folosim sistemul de referință existent în lumea materială, culorile spectrului solar, dar nu trebuie uitat nici o clipă faptul că nuanțele şi culorile straturilor aurice nu corespund întru totul nuanțelor şi culorilor din lumea materială. Strălucirea culorilor din aura omului nu are corespondență în lumea terestră, iar folosirea denumirilor culorilor - de exemplu, galben, auriu, albastru etc - este mai mult orientativă şi nu trebuie interpretată într-un mod strict material. În aura omului există nuanțe care nu există în planul terestru.

Pe de altă parte, culoarea unui **corp duh** este diferită de culoarea omonimă a corpurilor ce formează aura exterioară. Există o asemănare relativă, de exemplu, între culoarea galbenă a **corpului astral** şi culoarea galbenă a **corpului duh**. Culoarea galbenă a unui **corp duh** este diferită de culoarea galbenă a **corpului astral**, după cum este diferită de culoarea galbenă pe care o are, să spunem, un automobil din lumea fizică. Culoarea galbenă a **corpului duh** are o nuanță diferită, o strălucire interioară aparte, pe care galbenul ce apare la nivelul **corpului astral** nu o are şi nu o poate avea. Ce să mai vorbim despre culoarea galbenă din lumea fizică, de exemplu culoarea unui automobil, care este numai o palidă umbră a galbenului ce există la nivelul aurei, în ceea ce priveşte intensitatea şi luminozitatea.

Printr-o generalizare, se poate spune că la nivelul corpului duh, la nivelul aurei şi la nivelul fizic se manifestă culoarea galbenă, dar între cele trei tipuri de galben există diferențe apreciabile, pentru care nu există cuvinte în limba omenească.

Spiritul are culorile cele mai diferite de cele existente în planul material. **Spiritul** - scânteia divină din om - are, în general, culoarea argintie-aurie; el se aseamănă cu un Soare ce emite raze cu scânteieri multicolore. În funcție de nivelul evolutiv, **spiritul** îşi poate modifica nuanțele, precumpănind o nuanță sau alta.

Învelişul spiritului are, la rândul său, culori ce diferă în funcție de nivelul evolutiv al unui om. În general, **învelişul spiritului** emite radiații roz. **Corpul cauzal** al unui om mai evoluat are culoarea violet deschis.

Culoarea **corpului duh** se prezintă, şi ea, în funcție de nivelul evolutiv al unui om. Traduse în limbajul curent, culorile sub care se manifestă **corpurile duh** urmează culorile spectrului solar, în funcție de cele şapte clase evolutive.

Oamenii din prima clasă evolutivă au culoarea **corpului duh** roşie, oamenii din cea de-a doua clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare portocalie, oamenii din a treia clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare galbenă, oamenii din a patra clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare aurie, oamenii din a cincea clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare albastră, oamenii din a şasea clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare violetă, iar oamenii din a şaptea clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare alb-argintie.

Culoarea **corpului duh** nu se modifică semnificativ în decursul existenței unui om. Ea se modifică abia după moartea trupului fizic.

Acelaşi lucru se poate afirma şi despre aspectul cromatic prin care se manifestă **sufletul** şi, în primul rând, **corpul sufletului.**

Culorile sub care se prezintă **corpul sufletului** urmează aceeaşi gamă coloristică ca şi în cazul **corpului duh** - desigur, cu delimitările de rigoare -, în funcție de nivelul evolutiv al omului în decursul unei existențe.

În decursul vieții omului, culoarea **corpului duh** nu coincide cu cea a **corpului sufletului. Sufletul** învață greu din evenimentele vieții. Orice eroare comportamentală aduce, automat, "pătarea" anumitor zone ale **corpului sufletesc,** astfel încât, culoarea generală şi petele ce apar periodic pe suprafața sa se modifică în funcție de evenimentele vieții şi de "jocurile" karmice care au loc la un anumit moment.

La naştere, **corpul sufletului** are o culoare alb-lăptoasă. Treptat, **corpul sufletului** capătă o tentă coloristică de bază - ce urmează evolutiv culorile spectrului solar, în funcție de comportamentul omului: roşu, portocaliu, galben etc. De multe ori, **corpul sufletului** are o culoare mai închisă în regiunea capului. Unii oameni au în creştetul capului o strălucire aurie cu margini verzi. Mijlocul pieptului **corpului sufletului** are, la mai toți oamenii, o culoare vânăt-întunecată, semn al neputinței şi dezamăgirii aproape constante.

Este foarte interesant de remarcat faptul că, la nivelul **corpului sufletului,** pe ochi, gură şi nas se află mici pete. Aceste pete, denumite *"***peceţi***"* de ființele din lumea eterică, au culori diferite. De regulă, la majoritatea oamenilor, pecețile de pe ochi au culoarea violetă, pecețile de pe gură au culoarea maron, cele de pe nas culoarea albastră, iar cele de pe urechi au culoare portocalie-gălbuie. **Peceţile** indică modul în care **spiritul** din om reuşeşte să se manifeste prin aceste organe.

Marea majoritate a oamenilor păstrează **peceţile** intacte tot timpul vieții. Dacă, prin activitatea omului, de exemplu printr-o tehnică de inițiere, o **pecete** ar fi eliminată, omul ar căpăta anumite capacități paranormale. Astfel, dacă ar elimina pecetea de pe ochi, omul ar deveni clarvăzător şi ar vedea în *lumea eterică* sau *astrală,* dacă ar elimina pecetea de pe urechi, ar poseda ceea ce se numeşte clarauz, adică ar auzi "muzica sferelor", "corul îngerilor" sau vorbirea ființelor îngereşti. Dacă ar elimina pecetea din dreptul nasului, omul ar putea percepe mirosuri specifice *lumii eterice* sau astrale. Dacă ar elimina pecetea de pe gură, omul ar putea comunica cu ființe necorporale. După accident, lui Eugen i-au dispărut pecețile de pe ambii ochi, de pe urechea dreaptă, de pe nas şi de pe gură.

Următoarea structură aurică, **corpul eteric,** nu posedă o culoare standard la toți oamenii. Culoarea **corpului eteric** se modifică des în funcție de alimentație. Totuşi, culoarea de bază a **corpului eteric** este în general albăstruie, cu tente verzui, ceea ce indică relații bune cu natura şi cu Pământul ca planetă, o alimentație ponderată şi o sănătate trupească satisfăcătoare.

La persoanele cu o vitalitate mai scăzută, **corpul eteric** are o culoare albastrie-albicioasă. Aceste persoane au, de regulă, un organism fizic mai slab, o încăpățânare dezvoltată, dar şi o capacitate de regenerare rapidă, mai ales prin intermediul somnului. În schimb, **corpul eteric** al oamenilor solizi are o culoare ce tinde spre cafeniu.

Dacă omul este obosit, **corpul eteric** are nuanțe închise, cenuşii, iar dacă este odihnit sau într-o bună condiție fizică, **corpul eteric** are sclipiri portocalii sau verzui. La omul bolnav apar nuanțe mai întunecate, ce bat spre cenuşiu închis, iar însănătoşirea aduce în **corpul eteric** culoarea portocalie sau argintie-albăstruie. Contrapartea eterică a fiecărui organ al trupului material are o anumită coloratură şi o anumită strălucire, în funcție de nivelul de sănătate.

Sistemul osos al corpului material emite o strălucire argintie, care nu dispare nici după moarte, ci doar îşi modifică culoarea. Din argintie, cum era în timpul vieții, după moarte, culoarea sistemului osos care "odihneşte" o lungă perioadă de timp în pământ devine sângerie, violetă sau maronie.

Atâta timp cât oasele sunt îngropate în pământ, sângeriul devine din ce în ce mai

închis. Culoarea oaselor îngropate este reținută de memoria planetei Pământ. De fapt, întreaga structură a trupului îngropat este înmagazinată în memoria planetei Pământ şi, în funcție de ea, se va forma trupul material al omului în viitoarea încarnare.

După moarte, pe măsură ce trupul se descompune, se disipează şi **corpul eteric**. Oasele însă rezistă cel mai mult, iar luminozitatea lor se estompează treptat. Dacă se întâmplă cumva ca omul să se reîncarneze în lumea materială, iar oasele continuă să subziste îngropate, acestea se colorează instantaneu în culoarea neagră. Practic, ele vor emite o "luminozitate" de culoare neagră (Desigur, în lumea materială, negrul nu poate emite o luminozitate, dar un clarvăzător poate vorbi cu deplin temei despre o "luminozitate neagră", chiar dacă, în limbajul curent pare o aberație lingvistică. Pentru un clarvăzător, strălucirea emisă de culoarea neagră este fascinantă şi, mai ales, paralizantă. Ea induce o amorțire rapidă a simțurilor, ca şi cum privitorul ar pătrunde într-un câmp de forță foarte intens, care-i paralizează orice mişcare.)

Câmpurile aurice derivate - în special **corpul emoţional** şi **corpul astral** - îşi modifică des culoarea pe parcursul unei zile, în funcție de impresiile primite prin intermediul celor cinci simțuri şi, oarecum, prin intermediul impresiilor înconştiente.

Fiecare *corp auric exterior* are o anumită culoare de bază. Aceasta este culoarea elementului personal al omului respectiv. Personalitatea omului încarnat se modifică lent. Se modifică doar stările, sentimentele şi gândurile.

Corpul emoţional este format din mici norişori energetici, pufoşi şi coloraţi. Corpul emoțional are, în general, nuanțe de roşu deschis, roz şi vişiniu, ceea ce indică senzații şi stări emoționale "calde", precum şi relații amiabile cu cei din jur, în special cu persoanele de sex opus, cu care se închide circuitul energetic bipolar. Prezența culorii galbene în **corpul emoţional** indică prudență, atenție mărită la evenimentele vieții, ceea ce corespunde unei stări afective "liniştite", specifică omului care nu trăieşte cu capul în nori, atent şi circumspect la ceea ce se întâmplă în jurul lui. Prudența firească - nu şi cea exagerată - în toate momentele vieții, atenția mărită asupra influențelor de toate tipurile, constituie răspunsurile corecte şi binevenite ale omului la ceea ce viața îi oferă. Nu tot ce zboară se mănâncă şi nu tot ce sclipeşte este aur pur. Uneori aurul se ascunde şi în noroi, iar strălucirea generată din dorința de a epata ostentativ poate ascunde mizeria.

Culoarea verde indică capacitatea de a iubi în sens pământesc şi, într-un sens larg, capacitatea unui om de a se apropia de alți oameni într-un mod deschis şi binevoitor. Culoarea albastră indică înțelepciune în gestionarea emoțiilor şi a stărilor afective, o anumită pace, dar şi singurătate.

Culoarea aurie sau, destul de rar, culoarea albă denotă faptul că persoana respectivă este capabilă să dăruiască iubirea dincolo de sexualitate şi să aducă mângâierea celorlalți în momentele grele. Minciuna aduce nuanțe de gri, în timp ce rostirea adevărului aduce nuanțe deschise de albastru sau auriu. Când omul este alături de cei pe care-i iubeşte, corpul său emoțional se colorează în roşu deschis sau în vişiniu, iar când două persoane se ating fizic, **corpurile lor emoţionale** se colorează în verde sau verde-albăstrui.

În momentul în care două persoane întrețin raporturi sexuale, **corpurile emoţionale** se "îmbrățişează", devenind verzi ca firul de iarbă. Anterior orgasmului sau emisiei seminale, pentru o scurtă perioadă de timp, corpurile emoționale devin vişinii sau sângerii; după orgasm devin albastre cu reflexe argintii.

Vrăjitoarele au, în marea majoritate a timpului, **corpul emoţional** de culoarea neagră, iar la prostituate **corpul emoţional** capătă tente cenuşii.

Corpul astral are, în general, culori asemănătoare cu cele ale corpului emoțional. Totuşi, culorile **corpului astral** sunt mai frumoase şi mai luminoase.

Influențele negative, care se manifestă prin culori întunecate, cuprind **corpul astral** doar în momentul în care omul are vicii de fond, iar boala sufletească devine cronică. Influențele negative se traduc prin culori întunecate ce emit sunete dizarmonice; ele

seamănă cu mici paraziți care murdăresc aura.

Corpul astral, situat oarecum deasupra sau paralel față de **corpul mental inferior** (aşa vede Eugen **prin clarvedere*)*** este cel mai greu de atins de influențele negative, pentru simplul motiv că aceste influențe sunt, de cele mai multe ori, oprite de **corpul mental.**

Numai în cazul unor "bombardamente" serioase, mentalul este străpuns, iar noxele - influențele aurice nefaste - ajung la **corpul astral.** Totuşi, chiar dacă pătrund până la nivelul **corpului astral,** noxele pot fi uşor îndepărtate în momentul în care omul este convins de necesitatea modificării felului de viață şi a eliminării viciilor.

Corpul mental inferior are, de obicei, culoarea galbenă strălucitoare a soarelui, dar se întâmplă, de multe ori, să se "păteze", căpătând culori întunecate datorită influențelor **corpului emoţional.**

Corpurile aurice se comportă precum subsistemele unui sistem mai vast, fiecare dintre ale având o anumită conştiență difuză şi o anumită autonomie. În cadrul întregului sistem care este ființa omenească, subsistemele aurice au tendința de a uita de "stăpân" şi de a se manifesta potrivit nivelului propriu de evoluție.

Cel care trebuie să ia comanda este **spiritul**, dar, cel puțin la omul obişnuit, **spiritul** doarme, la fel cum doarme şi **corpul duh**. Astfel, **sufletul** omului este elementul care preia, în timpul existenței încarnate, "frâiele puterii". **Sufletul** omului are o oarecare stăpânire asupra întregului ansamblu prin intermediul **corpului astral şi corpului mental inferior**.

Corpul mental a fost înrobit mereu, de-a lungul evoluției, atât de **corpul eteric** (instincte primare: supraviețuirea, lupta pentru existență), cât şi de **corpul emoţional**. Păcălit mereu de pofte, dorințe şi pasiuni, **corpul mental** este într-o continuă luptă cu **corpul emoţional**, fiind obligat, de cele mai multe ori, să taie cu bisturiul orice exces al acestuia. Cu cât omul este mai evoluat şi deci, are mai multe experiențe de viață de-a lungul încarnărilor, cu atât mentalul se opune mai hotărât oricăror tendințe de "păcălire" şi de "seducere". În fiecare om se duce o luptă acerbă între "pofte" şi "rațiune", iar cel mai puternic câştigă.

Corpul mental - ca subsistem autonom în cadrul structurii aurice a ființei umane - se opune atât cât poate, trăind permanent cu frica de a fi "eliberat" sau "suspendat" o perioadă din funcție, răstimp în care aspectul emoțional ar putea să-şi facă de cap. În fond, beția nu este altceva decât suspendarea din funcție a mentalului, răstimp în care **corpul emoţional** îşi satisface poftele. În momentul în care câştigă **corpul emoţional**, **corpul mental** se acoperă în unele locuri cu o peliculă energetică cafenie, în funcție de natura erorii, seducției sau ispitei.

La nivelul **corpului mental** au loc o serie de procese care pot fi remarcate *prin clarvedere de către* Eugen, dar care, la fel de bine, pot fi cercetate de fiecare om în parte, prin introspecție. Fiecare om intuieşte procesele care au loc la nivelul corpului mental. Dacă omul acționează într-un mod brutal - de exemplu, înşelând sau lovind aproapele -, toate corpurile aurice se încarcă cu noxe negative, care se manifestă prin culori întunecate. Repetând de mai multe ori aceleaşi fapte, vorbe şi gânduri, acestea se înrădăcinează adânc la toate nivelurile aurice, prezentându-se ca nişte norişori întunecați.

În momentul în care noxele întunecate pătrund în profunzime, formând ceea ce s-ar denumi un caracter negativ, mentalul devine din ce în ce mai întunecat, iar boala se cronicizează. Mentalul ştie din experiențele anterioare ce înseamnă să faci răul, să urăşti, să loveşti, să furi, să jigneşti, şi dă indicațiile cuvenite celorlalte câmpuri aurice. În cazul în care nu este suficient de convingător ori nu are suficientă experiență în acest sens, tot el va fi - cel puțin în primă instanță - cel care va plăti oalele sparte.

Astfel, mentalul va fi lovit cu aceeaşi monedă, omul în cauză primind de la viață exact ceea ce el a dat altora, iar cei care-l vor face să sufere vor fi cei de care se simte ataşat. Suferind neîncetat aceleaşi lovituri de la cei pe care-i iubeşte şi-i sunt apropiați, omul

înțelege, prin intermediul mentalului său, că nu trebuie să se mai comporte în acelaşi mod şi, astfel, apare o nouă culoare la nivelul corpului mental inferior: un amestec între cenuşiu şi verde, care este culoarea remuşcării. Privită din acest punct de vedere, se poate spune că alchimia proceselor mentale are la bază **conştientizarea** *şi* **formarea conştiinţei.**

Corpul mental superior *şi* **corpul spiritual** nu apar la toți oamenii, ci doar la cei care au depus eforturi în vederea dezvoltării lor.

Culoarea de bază a **corpul mental superior** este galbenul-auriu. Uneori, corpul mental superior capătă o culoare aurie strălucitoare. Argîntiul pur este culoarea celor care se roagă, iar această culoare apare ca un nimb argintiu de câțiva centimetri.

Prin intermediul **corpului mental superior,** omul înțelege intuitiv *Ordinea cosmică.* Luminozitatea **corpului spiritual** indică acea capacitate a omului de a iubi necondiționat, în afara limitărilor ce țin de o persoană anume sau de sex.

Corpul spiritual este vizibil la marginea **corpului mental superior** ca un efect de coroană, aşa cum apare în cazul eclipselor de soare. În cazul persoanelor care se roagă zilnic, mai ales în cazul preoților, **corpul spiritual** este mult mai mare decât la ceilalți oameni. **Corpul spiritual** este desenat şi pe pereții bisericilor, el fiind, de fapt, nimbul strălucitor cu care sunt înfățişați sfinții.

Culorile **corpului mental superior şi corpului spiritual** sunt diferite de culorile care se manifestă în corpurile emoțional şi astral. Ele sunt mult mai fine, mai strălucitoare, mai luminoase, mai diafane. Culoarea albastră sau aurie de la nivel **corpului emoţional** este destul de departe de culoarea omonimă care se manifestă la nivelul corpului mental superior sau spiritual.

Pe măsură ce omul evoluează, culorile aurei dobândesc o strălucire mai intensă şi o luminozitate mai mare. De exemplu, la oamenii situați în clasa a treia evolutivă, corespunzătoare culorii galben a **corpului duh** - care este clasa evolutivă cea mai răspândită în zilele noastre -, culorile de bază ale tuturor corpurilor aurice par a avea nuanțe opace. Puțin câte puțin, prin eforturi susținute din partea oamenilor care se "civilizează", culorile întunecate ale tuturor corpurilor aurice se transformă în culori plăcute, în care predomină galbenul strălucitor, auriul, iar în cazul în care omul se roagă, argintiul pur.

Astfel, se poate vorbi despre o alchimie aurică, în care culorile închise şi murdare, însoțite de tonuri sonore grave şi joase, precum huruitul trenului care intră într-un tunel, se transformă în culori frumoase şi luminoase, ce emit sunete melodioase şi plăcute, tot mai asemănătoare cu muzica sferelor - "zgomotul de fond" al cosmosului.

➢ Vechimea structurilor aurice

Pentru Eugen, fiecare dintre elementele constitutive ale ființei umane, de la **spirit** la ultimul strat al aurei, are o anumită vechime. Această vechime poate fi detectată prin intermediul **simţului vechimii.**

La fel cum o gospodină, atunci când merge la piață simte prin percepția comună dacă o legumă este veche sau proaspătă, tot astfel Eugen poate percepe, prin intermediul *simțului vechimii,* dacă un element constitutiv al ființei omeneşti este mai vechi sau mai recent.

Astfel, vechimea cea mai mare o are **spiritul,** care este cel mai vechi element constitutiv al ființei umane. **Spiritul,** care este situat în centrul pieptului şi care se poate vedea prin *cea de-a doua vedere* ca o sferă strălucitoare de mărimea unei mingi de ping-pong, pare să aibă o vechime incomensurabilă.

Următorul corp, **învelişul spiritului** - care învelește **spiritul** ca o membrană - are o vechime aproape identică. **Corpul cauzal** şi **corpul duh,** par a fi mai recente. Atât **corpul cauzal,** cât şi **corpul duh** s-au format în momentul în care omul s-a încarnat

pentru prima oară pe Pământ, în timp ce **spiritul,** care reprezintă reflectarea lui **Dumnezeu** în om, s-a format "în veşnicie".

Sufletul este cel mai recent dintre elementele constitutive ale omului, formându-se în momentul naşterii materiale. În schimb, deşi pare paradoxal, **corpurile aurice** au o vechime mult mai mare. Aceasta se datorează faptului că, ceea ce Eugen percepe prin **simţul vechimii** nu se referă la corpurile aurice din existența prezentă, ci la vechimea esenței acestora.

Ceea ce este cu adevărat surprinzător este însă vechimea **corpului fizic**, care, nu-i aşa, ar trebui să aibă vechimea cea mai mică cu putință, el formându-se în momentul naşterii. Este mai mult decât o simplă curiozitate faptul că, prin *cea de-a doua vedere,* Eugen poate remarca faptul că vechimea **corpului fizic** este foarte mare.

Totuşi, atunci când se fac referiri la corpul material, trebuie avute în vedere câteva elemente greu de digerat prin logica obişnuită. Perceput prin intermediul simțurilor eterice - *vederea eterică, mirosul eteric, auzul eteric* şi, mai ales, *simțul vechimii -*, un corp material nu are vârsta pe care i-ar conferi-o data naşterii, să spunem patruzeci sau cincizeci de ani, ci este cu mult mai vechi. Prin *simțul vechimii* nu se percepe vechimea limitată la o singură existență trupească, ci ceva ce transcende toate încarnările unei ființe umane, începând de la prima sa încarnare în trup material. Este ca şi cum omul ar poseda acelaşi trup, începând de la prima sa încarnare în lumea materială.

Trupul material actual este urmaşul tuturor trupurilor pe care le-a avut omul în toate încarnările, iar prin *simțul vechimii* se percepe tocmai această vechime imensă. Este ca şi cum un om moare într-o existență, pentru ca în viitoarea existență să reia chintesența aceluiaşi trup. Trupeşte, copilul de astăzi este rezultanta fizică a bătrânului care a murit, să spunem, acum cinci sute de ani. În consecință, vechimea trupului material pe care un om îl are în existența actuală este dată de vechimea tuturor trupurilor pe care acel om le-a avut începând cu prima încarnare.

După câte se pare, numai în momentul naşterii şi în momentul morții omul poate deveni conştient de acest fapt. În momentul naşterii, la fel ca şi în momentul morții, omul se întâlneşte, pentru o fracțiune de secundă, cu sine însuşi, cunoscându-şi toate întrupările şi morțile anterioare. Acest flash este însă atât de scurt, încât omul nu poate conştientiza clar momentul respectiv.

Este interesant şi cazul oamenilor care, în ultima existență, au suferit morți violente, în special cei care au fost asasinați. În aceste cazuri, care nu sunt nici foarte rare, dar nici foarte dese, în momentul reîntrupării, omul percepe printr-un flash cognitiv foarte intens toată istoria planetei Pământ, păstrată în depozitul psiho-informațional - memoria akashică - a **Spiritului Pământului.**

Printr-o moarte anterioară violentă, în care sângele s-a scurs pe pământ, omul se leagă într-un fel tainic de **Spiritul Pământului,** iar la următoarea încarnare în trup fizic se conectează spontan la memoria akashică planetară. Astfel, în momentul următoarei naşteri fizice, omul retrăieşte fulgerător toate evenimentele trecutului globului terestru în care a curs sânge de om, imprimate în memoria **Spiritului Pământului**, crime, războaie, mari cataclisme etc. Iar dacă, în secunda morții, are activat **corpul haric al plaselor mesianice** - care constituie motorul formării, în lumea pământească, a comunității (Bisericii) lui **Iisus Hristos,** ca o consecință directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani - omul poate percepe mult mai mult...

Pe de altă parte, *percepția strictă a vechimii structurii moleculare* a trupului material poate releva date diferite de cele pe care, să spunem, le relevă buletinul de identitate. De exemplu, o persoană de cincizeci de ani, care nu s-a menajat şi a trăit intens, a avut multe experiențe de viață, a învățat multe lucruri şi a tras multe învățăminte, posedă, pentru *simțul vechimii,* o vârstă mult mai înaintată, să spunem de optzeci sau nouăzeci de ani.

Tot astfel, este foarte posibil ca o persoană să îmbătrânească cu treizeci de ani în cinci ani reali, calendaristici, sau să îmbătrânească doar cu un an în zece ani

calendaristici, petrecuți în liniște. Acesta este şi motivul pentru care unii oameni se pot simți foarte obosiți la treizeci de ani, iar alții se simt foarte tineri la optzeci de ani. În limbajul curent, oamenii spun că "se simt bătrâni în interior" sau că "se simt tineri în interior", dar aceste sentimente umane sunt legate de anumite stări aurice şi de modul în care trupul material trăieşte evenimentele vieții. Tocmai acest "uzaj" trupesc este perceptibil prin *simțul vechimii,* unul dintre cele patru simțuri eterice.

La rândul lor, **corpurile aurice exterioare** au vechimi diferite. Dar, pentru a înțelege în mod corect acest aspect, trebuie să facem un efort de imaginație. Să ne imaginăm, deci, că, actualmente, un om are toate corpurile aurice exterioare - **emoţional, astral, mental inferior, mental superior, spiritual** - dezvoltate plenar. Desigur, aceste corpuri nu s-au dezvoltat în timpul unei singure existențe. Aşa ceva ar fi imposibil. Corpurile aurice s-au dezvoltat de-a lungul a multe mii de ani, în multe încarnări, în diferite trupuri, în diferite locuri.

Să ne imaginăm, în continuare, că acest om, care are toate structurile aurice dezvoltate plenar, a avut, în ultimii cinci mii de ani, zece existențe în lumea materială sau, cum se mai spune, zece încarnări. În primele trei existențe, şi-a format **corpul emoţional şi corpul astral,** în următoarele două şi-a format **corpul mental inferior,** în alte două existențe şi-a format **corpul mental superior,** iar în ultimile două şi-a dezvoltat **corpul spiritual.**

Dacă am considera că cele zece încarnări ale acestui individ s-au succedat ritmic la un interval de cinci sute de ani, am putea spune că, **corpul emoţional** şi **corpul astral** s-au structurat în prima lor formă acum 3500 de ani, **corpul mental inferior** s-a structurat acum 2000 de ani, **corpul mental superior** s-a structurat acum 1500 de ani, iar **corpul spiritual** a început să se dezvolte, ca germene, acum cinci sute de ani. Abia în existența prezentă, omul respectiv a devenit capabil să-şi formeze un **corp spiritual** bine conturat.

Astfel, dacă Eugen cercetează aura unui om prin *simțul vechimii,* poate estima când anume a început să se formeze fiecare dintre structurile aurice. Totuşi, prin intermdiul *simțului vechimii* nu se poate calcula cu certitudine, în ani, care este vârsta exactă a unei structuri aurice. Estimarea în ani este doar aproximativă şi reprezintă doar încercarea de a traduce stări de natură spirituală într-un limbaj specific înțelegerii actuale.

Prin clarvedere şi, mai ales, prin *simțul vechimii,* Eugen poate stabili doar câteva constante şi, pe baza lor, poate aproxima vechimea structurilor ce compun aura. Calculul este deci relativ, în ecuația dificilă a acestei estimări intervenind anumite necunoscute legate de factorul timp, care, în succesiunea existențelor umane, este destul de elastic.

Se poate spune însă cu destulă precizie că, în urmă cu trei încarnări, a început să se formeze **corpul mental inferior.** Sau că, în ultimile două existențe s-a format **corpul mental superior.** De asemenea, se poate determina cu cât o structură aurică este mai veche decât alta.

Această analiză succintă evidențiază faptul că, în urmă, să spunem cu cinci mii de ani, umanitatea în ansamblu nu avea un **corp mental inferior** prea bine dezvoltat, funcționând pe baza impulsurilor pe care noi le numim astăzi instinctuale - ale **corpului eteric,** ale **corpului emoţional** sau ale **corpului astral,** insuficient maturizate.

Acesta este şi motivul pentru care, în acea perioadă îndepărtată de timp - prin anul 3000 înainte de **Iisus Hristos** - existau atâția satrapi, atâtea crime, atâtea războie de cucerire şi drame. În acea perioadă de timp, viața unui om avea o valoare aproximativ egală cu a unui cal.

Abia acum aproximativ 2500 de ani, deci cu câteva sute de ani înaintea naşterii Mântuitorului, a început să se formeze un **corp mental inferior.** Din punct de vedere istoric, acest moment corespunde - iar istoriografia pare să confirme acest fapt - cu apariția filozofiei clasice greceşti, care reprezintă primul demers intelectual din evoluția umanității.

Ulterior, la aproximativ cinci sute de ani după naşterea în lumea materială a lui **Iisus Hristos**, a început să se formeze **corpul mental superior.** Acum aproximativ o mie de ani, a început să se formeze **corpul spiritual.**

La rândul său, **corpul haric al plaselor mesianice,** care constituie începutul formării, în lumea pământească, a comunității (Bisericii) lui **Iisus Hristos,** este consecință directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani. **Corpul plaselor mesianice** nu ține de structura aurică a omului, ci reprezintă darul lui **Iisus Hristos** pentru oameni.

Pe baza acestor estimări, care au fără nici o îndoială un grad mare de incertitudine cu privire la datarea exactă în ani, se poate aproxima mersul evolutiv al întregii umanități. Din acest punct de vedere, cercetarea **prin clarvedere** a lui Eugen poate sta la baza înțelegerii, cel puțin în linii generale, a evoluției umanității. Această scurtă digresiune, care poate constitui temelia unui viitoare *filozofii a istoriei,* nu are decât rolul de a indica, în termeni generali, modul în care, de-a lungul timpului şi a încarnărilor succesive, s-au format structurile aurice umane. Este foarte adevărat, unii oameni au fost mai vrednici, formându-şi aceste structuri aurice mai repede, în timp ce alții le-au format mai greu. Dar aceasta este deja o altă problemă.

Capitolul 4
PLANURILE CUANTICE

➢ *Ferestre de lumină*

Fără îndoială, *perspectivele* analizate anterior - **omul în timpul existenţei materiale şi omul în afara trupului** - nu epuizează subiectul complex care este ființa umană. O altă *perspectivă* din care poate fi cercetat omul este cea *a* **planurilor cuantice**.

Fiecare corp auric are propria sa structură energetico-informațională, propriile sale culori, propria sa structură energetică de bază. Fiecare corp este întrucâtva autonom, existând practic în propria sa lume - în propriul său *plan cuantic.*

Firește, *planurile cuantice* - la fel ca şi corpurile aurice - interacționează, dar ca structură energetico-informațională rămân autonome. Astfel, **spiritul** este situat în propriul său plan cuantic, **corpul duh** este situat în propriul său plan cuantic, **sufletul** este situat în al său şi aşa mai departe.

La omul încarnat, planurile cuantice apar ca nişte felii de spaţiu suprapuse. Senzația pe care o are Eugen, atunci când îşi focalizează atenția asupra planurilor cuantice este oarecum asemănătoare cu a unui om obişnuit care priveşte *o fotografie tridimensională.*

Atunci când omul priveşte *o fotografie tridimensională,* privirea i se focalizează într-un mod diferit, decât atunci când priveşte o imagine bidimensională - de exemplu, o fotografie obişnuită. Astfel, dacă un om priveşte o *fotografie tridimensională,* este ca şi cum are de-a face cu două "planuri" cuantice: primul plan cuantic poate fi considerat planul "normal", iar al doilea plan cuantic poate fi considerat cel care apare în momentul în care privirea este focalizată asupra imaginii în relief. Într-un mod asemănător, ***prin clarvedere,*** Eugen poate observa planurile cuantice pe care este structurată aura umană. Această senzație apare şi în cazul în care observă *lumea eterică* şi ființele întâlnite acolo.

Primele patru elemente al structurii aurice umane, **spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal şi linia divină sunt situate, fiecare, pe câte un nivel cuantic.** Cu toate că aceste structuri aurice sunt situate pe niveluri cuantice diferite, datorită faptului că sunt foarte apropiate, pentru simplificare, vom considera că primele patru elemente componente sunt situate pe ***primul nivel cuantic.***

Al doilea nivel cuantic este cel al **corpului duh. Corpul duh,** să nu uităm, în

timpul existenței încarnate a omului, este mai mic, ca mărime, decât trupul material. Pe acelaşi nivel cuantic se află situate ***inima aurică şi banda de lumină din jurul capului.***

Al treilea nivel cuantic* este cel al *sufletului. Pe propriul său nivel cuantic, **sufletul** este format din elementele componente descrise anterior: **sămânţa sufletului, coconul sufletului, corpul sufletului, corpul conştiinţei şi corpul conştienţei.**

Al patrulea nivel cuantic* este cel al *corpului eteric interior,* iar al *cincilea nivel cuantic* este format din *corpurile aurice exterioare: corpul eteric exterior, corpul emoțional, corpul mental inferior, corpul astral, corpul mental superior, corpul spiritual.

Sistemul şablon se află pe propriul său nivel cuantic, diferit de cele menționate anterior, la fel ca şi **corpul haric al plaselor mesianice şi corpul eteric superior.** Ultimele două elemente transcend structura aurică umană, intrând într-o altă categorie, drept pentru care le vom clasifica ca atare.

Concluzionând, dar şi simplificând cele afirmate până în momentul de față, se poate spune că ființa umană este structurată pe cinci planuri cuantice distincte: **planul spiritului, planul corpului duh, planul sufletului, planul corpului eteric interior şi planul corpurilor aurice exterioare.**

În funcție de **vechimea** care poate fi percepută prin percepția extrasenzorială, cele cinci planuri cuantice pot fi clasificate astfel. Cel mai vechi plan cuantic este, firesc, **planul cuantic al spiritului**. Apoi, urmează în ordine, **planul cuantic al corpului duh, planul cuantic al sufletului, planul cuantic al corpului eteric interior şi planul cuantic al corpurilor aurice derivate.**

Cercetarea tuturor acestor planuri cuantice, aşa cum apar la omul încarnat, relevă faptul că ele sunt structurate în jurul **liniei divine**, ca un fel de ferestre de lumină, destul de palide, în care se modulează energetico-informațional corpurile aurice.

De exemplu, la omul încarnat, **planul cuantic al spiritului** se vede ca o fereastră de lumină - ca o felie de spațiu cu coordonate speciale -, ceva asemănător unui acvariu cilindric umplut cu un gaz diafan. În interiorul ei "pluteşte" sau gravitează **spiritul** ca element distinct. Acelaşi lucru se poate spune şi despre **corpul duh**, care pare să plutească sau să graviteze în interiorul unui acvariu cilindric de o luminozitate difuză - mai palidă decât cea a planului **spiritului**. **Corpul duh** este structurat chiar în luminozitatea planului cuantic corespunzător.

Modul în care se prezintă clarvederii elementele structurii aurice în interiorul planului cuantic corespunzător este întrucâtva asemănător cu modul în care un embrion uman puteşte în lichidul amniotic. Bineînțeles că, la nivelul structurii aurei umane, nu există nici un fel de "acvariu cilindric", nu există nici un fel de "plutire". Termeni precum "cilindri", "plutesc", "gravitează" sunt termeni prin care se descrie o realitate spirituală.

➢ Perspectiva planurilor cuantice

La omul încarnat, *primul plan cuantic,* **planul cuantic al spiritului** se prezintă ca o felie de spațiu lată de aproximativ 15 centimetri şi lungă de aproape 2,50 metri.

Planul cuantic al spiritului este alcătuit dintr-o lumină argintie foarte clară. Privit de aproape, planul cuantic al spiritului îl "încălzeşte" pe clarvăzător, iar dacă acesta încearcă să-l privească prea mult timp, există pericolul real de a-i afecta privirea. **Planul cuantic al spiritului** emite un miros continuu, floral, care nu există nicăieri în lumea fizică. De asemenea, emite un sunet continuu, pe nenumărate tonuri, asemănător vocalei *AAA...* rostită neîncetat de sute de voci.

Trebuie remarcat faptul că **spiritul** propriu-zis nu face parte din planul cuantic respectiv. **Spiritul,** ca manifestare a lui **Dumnezeu,** este situat *dincolo de dincolo,* în

afara manifestării cosmosului.

Ca vechime, planul cuantic al spiritului (aici nu este vorba despre **spirit** ca element al structurii umane, ci despre planul cuantic) transcende tot ce se află în **Terra aurica.**

Planul cuantic al **spiritului** este **planul cuantic primordial, planul Lumii divine,** în care, cândva, a avut loc Creația. De fapt, **Planul divin** este planul în care se poate percepe *Sunetul primordial, Cuvântul dintru începuturi,* care a creat tot ce există. Din punctul de vedere al ființelor din *lumea eterică,* **planul cuantic al spiritului** este **SINGURUL VIU.**

DUMNEZEU este SINGURUL VIU, iar creația **Sa** directă, **SPIRITUL OMULUI** este singura creație **VIE. Spiritul omului este rezultatul creaţiei primordiale a DOMNULUI LUMILOR prin CUVÂNTUL DINTRU ÎNCEPUTURI.** Tot restul - toate lumile şi tot ce există în aceste lumi - este o reflectare, o imagine, o creație derivată. Tot restul este, într-un fel, *maya* - o iluzie.

Planul cuantic al spiritului este, aşadar, singurul element care emite cu adevărat lumină proprie. El transmite această lumină tuturor celorlalte planuri cuantice. Omul, ca ființă, există datorită faptului că, prin intermediul Creației dintru începuturi, în planul cuantic primordial, **Domnul Lumilor** a creat **spiritul.**

Nu trebuie totuşi pierdută din vedere distincția fundamentală între **planul cuantic** - vizibil **clarvăzătorului** ca o felie de "spațiu" - şi **spiritul** propriu-zis. Între ele există o diferență energetico-informațională foarte mare - de culoare, luminozitate, sunet şi miros.

La rândul lor, **învelişul spiritului** şi **corpul cauzal** posedă propriile planuri cuantice. Pentru a simplifica lucrurile, dar şi datorită faptului că sunt foarte apropiate, înglobăm **spiritul, învelişul său** şi **corpul cauzal** în primul plan cuantic.

La omul încarnat, *al doilea plan cuantic,* **planul cuantic al corpului duh** se prezintă ca o fereastră de lumină de forma unui acvariu cilindric, groasă de aproximativ 45 centimetri şi lungă de 2,5 metri. Al doilea plan cuantic pare a se suprapune peste planul cuantic al spiritului.

Planul cuantic al corpului duh are culoarea albastră, foarte clară. Emite un parfum floral delicat, asemănător florilor întâlnite în planul astral al cosmosului. Totuşi, parfumul floral al planului cuantic al **corpului duh** este mereu altul, schimbându-se mereu. El emite un sunet continuu, care se percepe pe mai multe tonuri, asemănător vocalei *EEE...* rostită pe mai multe voci, la nesfârşit.

Despre acest plan cuantic, **Îngerii Veghetori,** care furnizează multe din explicațiile prezente în această carte prin intermediul lui Eugen, afirmă că " *este necreat".*

Planul cuantic al **corpului duh** emite un fel de căldură. Nu este totuşi vorba despre o căldură calorică, ci despre o stare asemănătoare căldurii sufleteşti. De fapt, există o variație de căldură; uneori căldura este mai intensă, alteori este normală. Planul cuantic al **corpului duh** are o vechime extrem de mare.

La fel ca şi în cazul **spiritului,** în "felia de spațiu" de formă cilindrică a acestui plan cuantic "pluteşte" **corpul duh.** Şi în cazul **corpului duh,** comparația cu embrionul uman ce "pluteşte" în lichidul amniotic se impune de la sine. Tot la acest nivel cuantic se află şi **linia divină.**

La omul încarnat, între **planul cuantic propriu-zis şi corpul duh** există o semnificativă diferență de rezonanță energetico-informațională.

Al treilea plan cuantic, **planul cuantic al sufletului,** este vizibil celei de-a doua vederi a lui Eugen ca o fereastră de lumină, de forma unui acvariu cilindric cu grosimea de 1 metru şi cu lungimea de 2,5 metri. Are o culoare roz-trandafirie extrem de clară. Planul cuantic sufletesc emite, la nesfârşit, pe mai multe voci, vocala *OOO...* Emană un miros puternic de trandafiri.

Planul cuantic al sufletului emite o anumită răceală şi, mai ales, o acută **teamă de moarte. Teama de moarte** este specifică **personalităţii,** care se manifestă doar în

decursul unei singure vieți. Teama de moarte este prezentă la fiecare om, pe toată durata vieții, ca o senzație subconştientă. În fond, **sufletul,** care dă *conştiința de veghe,* este un element muritor, căci dispare la scurt timp după moartea trupului material. Conştiința morții şi teama de moarte sunt generate de **suflet,** care, s-ar putea spune, are toate motivele pentru a le manifesta.

Sufletul este muritor; el moare la scurt timp după încetarea funcțiilor vitale ale trupului. **Sufletul** se formează în timpul gestației intrauterine. La sfârşitul unei existențe în lumea materială, **sufletul** moare, dar informațiile de bază sunt resorbite în **corpul duh,** care le "procesează".

Al patrulea plan cuantic este cel al **corpului eteric interior,** care corespunde *lumii eterice.* **Corpul eteric interior** reprezintă *patternul energetico-informațional* pe care este constituit corpul material.

Corpul eteric interior pare a "pluti"- iarăşi folosim cuvinte împrumutate din limbajul curent, singurele care pot desemna o asemenea stare de fapt - în planul său cuantic, precum embrionul uman pluteşte în lichidul amniotic.

După planul cuantic eteric, urmează planul material - ceea ce ştiința modernă numeşte prin sintagma *"continuumul spațio-temporal 3+1".* În planul material, omul se manifestă în trup fizic.

Se poate spune că, întrucâtva, trupul material este rezultatul final al funcționării celorlalte niveluri cuantice. Cu alte cuvinte, cei ce afirmă că omul reprezintă *coroana creației* nu se înşeală decât, poate, în ceea ce priveşte perspectiva. Corpul material este, cu adevărat, *coroana creației* întrucât la formarea sa concură forțe şi energii provenite de pe toate celelalte niveluri cuantice. La formarea trupului material participă cele mai puternice forțe ale cosmosului, trupul fiind cel mai perfect element constitutiv al ființei omeneşti.

Manifestându-se în lumea materială, trupul este supus legilor fizice cunoscute. Principala consecință a acestui fapt este degradarea sa continuă. Degradarea trupului material se datorează acțiunii *legii entropiei,* adică tendinței naturale a oricărui sistem biologic viu de a se descompune.

La rândul său, **corpul eteric interior** este anentropic; el se opune mereu tendinței naturale spre entropie a trupului material. Cu toată această opoziție, rezultatul este invariabil: uzura continuă, îmbătrânirea şi, în final, moartea trupului material.

Aici se impune o precizare: **corpul eteric interior** face parte din *planul cuantic eteric* - al patrulea plan cuantic, care este substratul manifestării lumii materiale -, iar **corpul eteric exterior** face parte din al cincilea plan cuantic - planul cuantic al aurei.

Într-un fel, dacă am dori să facem o raportare la ceea ce se cunoaşte actualmente prin prisma *realismului industrial,* planul material este planul în care funcționează legile newtoniene ale fizicii. În schimb, **planul eteric** pare să fie planul în care funcționează legile fizicii cuantice; în planul cuantic eteric spațiul, timpul şi mişcarea au coordonate asemănătoare cu cele demonstrate de fizica cuantică cu privire la particulele subatomice.

Al cincelea plan cuantic, **planul cuantic al aurei exterioare,** conține toate corpurile aurice exterioare: **corpul eteric exterior, corpul emoțional, corpul mental inferior, corpul astral, corpul mental superior, corpul spiritual.**

Planul cuantic al aurei exterioare are dimensiuni diferite de la o persoană la alta, în funcție de nivelul de evoluție atins. El apare ca un cilindru de lumină, ale cărui dimensiuni pot fi cuprinse între 3 metri, în cazul unui om normal, şi 30 de metri sau mai mult, în cazul persoanelor care practică tehnici de autoîmbunătățire sau în cazul persoanelor evoluate.

Planul cuantic al aurei exterioare este împărțit în mai multe subdiviziuni cuantice. Fiecare corp al aurei exterioare - **eteric exterior, emoțional, astral, mental** etc - subzistă în propria sa subdiviziune cuantică; corpurile aurei exterioare se manifestă în concordanță cu caracteristicile definitorii ale subdiviziunii din care fac parte. De

exemplu, *planul cuantic* de care aparține **corpul eteric exterior** este doar o subdiviziune a celui de-al cincelea plan cuantic.

Pentru scopul propus, în cele ce urmează vom vorbi totuşi despre planul cuantic al aurei ca despre un tot unitar, făcând abstracție de subdiviziunile din care este format.

Planul cuantic al aurei exterioare este alcătuit dintr-o lumină de culoare roşie. Corpurile aurice exterioare "plutesc" în planul cuantic, precum într-un acvariu de formă cilindrică. Privit de aproape, acvariul cilindric al acestui plan cuantic provoacă o senzație asemănătoare cu cea produsă de bulele ieşite din apa minerală carbogazoasă.

După cum s-a menționat, percepute prin intermediul *simțului vechimii,* corpurile aurice exterioare - emoțional, astral, mental etc - indică foarte clar perioada în care s-au format şi au început să se dezvolte în decursul evoluției umane. Unii oameni au deja, pe deplin dezvoltate, toate elementele aurice, în timp ce alții le au dezvoltate încomplet.

În ziua de astăzi, mulți oameni nu au un **corp mental superior** şi, mai ales, un **corp spiritual.** Cu toate acestea, la toți oamenii există deja subplanurile cuantice ale acestor *corpuri aurice*. La cei ce încă nu şi-au format un corp mental superior ori un corp spiritual, planurile cuantice sunt goale.

Omul, în timpul unei existențe încarnate, este în primul rând un **suflet. Corpul duh** şi, cu atât mai puțin, **spiritul,** nu se pot manifesta în timpul existenței încarnate în actualul stadiu de evoluție. În schimb, ele pot da anumite impulsuri elementului care asigură conştiința, conştiența şi cunoaşterea de-a lungul unei singure încarnări: **sufletul**, care este **personalitatea** terestră. Acesta este şi motivul pentru care fiecare om trebuie să pună un accent deosebit pe educarea **sufletului,** acesta fiind principalul element care asigură evoluția **individualității.**

La sfârşitul unei vieți în lumea materială, toate informațiile conținute în **suflet** se transferă **corpului duh,** care le metabolizează. La scurt timp după actul morții, **sufletul** se dezintegrează, dar **corpul duh** duce cu sine experiențele dobândite de-a lungul unei existențe întrupate.

Structurarea aurică completă a ființei umane facilitează **sufletului** - adică **personalității** terestre, care se dezvoltă în perioada cuprinsă între naştere şi moarte - cunoaşterea. Cu alte cuvinte, **sufletul,** datorită acestei înțelepte organizări a ființei umane, are posibilitatea de a cunoaşte.

Cunoaşterea pe care o poate avea **sufletul** este îndreptată în două direcții principale. În primul rând, **sufletul** poate cunoaşte Divinul reflectat în cosmos, adică poate cunoaşte manifestările lui **Dumnezeu** *în natură.*

În al doilea rând, **sufletul** poate cunoaşte manifestarea lui **Dumnezeu** *în sine însuşi,* adică poate cunoaşte locul unde **Dumnezeu** se manifestă în om, în care omul este una cu **Divinitatea.** Acel loc este **spiritul.**

Capitolul 5
FIZIOLOGIA AUREI

➢ *Energia vitală*

Corpul eteric este un element extrem de complex al ființei umane. Ca element fundamental al manifestării **individualității** în lumea materială, **corpul eteric** este un ansamblu ce conține atât contrapărțile energetice ale organelor trupului material, cât şi anumite elemente specifice, care asigură menținerea în activitate a acestuia.

Ca element distinct, **corpul eteric** are propria sa fiziologie, formată din trei tipuri de elemente specific eterice: **energii, canale** - *nadisuri* - şi **centri energetici** - *chakre.*

Totuşi, datorită faptului că structura aurei umane este un tot unitar, nu se poate vorbi despre **energii, nadisuri şi chakre** raportând totul numai la **corpul eteric. Corpul**

eteric este, într-adevăr, un element important, dar el trebuie pus în legătură cu **trupul material** pe de-o parte, cu **sufletul şi cu corpul duh** de cealaltă parte. **Corpul eteric** este interfața elementelor superioare ale ființei umane. Activitatea sa este subordonată unui scop superior: manifestarea **individualităţii** în lumea materială.

Observat **prin clarvedere** de către Eugen, **corpul eteric** al omului este străbătut de mii şi mii de canale energetice, ce formează o rețea complicată şi stufoasă. Pentru a desemna canalele energetice existente la nivelul **corpului eteric** vom folosi denumirea tradițională de **nadisuri,** denumire intrată în uz în epoca modernă. Cuvântul **nadis,** preluat din limba sanscrită, înseamnă "a curge".

Nadisurile formează o vastă rețea de canale, asemănătoare până la un punct sistemului nervos. De-a lungul nadisurilor circulă mai multe tipuri de energii transfizice, care asigură buna funcționare a **corpului eteric** şi, implicit, a trupului.

Nadisurile principale sunt în număr de trei: **Ida, Pingala şi Sushuma.** Ele sunt canalele energetice cele mai bine conturate şi cele mai vizibile prin intermediul celei de-a doua vederi a lui Eugen. În afara lor mai există un număr foarte mare de canale secundare.

Sushumna este situată de-a lungul coloanei vertebrale a omului. Ea porneşte de la baza coloanei vertebrale şi se termină în creştetul capului. **Ida** şi **Pingala,** cele două nadisuri care pornesc din chakra muladhara şi se termină în chakra ajna, apar ca două fire luminoase, cam de grosimea unui conductor electric. **Ida** are culoarea argintie, iar **Pingala** are culoarea roşie.

Pornind din muladhara, **Ida** şi **Pingala** se încolăcesc precum doi şerpi în jurul canalului principal, **Sushumna,** care este situat în mijlocul coloanei vertebrale. **Ida** şi **Pingala** intersectează de cinci ori **Sushumna,** în dreptul chakrelor principale, pentru a se uni în dreptul ajnei chakra.

La nivel eteric, cele trei nadisuri principale generează o rețea complicată de nadisuri secundare, care au aspectul unor fire luminoase. Nadisurile secundare, al căror număr este extrem de mare, sfârşesc în interiorul chakrelor. Acolo unde se termină ramificațiile subțiri ale nadisurilor secundare, chiar în interiorul chakrelor, se formează un nucleu strălucitor, format din lumină. Nucleul strălucitor atrage instantaneu energiile provenite din exterior.

După cum se percepe ființa omenească prin intermediul clarvederii lui Eugen, la baza funcționării ființei umane în lumea materială - atât a organismului uman fizic, cât şi a corpului eteric - se află activitatea unei **energii fundamentale.** Acestei energii fundamentale, care porneşte din zona sacrală, îi putem da numele de **energia de viaţă** sau **energie vitală.**

Totuşi, trebuie menționat încă de la început faptul că **energia vitală** nu este ceea ce indienii înțeleg prin **Kundalini.** Se ştie, vechii indieni afirmau că la baza coloanei vertebrale există o energie pe care o denumeau **Kundalini.**

Scrierile indiene, precum şi o mare parte dintre cercetătorii actuali ai domeniului, sunt de părere că această energie, **Kundalini,** este *trezită* şi *activată* numai în urma unui proces inițiatic, de exemplu yoga. Imaginea cunoscută în lumea modernă este aceea după care, în decursul practicilor de tip yoga, neofitul trebuie să "trezească" energia **Kundalini,** care "doarme" în chakra muladhara, şi s-o conducă, foarte încet, de-a lungul canalului **Sushumna.** Netrezită, energia **Kundalini** dormitează, fiind inactivă.

A doua vedere a lui Eugen poate oferi multe amănunte inedite cu privire la funcționarea ființei umane din punct de vedere energetic. Privind ființa umană **prin clarvedere** Eugen poate constata că, într-adevăr, energia **Kundalini** nu este trezită la cei care nu practică anumite tehnici de yoga. Energia **Kundalini** este, *din fericire,* netrezită şi la cei care practică tehnicile yoga, deşi ei au impresia că este trezită. De fapt, după cum arată structura aurică a ființei umane, energia **Kundalini** nici nu are de ce să fie trezită în actualul stadiu evolutiv.

Ceea ce ne interesează în mod deosebit în acest punct al demersului nostru nu este

însă **Kundalini** ori trezirea sa, ci modul în care se manifestă **energia de viaţă** şi felul în care se prezintă structura aurică la omul obişnuit al zilelor noastre.

La omul obişnuit al zilelor noastre, funcţionarea **energiei vitale** este foarte complexă. Sediul **energiei vitale** este în regiunea sacrală, la baza coloanei vertebrale, acolo unde, într-o zonă nu mai mare de un centimetru pătrat, se întâlnesc toate planurile cuantice. De fapt, regiunea sacrală este singurul loc unde se întâlnesc toate planurile cuantice: **planul cuantic al spiritului, planul cuantic al corpului duh, planul cuantic al sufletului, planul cuantic al corpului eteric interior şi planul cuantic al aurei.**

În regiunea sacrală se reunesc mai multe plase fine, pătrate, aflate la o distanță de aproximativ o jumătate de milimetru una de alta. Din plase pornesc mii de ramificații luminoase, care duc la toate structurile trupului material, la oase, la chakre sau la alte structuri aurice. Între toate aceste plase se formează, pe toată durata vieții omului, flashuri luminoase. Privită de aproape, regiunea sacrală se aseamănă cu filamentul incandescent al unui bec.

Prin acest loc unic, situat în regiunea sacrală, planurile cuantice emit firicele subțiri de energie. Firicele subțiri de energie urcă apoi în sus pe canalul Sushumna şi, de acolo, pe nadisurile secundare.

Fiecare plan cuantic emite propria sa energie particulară prin intermediul plasei corespondente; astfel, se poate vorbi despre patru tipuri de **energie vitală: energia vitală a spiritului, energia vitală a corpului duh, energia vitală a sufletului, energia vitală a corpului eteric** (care, de această dată, formează o unitate cu **energia vitală a aurei***).* Nici una din aceste patru energii nu este **Kundalini**.

La rândul său, nadisului central, **Sushumna***,* este format din **patru canale interioare**. Fiecare dintre cele patru canale este situat pe câte un nivel cuantic distinct. **Cele patru tipuri diferite de energie circulă prin cele patru canale**.

Cele patru canale ale **Sushumnei** sunt incluse unul în altul, canalul prin care circulă **energia vitală** a planului cuantic al **spiritului** fiind situat în interior, iar canalul prin care circulă **energia vitală a corpului eteric** şi a corpurilor aurice derivate fiind situat în exterior. Atunci când Eugen priveşte prin cea de-a doua vedere coloana vertebrală a unui om, poate observa patru firicele subțiri de energie care se ridică de-a lungul canalelor situate în interiorul Sushumnei.

Energia vitală a spiritului circulă pe un canal cu grosimea de maximum un milimetru, are o culoare argintie, un miros asemănător esenței de trandafir, iar sunetul emis se aseamănă cu un sunet de harpă. Privit de aproape, acest tip de energie vitală pare a fi compus din mii şi mii de fulgi microscopici de lumină, care se ating unul de altul.

Energia vitală a corpului duh circulă pe un canal de aproximativ 2 milimetri grosime; are culoarea albastră strălucitoare, emite un miros parfumat de fructe pârguite şi un sunet aseamănător cu foşnetul frunzelor unui copac.

Energia vitală a sufletului circulă pe un canal de aproximativ 3 milimetri grosime. Are o culoare roz-trandafirie şi un miros asemănător trandafirilor. Emite un sunet continuu, ca o tânguire lină.

Energia vitală a corpului eteric circulă pe un canal de aproximativ 4 milimetri grosime; are culoarea roşie intensă, un miros de flori de câmp şi un sunet asemănător unor tuburi de cupru ce se ating.

Fiecare din cele patru tipuri de energie vitală se ridică pe canalul propriu din interiorul **Sushumnei***,* în funcție de nivelul de evoluție al omului. Astfel, **energia vitală a spiritului** este emisia directă a **spiritului.** Ea indică nivelul evolutiv al spiritului. Dacă spiritul este evoluat, energia emisă de propriul său plan cuantic se ridică mai sus pe canalul **Sushumna.** La unii oameni, energia vitală a **spiritului** se ridică până în dreptul chakrei manipura, la alții până în dreptul chakrei anahata, la alții până în dreptul chakrei vishudi etc. Acelaşi lucru se poate spune despre celalalte trei tipuri de energii vitale: a **corpului duh,** a **sufletului** şi a **corpului eteric.** Fiecare dintre ele urcă pe

Sushumna în funcție de nivelul său evolutiv.

Datorită faptului că cele patru mari elemente componente - **spiritul, corpul duh, sufletul şi corpul eteric** - sunt inegal dezvoltate, ar fi logic ca fiecare tip de energie să se ridice independent pe canalul propriu din interiorul **Sushumnei,** în funcție de nivelul său evolutiv. Totuşi, lucrurile stau cu totul altfel, iar cel mai important aspect de care trebuie ținut seama este acela că **energia vitală a sufletului** penetrează toate celelalte energii care circulă pe **Sushumna.** Ea "îmbrățişează" celelalte trei tipuri de energii, precum iedera cuprinde streaşină unei case.

Fiecare din cele patru tipuri de **energii vitale** are tendința de urca independent pe **Sushumna**; datorită interpenetrării cu **energia vitală a sufletului** care le ține "în frâu", cele patru tipuri de energii urcă în mod uniform pe **Sushumna.** Urcarea fiecărui tip de **energie vitală** are loc, desigur, pe propriul său canal din interiorul ***Sushumnei.***

Cândva, în trecut, într-o altă configurație a structurii aurei umane, fiecare din cele patru tipuri de energie vitală beneficia de propria sa detentă pe canalul **Sushumna.** Fiecare tip de energie se ridica potrivit nivelului evolutiv specific. Uneori se întâmpia să se ridice mai sus **energia vitală a spiritului,** alteori **energia vitală a corpului duh,** alteori **energia vitală a corpului eteric**. La oamenii din trecut se putea întâmpla ca, de exemplu, **energia vitală a spiritului** să atingă nivelul chakrei vishudi, în timp ce **energia vitală a corpului eteric** să atingă nivelul chakrei anahata.

La omul actual, cele patru tipuri de energie vitală sunt ținute la acelaşi nivel de **energia vitală a sufletului.** Chiar dacă **energia vitală a corpului duh** ar putea să se ridice pe Sushumna până la nivelui chakrei anahata, iar **energia vitală a spiritului** până la nivelul chakrei svadistan, datorită faptului că sunt penetrate de **energia vitală a sufletului,** toate tipurile de **energie vitală** rămân stabilizate la un nivel intermediar, undeva la nivelul chakrei manipura.

➢ *Chakrele*

Prin intermediul clarvederii eterice, Eugen poate remarca, de-a lungul canalului **Sushumna,** dar şi în alte locuri ale **corpului eteric,** mici vârtejuri de energie, care reprezintă pentru structura aurică umană ceea ce constituie organele fizice pentru corpul material. Aceste vârtejuri de energie au fost denumite **chakre.**

De-a lungul canalului **Sushumna** sunt situate şapte chakre principale: **muladhara**, care este situată la baza colanei vertebrale, **svadistan** situată puțin mai jos de ombilic, **manipura** situată în zona sternului, **anahata** situată în mijlocul pieptului, **vishuddi** situată la zona gâtului, mai precis a laringelui, **ajna** situată între sprâncene şi **sahasrara** care este situată în creştetul capului.

Spre deosebire de opinia comună, larg răspândită, după care omul posedă doar şapte chakre principale situate de-a lungul canalului **Sushumna**, pe baza percepției extrasenzoriale a lui Eugen, precum şi pe baza informațiilor furnizate de ființele din *lumea eterică,* se poate afirma că **chakrele principale sunt în număr de opt**.

Într-adevăr, Eugen poate remarca **prin clarvedere** că, de-a lungul canalului **Sushumna**, care străbate coloana vertebrală începând cu zona sacrală şi până în creştetul capului, sunt situate şapte chakre principale. Dintre acestea, unele se află în activitate, altele nu. În afara celor şapte chakre considerate principale mai există încă o chakra, de o importanță deosebită la omul actual; ea însă nu este situată pe *Sushumna,* ci în dreptul inimii fizice. Aceasta este **chakra inimii**.

În afara chakrelor principale mai există un număr de 19-22 chakre secundare şi un număr destul de mare de chakre minore. Chakrele minore, de mai mică importanță, sunt situate în punctele de intersecție dintre nadisuri.

În ziua de astăzi, se afirmă destul de des că chakrele sunt situate doar la nivelul **corpului eteric**. Se afirmă, de asemenea, că chakrele sunt situate la interfața **corpului**

eteric, deci la aproximativ cinci-zece centimetri în exteriorul **corpului material**. Această constatare este foarte justă, dar lucrurile sunt ceva mai complicate decât lasă să se înțeleagă o astfel de aserțiune.

După cum se poate percepe prin cea de-a doua vedere a lui Eugen, vîrtejurile de energie situate la nivelul **corpului eteric** nu reprezintă decât aspectul exterior al chakrelor. Chakrele eterice sunt manifestările **chakrelor-atribut** de la nivelul **corpului duh.**

Practic, chakrele sunt ca nişte tunele, cilindri sau pâlnii, care străbat toate planurile cuantice, de la nivelul **chakrelor-atribut** situate la nivelul **corpului duh,** la nivelul **sufletului,** până la nivelul **corpului eteric.**

La prima vedere s-ar putea vorbi, de exemplu, despre **chakre eterice,** despre **chakre ale corpului sufletului** şi despre **chakre ale corpului duh.** Este, totuşi, incorectă analizarea chakrelor din acest punct de vedere. Există doar un singur rând de chakre.

Deşi la nivelul **corpului eteric** apar ca nişte vârtejuri, chakrele sunt elemente complexe ale structurii aurice; ele străbat întrega aură, începând din față şi terminându-se în spate. O chakră apare celei de-a doua vederi ca un cilindru care se termină cu pâlnii - vârtejuri - la amble capete.

Pentru a ne face o imagine foarte clară asupra modului în care se prezintă o chakra, să ne imaginăm un cilindru care străbate patru substanțe de densități diferite: pământ, apă, un gaz oarecare şi aer. Nu poate fi vorba, desigur, despre patru cilindri, ci despre un singur cilindru care străbate patru elemente materiale diferite, atât ca structură moleculară, cât şi ca densitate. Acelaşi lucru este valabil şi pentru chakre.

Nu poate fi vorba, aşadar, despre o chakră svadistan *eterică,* despre o chakră svadistan situată la nivelul **corpului duh** şi despre o chakră svadistan situată la nivelul **sufletului,** ci despre o singură chakra svadistan, care se manifestă în mai multe planuri cuantice diferite. Este absolut normal ca, în fiecare dintre aceste planuri cuantice, chakra svadistan să se manifeste în mod diferit, în funcție de caracteristicile nivelului respectiv, dar în nici un caz nu poate fi vorba despre chakre diferite.

O chakră îşi are punctul de pornire în **linia divină.** Începând din punctul de origine situat pe **linia divină,** o chakra se "deschide" ca o pâlnie, mai strâmtă la bază şi mai lată spre exterior. Pornind din planul cuantic al **corpului duh,** chakra străbate planul cuantic al **sufletului** şi planul cuantic al **corpului eteric**, locul unde se află interfața chakrei. Vârtejul de energie care apare la suprafața **corpului eteric** este numai punctul terminus al chakrei.

La nivelul cuantic al sufletului există dublurile sufleteşti ale chakrelor eterice. Practic, chakrele eterice sunt reflectările chakrelor sufleteşti, motiv pentru care chakrele sufleteşti sunt identice cu cele eterice. Cercetându-se intensitatea energiei care se manifestă în aspectul planului cuantic al **sufletului**, se poate percepe forța cu care este capabil să se manifeste **sufletul** în lumea terestră şi modul în care el este capabil să îşi manifeste liberul arbitru. Totuşi, aspectele sufleteşti ale chakrelor sunt, la rândul lor, reflectările **chakrelor-atribut**, care se manifestă la nivelul **corpului duh**.

La nivelul corpului duh, chakrele-atribut arată ca nişte sfere luminoase. În interiorul sferelor se află un nucleu strălucitor, care este, în fond, reflectarea - imaginea reflectată a - **spiritului**. În jurul nucleului se află un înveliş. Nucleul din centrul **chakrei-atribut** are culoarea nivelului evolutiv al omului.

În interiorul unei **chakre-atribut** se află încă trei sfere mai mici de culori diferite: alb, albastru, roşu. Fiecare dintre cele trei sfere posedă un câmp de radiații, iar fiecare dintre aceste câmpuri de radiații corespunde uneia dintre petalele chakrei de la nivelul eteric. Acest agregat format din nucleu şi din cele trei sfere este, la rândul său, învelit într-o altă sferă, de dimensiuni ceva mai mari, ca o membrană luminoasă. Deasupra acestora se află un alt înveliş, de culoare argintie. Aceasta este înfățişarea unei **chakre-atribut**.

În schimb, la **nivelul corpului eteric**, privite din față, chakrele arată ca nişte pâlnii mai mari, în interiorul cărora se află, dispuse în jurul unui **canal central**, asemănător

unei tije, pâlnii ceva mai mici - **petalele**.

Toate **deschiderile chakrelor din partea din faţă a trupului** au rolul de **a recepţiona şi de a procesa energiile modulate informaţional ce provin din mediu** - fie acesta fizic, fie transfizic. Cu alte cuvinte, deschiderile din față ale chakrelor au rolul unor organe de simț prin care omul, dacă le-ar avea în stare de activitate, ar putea percepe toarte mult din ceea ce-l înconjoară.

În schimb, **deschiderile chakrelor din partea din spate a trupului au rolul de a exprima liberul arbitru şi voinţa omului.** Prin **deschiderile din spate ale chakrelor**, omul transmite mediului propriile sale energii modulate informațional.

În concluzie, o chakră arată ca un cilindru terminat la cele două capete - în fața şi în spatele trupului - cu un fel de pâlnie, formată din mici vârtejuri de energie, pe care le-am denumit petale. Prin partea din față a trupului, prin petalele aferente, omul primeşte energie din mediu; prin spate, omul transmite propria lui energie modulată informațional către mediu.

La rândul lor, **chakrele eterice** sunt fixate într-un nod luminos, situat pe canalul **Sushumna**. Chakrele situate la nivelul **corpului eteric** au rolul de a atrage informații din mediu sub formă de energie luminoasă. Energia receptată de chakre este prelucrată şi metabolizată. În momentul receptării informațiilor din mediu, apar jerbe de energie luminoasă atât la suprafața chakrei, cât şi în interior.

Între om şi mediu, între oameni în general, între oameni şi plante, între animale şi oameni, într-un cuvânt între toate viețuitoarele există schimburi de energie şi informație. În momentul în care relațiile dintre membrii întregului ecosistem viu care este globul terestru devin profunde, între chakre se dezvoltă corzi energetice.

Imaginea cea mai frumoasă a unei chakre poate fi regăsită în vechile scrieri indiene, care comparau chakrele cu florile de lotus. Această comparație poetică este perfect adevărată, dacă avem în vedere modul în care chakrele sunt percepute prin **cea de-a doua vedere** a lui Eugen. Într-adevăr, o chakră arată exact ca o floare de lotus sau ca o panseluță: este formată dintr-un număr variabil de petale - petalele nu sunt altceva decât vârtejuri de energie luminoasă - în mijlocul cărora tronează o tijă. .

Diferiți autori vorbesc despre "activarea" unei chakre sau despre sensul de rotire al unei chakre, adică despre sensul în care este metabolizată energia. Opinia cea mai răspândită este aceea că unele chakre sunt închise, în timp ce altele sunt deschise, adică sunt activate. Mai mult decât atât, se consideră că numai trecerea lui **Kundalini** printr-o chakră determină activarea acesteia. Totuşi, trebuie evitate simplificările cu privire la modul de funcționare a chakrelor. Despre chakre se poate discuta ținând cont de mai multe sisteme de referințe; din acest motiv, explicarea ansamblului auric uman nu trebuie redusă numai la anumite deziderate sau scopuri. Ceea ce ne interesează în aceste pagini este modul în care se prezintă sistemul auric uman la omul obişnuit, la omul obişnuit al zilelor noastre. Drept urmare, informațiile redate în continuare se referă numai la caracteristicile aurice ale oamenilor obişnuiți.

Prima concluzie, rezultată în urma cercetării structurii aurice umane, este că trebuie făcută distincția între chakrele aflate *în stare de funcționare,* în urma trecerii *energiei vitale* şi chakrele *activate,* datorită urcării energiei **Kundalini.**

A doua concluzie, rezultată în urma cercetării prin clarvedere a lui Eugen, este că majoritatea chakrelor - în special primele patru chakre - sunt în *stare de funcționare,* mai mult sau mai puțin, într-un fel sau altul, la toți oamenii. Acest fapt nu se datorează însă unor tehnici inițiatice, ci modului de comportare a omului în funcție de experiențele la care viața îl obligă.

Din punct de vedere strict funcțional, primele trei chakre - muladhara, svadistan şi manipura -, împreună cu numeroase alte chakre secundare, sunt în activitate numai atunci când omul este încarnat în lumea fizică. După moarte, aceste trei chakre îşi încetează activitatea.

Desigur, la omul încarnat, funcționează şi chakrele superioare - anahata, vishuddi,

uneori ajna -, în funcție de nivelul evolutiv al fiecăruia, dar, după moarte, primele trei chakre se sting, iar chakrele superioare capătă o altă configurație, în acord cu nivelul evolutiv atins de omul respectiv.

➢ *Metabolizarea energiilor prin chakre*

Chakrele sunt organe aurice, prin care ființa omenească cunoaşte şi interacționează cu lumea. Chakrele sunt aidoma unor antene parabolice, prin intermediul cărora informația recepționată din mediu este asimilată la nivelul aurei.

Chakrele sunt ceva mai mult decât simple vârtejuri de energie ce apar la suprafața **corpului eteric,** chakrele eterice nu reprezintă decât ultima manifestare a unui angrenaj auric foarte vast.

Folosind spre comparație imaginea unui cilindru cu capetele de forma unor pâlnii, se poate afirma că chakrele sunt organe aurice complexe, care străbat transversal toate corpurile sistemului auric omenesc, din față până în partea opusă. O chakră nu poate fi redusă numai la manifestarea sa eterică, adică la vârtejul ce apare la suprafață; prin chakră înțelegem întregul cilindru care străbate toate corpurile aurice.

Vechii indieni au comparat o chakră, poetic, cu o floare de lotus, în timp ce europenii au comparat-o cu un crin. Într-adevăr, la fel ca orice crin, panseluță sau floare de lotus, chakra are la suprafață mai multe petale, are un pistil şi o tulpină ce duce spre rădăcină. Rădăcina chakrei este situată în profunzimile ființei umane, pe **linia divină,** la nivelul **chakrelor-atribut,** iar petalele se află la nivelul **corpului eteric.**

Rolul unei chakre este de a capta informațiile provenite din mediu şi de a le metaboliza. Astfel, energiile modulate informațional provenite din mediu - de la oameni, de la pământ, de la animale, vegetale sau chiar de la ființele necorporale - trec prin **plasele aurice** ce înconjoară întreaga aură umană şi sunt captate de chakre. În momentul în care o energie modulată informațional atinge o chakră, petalele vibrează la fel ca un diapazon sau ca membrana unui difuzor, iar pistilul emite o radiație luminoasă intensă.

Această radiație luminoasă este liantul prin care informația este transmisă de la petale la rădăcina chakrei - la **chakra-atribut.** La celălalt capăt, **chakra-atribut** va analiza energia luminoasă modulată informațional. După ce recepționează informația primită şi o procesează, **chakra-atribut** răspunde excitației primite, iar în acel moment au loc o mulțime de fenomene luminoase: jerbe de lumini colorate şi mici explozii.

Reacția chakrei se transmite instantaneu la nivelul întregii aure umane tot prin intermediul **plaselor aurice,** iar culoarea rezultată din procesele interne ale chakrei se transmite întregii aure. Astfel are loc ceea ce se poate denumi, printr-un termen preluat din biologie, **metabolizarea unei energii modulată informaţional.**

Energiile modulate informațional, procesate de chakre, pot fi interioare sau exterioare. **Energiile modulate informaţional din exterior** provin din mediul înconjurător sau de la alte ființe. **Energiile modulate din interior** pot fi sentimente, stări, trăiri sufleteşti etc.

Fiecare sentiment sau stare sufletească, la fel ca şi fiecare energie modulată informațional primită din mediu produce în aură un flash luminos. O teamă intensă sau o supărare se poate traduce la nivelul chakrei şi, implicit, a aurei umane printr-o culoare întunecată şi un sunet extrem de jos - în care predomină başii, sunet asemănător sirenei unui tren ce trece printr-un tunel - şi printr-un miros greu, înțepător.

În cazul unei bucurii sau în cazul unei senzații de confort emoțional sau mental, culorile rezultate din metabolizarea informației sunt plăcute - predomină rozul şi culorile deschise -, sunetele sunt foarte melodioase, iar mirosurile emanate sunt parfumate.

➢ *Chakrele principale*

De-a lungul axului central al trupului - corespunzător, până la un punct, coloanei vertebrale - sunt situate, aşadar, şapte chakre principale: **muladhara, svadistan, manipura, anahata, vishudi, ajna, sahasrara.** În afara acestora, în dreptul mameloanelor, în partea dreaptă şi în partea stângă a pieptului, se află alte două chakre importante: **chakra inimii,** situată în dreptul organului fizic al inimii, iar în partea opusă acesreia se află **chakra orgoliului.**

În cele ce urmează vom trece succint în revistă principalele caracteristici ale chakrelor principale şi rolul fiecărei petale în parte. Pentru cea de-a doua vedere a lui Eugen, petalele chakrelor - pe care le vom numi în acest mod poetic mai mult pentru a păstra o tradiție străveche - sunt mici vârtejuri de energie asemănătoare unor pâlnii. La toate chakrele vom numerota petalele în sensul acelor de ceasornic, începând de la petala ce corespunde orei 12.

Chakra muladhara este situată la baza coloanei vertebrale. Chakra muladhara este în relație cu elementul pământ, cu globul terestru în ansamblul său şi cu planul material. Potrivit tradiției, culoarea specifică muladharei este roşu.

Potrivit imaginii clasice, cunoscută de mii de ani, muladhara posedă patru "petale" Fiecare dintre cele patru petale ale chakrei muladhara are un anumit rol şi o anumită funcție. Cele patru petale sunt dispuse în cruce, dispunere ce pare să indice tetrada sacră - *tetrakis,* cum îi spunea vechii greci -, adică reflectarea aspectului material al lumii, baza.

Prima petală are rolul de a prelua şi prelucra informațiile provenite de la elementul pământ. Ea mai are rolul de a echilibra energiile umane ce țin de elementul pământ. În cazul de față, expresia "pământ" trebuie înțeleasă în sensul ei ezoteric - ca emanație a aurei Pământului - iar nu din perspectiva ştiințifică.

A doua petală a chakrei muladhara are rolul de a metaboliza energiile elementului pământ, în speță ale **Spiritului pământului.** Pământul, ca structură materială şi aurică, este într-o continuă transformare şi aşa va fi mereu. Pământul şi-a modificat neîncetat structura şi forma de-a lungul miliardelor de ani. Prin această petală a chakrei muladhara, trupul uman, care este format din aceleaşi substanțe ca şi pământul, simte orice modificare a globului terestru, şi-o însuşeşte şi îşi modifică neîncetat parametrii.

Dacă omul acționează defectuos asupra pământului şi asupra mediului înconjurător, pământul, ca ființă vie, se îmbolnăveşte, iar această îmbolnăvire este sesizată de aura umană prin intermediul celei de-a doua petale. Îmbolnăvirea pământului duce, prin repercusiune, la îmbolnăvirea întregului sistem corporal şi auric uman. Ceea ce face omul în exterior este transmis în interior prin cea de-a doua petală a chakrei muladhara.

A treia petală are rolul de a stabili o anumită relație de "simpatie" a omului cu un element din natură - este vorba despre elementele metafizice: aerul, focul, apa, pământul. Prin elementele din natură, omul primeşte sprijin în anumite situații. Este, într-un fel, o confirmare a unei vechi idei considerată a fi simplă figură de stil, după care omul este ajutat în activitățile sale de elementele din natură: marea, muntele, râul, ramul...

Cu cât omul este mai apropiat de natură, cu atât natura se comportă mai frumos față de el, scutindu-l să devină victimă a unui cutremur, a unui uragan, a unei tornade, a unei avalanşe sau a unei alte calamități naturale.

A patra petală are rolul de a atrage anumite energii modulate informațional - prin "simpatie" sau prin rezonanță - ce provin dinspre elementul pământ, în funcție de modul în care omul se comportă față de el. Nu este vorba, nici de această dată, despre elementul pământ considerat din punct de vedere ştiințific, ci despre unul din **spiritele naturii** ce ține de elementul pământ.

Experiențele omului pe pământ şi, implicit, trăirile pe care le are în decursul existenței terestre provoacă intrarea în stare de funcționare treptată a câte unei petale.

În momentul în care chakra muladhara intră complet în funcțiune, tija interioară a chakrei devine sediul de manifestare a unei frumoase lumini roşii. Această lumină inundă toate cele patru petale, iar chakra emană un miros asemănător cu cel al pământului proaspăt săpat.

Chakra Svadistan, a doua chakra, este situată la aproximativ trei degete sub ombilic. Potrivit tradiției, rolul acestei chakre este legat de aspectul emoțional al omului, de sexualitate, plăcere, procreație şi, pe un alt plan, de creativitate. Ea este legată de elementul apă.

Prin svadistan, omul recepționează energiile modulate informațional ce provin din regnurile animate: regnul vegetal, regnul animal şi regnul uman. Chakra svadistan posedă şase petale, iar în mijloc are tija de legătură cu straturile profunde.

Prin chakra svadistan, omul este legat energetico-informațional de regnurile vii ale naturii, de semenii săi; de asemenea, prin chakra svadistan omul este legat de **spiritele naturii** cu care simpatizează prin rezonanță. Prin petalele chakrei svadistan, omul se leagă la un nivel primar de semenii săi prin corzi energetice.

Astfel, prin primele patru petale, un om se leagă energetic, pe linie sexuală, de persoanele de sex opus, iar prin următoarele două petale se leagă de persoanele de acelaşi sex cu el - de anturaj, de prieteni, de persoanele întâlnite în cadrul relațiilor sociale cotidiene.

Atunci când, de exemplu, un bărbat face cunoştință sau, cel puțin, când priveşte o femeie, iar această femeie îi cade "cu tronc" din punct de vedere sexual, el simte o încălzire a zonei în care se află chakra svadistan.

De fapt, este vorba despre activarea instantanee a primei şi a celei de-a treia dintre petalele chakrei svadistan. În acel moment are loc un schimb de informații - de energie modulată informațional -, între petalele corespondente ale celor două persoane de sex opus. Bărbatului i se "încinge" prima petală, calculând instantaneu în sinea lui în ce măsură femeia respectivă se aseamănă idealului său de femeie - arhetipul eternului feminin -, în timp ce femeii i se "încinge" petala corespondentă, făcând aceleaşi socoteli. Dacă răspunsurile sunt pozitive în ambele cazuri, relațiile se înscriu pe o turnantă promițătoare; începând din acel moment este posibil să se formeze un cordon energetic de legătură între persoanele în cauză.

Chakra manipura este situată între a douăsprezecea vertebră toracică şi prima vertebră lombară. Are culoarea galben-citron. Manipura are zece petale, iar în mijloc se vede o tijă ce face legătura cu planurile profunde ale chakrei-atribut.

Manipura este în relație cu **corpul astral** şi cu **corpul mental inferior**, astfel încât rolul şi funcțiile sale, la fel ca şi funcțiile fiecărei petale în parte, se raportează la binomul sentiment-mental.

Primele două petale ale manipurei au rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce conțin gândurile persoanelor din jur. La omul obişnuit activitatea primelor două petale se reduce la o vagă cunoaştere intuitivă a celor din jur.

Uneori, un om poate avea (pre)sentimentul că ştie ceea ce doreşte să-i spună cineva, înainte ca acesta să deschidă gura. Se spune atunci că îi "ia vorba din gură". Acesta se datorează faptului că primele două petale ale chakrei sunt în stare de funcțiune. Cu alte cuvinte, între petalele corespondente ale celor două persoane se realizează cordoane de legătură. Acesta conectare se produce, cel mai adesea, în cazul în care persoanele conviețuiesc un timp ceva mai îndelungat.

Următoarele două petale ale manipurei au rolul de a recepționa energiile materne, respectiv de a recepționa energiile paterne. Prin aceste petale, omul este în legătură aurică - prin cordoane luminoase - cu mama şi cu tatăl său pe toată durata vieții. Dacă relațiile cu mama, respectiv cu tatăl sunt proaste, aceste petale apar deformate, iar culorile pe care le emit sunt întunecate.

Următoarea pereche de petale are rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin de la elementul feminin cu care omul intră în contact: soție

prietenă, colegă de serviciu. La femei este invers. Bărbații care-şi bat soțiile ori care nu respectă elementul feminin, la fel ca şi cei care, de exemplu, sunt misogini, pot avea aceste petale deformate.

Ultimele petale a chakrei manipura au rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin de la familie, pe linie de sânge: frați, surori, nepoți, bunici etc. În cazul în care legăturile cu membrii familiei nu sunt corespunzătoare, aceste petale apar, de asemenea, deformate.

În afara acestor zece petale, care sunt dispuse concentric în jurul tijei de legătură, în interiorul chakrei manipura se mai pot remarca trei vârtejuri. Prin aceste trei vârtejuri, individul primeşte energii modulate informațional de la **Spiritul poporului**.

"Specificul național" nu este doar o vorbă în vânt, ci se raportează cu multă exactitate la o realitate energetico-informațională bine definită. Cei ce îşi urăsc poporul, cei ce îl trădează, poate chiar şi cei ce emigrează în căutarea unei situații materiale mai bune, pot avea aceste petale deformate.

Născându-se într-o familie anume, într-o națiune anume, fiecare om se situează sub "umbrela" protectoare a unei Ființe naționale - ceea ce în mod curent poartă numele de **Spiritul Poporului** -, la fel cum, din punct de vedere individual, se situează sub umbrela protectoare a unor **Îngeri veghetori**. În cazul în care omul trădează sau părăseşte **Spiritul poporului**, se sustrage protecției acestuia.

În cazul emigrării se produc anumite modificări ale vârtejurilor respective. Rezultatul este o anumită înstrăinare şi însingurare a persoanelor respective, care nu-şi găsesc locul în noul habitat social decât după o lungă perioadă de acomodare.

Privită din acest punct de vedere, emigrarea provoacă o rupere de "specificul național", adică de **Spiritul Poporului** în care omul s-a născut, apoi o nouă armonizare - de cele mai multe ori anevoioasă - cu **Spiritul Poporului** ales prin adopție.

Chakra anahata este situată în mijlocul pieptului, în apropierea sternului. Nucleul chakrei eterice este fixat în canalul **Sushumna**.

Potrivit tradiției, chakra anahata are culoarea verde. Totuşi, culorile chakrei diferă în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui individ, iar culorile oferite de lucrările care descriu astfel de fenomene sunt pur ideale.

Anahata are 12 petale care arată ca nişte vârtejuri în formă de pâlnii. Pe măsură ce petalele intră în funcțiune prin intermediul experiențelor de viață, culoarea chakrei se modifică, în momentul în care 15% din petale sunt în stare de funcțiune, culoarea chakrei anahata este verde; dacă sunt în funcțiune mai mult de 45 % din petale, culoarea chakrei se transformă în gri. Dacă mai mult de 60% dintre petale sunt în stare de funcțiune, culoarea chakrei devine aurie.

Cele 12 petale principale ale chakrei anahata sunt dispuse concentric în jurul tijei centrale. La fel ca în cazul chakrei manipura, chakra anahata are trei vârtejuri interioare. Rolul primelor zece petale este asemănător, până la un punct, dar pe un nivel superior, cu cel descris la chakra manipura. Ultimile două petale, inexistente la manipura, au rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin de la ființele angelice. Prin intermediul acestor petale, oamenii pot recepționa energiile modulate informațional ce provin de la ființele angelice. Oamenii care au chakra anahata în stare de funcțiune - aici este vorba despre *funcționarea* petalelor sau a chakrei, iar nu despre *activarea* acestora, declanşată de trecerea lui Kundalini - percep, chiar vag, gândurile **Îngerilor veghetori** sau ale altor ființe angelice.

Cele trei vârtejuri centrale din spațiul circumscris de chakră au un rol asemănător cu cel descris la chakra manipura: reprezintă legătura energetică a omului cu **Spiritul Poporului.**

Chakra vishudi este situată la nivelul gâtului, în dreptul laringelui. Ea are culoarea verde-cristal sau albastru-azur, în funcție de nivelul evolutiv al omului şi de numărul de petale aflate în stare de funcțiune.

Chakra vishudi este formată dintr-o tijă centrală, în jurul căreia sunt dispuse 16

petale. În interiorul cercului pe care sunt situate aceste petale există trei vârtejuri, care sunt în legătură, la fel ca şi la celelalte două chakre anterioare, cu **Spiritul poporului.**

Prin intermediul **primelor două petale** ale chakrei vishuddi omul recepționează energii modulate informațional ce provin de la Îngeri, Arhangheli şi de la alte ființe spirituale. Când omul greşeşte - şi acest fapt se întâmplă destul de des - petalele respective sunt "scurt-circuitate", iar omul are senzația inconştientă, difuza, că s-a întâmplat ceva neplăcut, că s-a tăiat conducta de legătură cu ceva aflat în profunzimile sale. De fapt, omul, abuzând de liberul arbitru, a încălcat una din legile subtile ale cosmosului, rupând singur legătura care-l lega cu planurile superioare.

Următoarea pereche de petale are rolul de a recepționa, pe un alt nivel decât în cazul chakrelor anterioare, energiile venite de la familie. Prin **următoarele două perechi de petale** omul recepționează energiile modulate informațional din mediul social, cu tot ce implică aceasta. **Următoarele patru perechi de petale** au rolul de a conecta omul cu Îngerii săi Păzitori.

Perechea următoare de petale are rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin atât de la sufletul propriu, cât şi de la sufletele oamenilor din jur. Prin intermediul acestor petale, oamenii simt într-un mod vag sufletul altor persoane cu care intră în contact şi decid în forul lor interior, dacă se pot baza sau dacă trebuie să se ferească de acel om.

În sfârşit, **prin ultima pereche de petale**, omul recepționează energii modulate informațional provenite din planurile subtile, de la marile ființe diriguitoare ale evoluției.

Chakra ajna este situată la un lat de deget deasupra locului unde se întâlnesc cele două sprâncene. Tradițional, culoarea ajnei chakra este indigo. Totuşi, culoarea ajnei diferă în funcție de nivelul evolutiv al omului. La personale la care funcționează în proporție de 20%, chakra ajna are culoarea mov cu reflexe rozalii. Atunci când funcționează în proporție de 55 %, chakra ajna are culoarea mov cu reflexe albastre, iar când funcționează la trei sferturi din capacitate are culoarea indigo. La oamenii la care funcționează peste 80 %, culoarea ajnei este aurie cu reflexe argintii.

Ajna se aseamănă cu o mică sferă strălucitoare, de mărimea unei vişine, dispusă undeva în mijlocul craniului, chiar la nivelul sprâncenelor. Această sferă strălucitoare emite în mod continuu un sunet format din 6 tonuri. Mirosul ajnei este asemănător aerului curat.

Din sfera de mărimea unei vişine porneşte un fel de pâlnie care se termină la interfața **corpului eteric,** cam la cinci centimetri în exteriorul corpului fizic. În centrul acestei pâlnii se termină canalul lunar, **Ida**. În partea opusă sferei interioare de mărimea unei vişine se află o altă pâlnie, de culoare albastră, unde se termină canalul solar, **Pingala.** Cele două pâlnii ale ajnei sunt protejate de o pâlnie mai mare, de formă conică, alcătuită din zale minuscule de lumină.

Chakra Sahasrara este situată la limita dintre creştetul capului şi aură. Sahasrara se află jumătate în interiorul craniului, jumătate în exterior. Aspectul eteric al acestei chakre are forma unei pâlnii ce porneşte puțin din interiorul craniului, cam la un deget, spre exterior.

În apropierea creştetului capului, la nivelul cuantic al **corpului sufletului,** se află trei sfere minuscule, puse una în alta. Cea mai mare dintre ele, care nu depăşeşte grosimea unui fir de păr, are culoarea argintie. După cum afirmă **Îngerii Veghetori,** această sferă este ca un generator, care permite tuturor planurilor cuantice să se manifeste.

În interiorul acestei sfere minuscule se află o formă de energie foarte puternică, comprimată, care tinde să se manifeste în exterior. În *lumea eterică* această energie este numită **HAIŞELH-OO,** adică *"sunetul ce pleacă".* Dacă această energie intensă ar fi capabilă să penetreze învelişul protector, omul ar fi inundat de ea şi ar simți că devine infînit de mare.

A doua sferă, jumătate cât prima, are culoarea verde. Ea conține, la rândul ei, o altă

energie subtilă comprimată. Această energie este denumită de **Îngerii Veghetori** prin termenul **HAIŞ-AA**, în traducere liberă *"sunetul care revine"*. Dacă s-ar distruge învelişul protector, omul ar avea senzația că devine foarte mic, cât un sâmbure de fruct.

A treia sferă are dimensiunea *"cât o parte dintr-un fir de păr"* - iar aici folosim exact cuvintele prin care **Îngerii Veghetori** încearcă să se facă înțeleşi. A treia sferă are culoarea neagră - un negru foarte intens, diferit de orice altă nuanță de negru. Această sferă este foarte densă.

Îngerii Veghetori numesc a treia sferă *"micul mare"* sau *"A circumscris într-un cerc"*, adică *A...O, Începutul şi Sfârşitul, Alfa şi Omega.* În acest punct minuscul, **Îngerii Veghetori** spun că *"există mai mult spațiu decât pot să vadă ochii fiilor femeii noaptea, pe cerul plin de stele. Acolo, este cu adevărat* **acasă".**

Din centrul celei de-a treia sfere porneşte o construcție foarte complicată de pâlnii-petale, ca un brad întors învers. Din cea de-a doua sferă porneşte o altă construcție complicată, formată din zece petale-pâlnii suprapuse, de culoare argintie. În sfârşit, din prima sferă porneşte o altă construcție energetică formată din sute de petale-pâlnii, ultima construcție înconjurându-le pe celelalte în cercuri concentrice tot mai largi. Toate aceste petale-pâlnii sunt dispuse în şapte cercuri concentrice. Este imposibil de numărat numărul acestor pâlnii-petale. Se ştie, desigur, că, potrivit tradiției, Sahasrara posedă o mie de petale, dar acest indiciu poate fi doar metaforic sau simbolic.

Adevărul este că despre sahasrara nu se pot spune foarte multe lucruri, căci o chakra sahasrara aflată în stare de funcțiune nu prea există în lumea oamenilor. Probabil că la persoanele "trezite", sahasrara arată ca o fântână arteziană din care țâşneşte nu apa, ci o superbă energie luminoasă. Informațiile cu privire la chakrele ajna şi la sahasrara au fost comunicate de două ființe din *lumea eterică,* **Îngerii Veghetori** personali ai lui Eugen.

În afara celor şapte chakre principale situate pe **Sushumna** mai există **trei chakre situate la aproximativ 10 centimetri sub tălpile picioarelor.** De asemenea, mai există **trei chakre deasupra capului,** în afara cutiei craniene, la 20-30 de centimetri de Sahasrara. Despre ele se poate afuma, deocamdată, doar că există.

În afara celor şapte chakre principale, situate de-a lungul Sushumnei, mai există încă două chakre, care prezintă importanță deosebită în înțelegerea ființei omeneşti: **chakra iubirii** şi **chakra egoismului.** Ele sunt situate pe linia chakrei anahata, în dreptul marneloanelor. **Chakra iubirii** este situată în plexul cardiac, iar **chakra egoismului** este situată în poziție opusă, chiar în dreptul mamelonului din partea dreaptă.

Chakra egoismului, situată în partea dreaptă a trupului, emite culori, sunete şi mirosuri neplăcute. În general, are o culoare care, de la distanță, bate spre maron închis. Chakra egoismului are 8 petale; fiecare petală pare alcătuită din balonaşe de lumină, care se umflă şi se sparg necontenit. Rădăcina acestei chakre se află situată pe canalul solar, Pingala.

Chakra egoismului este în funcțiune la persoanele care au ales, prin liberul lor arbitru, să urmeze calea individualismului extrem. Într-un fel, în această chakra se acumulează caracterul negativ al omului.

Chakra egoismului este focarul mândriei exagerate. Ea aparține lui Lucifer. De altfel, se spune că, în momentul în care tot mai mulți oameni vor avea chakra egoismului în stare de funcțiune, se vor crea premisele încarnării lui Lucifer.

➢ SHAINIAH, chakra iubirii

Cândva, la începutul experiențelor sale de clarvăzător, în afara elementelor fundamentale ale fiziologiei aurice analizate anterior - sistemul celor şapte chakre

situate de-a lungul canalului **Sushumna** -, Eugen a remarcat existența, în dreptul inimii fizice, a unui centru energetic care este pe cale de formare.

Prin clarvedere, el a observat în dreptul inimii mai multe formațiuni aurice distincte, mici vârtejuri minuscule, care ar putea primi denumirea de petale. Aceste formațiuni energetice sunt, de altfel, asemănătoare ca structură cu petalele chakrelor centrale situate de-a lungul canalului **Sushumna.**

Curios este faptul că aceste petale nu au un ax central în jurul căruia să "graviteze". Mai mult decât atât, ele par a sta oarecum "în aer", adică în ... aură. Dată fiind structura acestui centru energetic, se poate pune întrebarea: poate fi el înclus în categoria chakrelor sau reprezintă un element diferit de ceea ce se înțelege de regulă Printr-o chakră?

Dacă imaginea clasică a unei chakre se aseamănă cu dispunerea unor petale de lotus în jurul unei tije centrale, în cazul chakrei situată în dreptul plexului cardiac lucrurile sunt diferite. Petalele se află la o distanță oarecare de un imaginar ax central, fiind dispuse haotic. Mai mult decât atât, există o mare diferență cu privire la modul în care se prezintă această chakră la oameni. Unii oameni nu posedă nici un element al acestui centru energetic, alții posedă doar una sau două petale. Există oameni, este drept foarte puțini, care posedă cinci, şase, şapte sau opt petale.

Chiar şi la cei puțini, care posedă şapte sau opt petale, nu se poate zări nici un ax central, nici un canal interior, precum se observă la chakrele situate pe **Sushumna.** Chiar şi în cazul în care sunt vizibile şapte sau opt petale, dispunerea nu are o configurație precisă: una din petale este situată mult la dreapta, alta mult la stânga şi aşa mai departe.

Există totuşi şi oameni - extrem de puțini - care posedă o dispunere a petalelor mai ordonată. La aceşti oameni, configurația petalelor este asemănătoare celorlalte chakre, chiar dacă lipseşte axul central.

Simpla observare **prin clarvedere** a acestor elemente nu a condus la rezolvarea enigmei. În schimb, lămuririle primite de către Eugen de la ființele din *lumea eterică* - în special de la **Îngerii Veghetori** - au avut darul de risipi misterul acestei structuri aurice ce pare dezvoltată inegal la oameni. Fără explicațiile amănunțite ale **Îngerilor Veghetori,** nu s-ar fi putut aprecia rolul deosebit al chakrei inimii în structura aurică umană.

După cum afirmă ființele din *lumea eterică,* **chakra inimii** este, într-adevăr, o chakră în adevăratul sens al cuvântului, dar are un caracter special. În stadiul evolutiv actual, **chakra inimii** nu este încă constituită pe deplin, dar este pe cale de a se definitiva la toți oamenii. Acesta este motivul pentru care, astăzi, chakra inimii nu apare formată în mod complet. Petalele acestei chakre se formează treptat; chiar şi după ce se formează petalele, configurația chakrei este haotică. Cu timpul, petalele se ordonează ca în jurul unui ax central, precum petalele unei flori, a cărei tijă este deocamdată învizibilă.

Ființele din *lumea eterică* afirmă că, atunci când se va forma complet, chakra inimii va poseda opt petale sau opt vârtejuri de energie, dispuse concentric. La omul actual, nici una dintre petale nu se află în activitate. Actualmente, chiar şi la cei care au formate toate cele opt petale, chakra inimii pare stinsă.

Când vor fi configurate complet, petalele chakrei se vor îmbina cu organul fizic al inimii, de fapt cu contrapartea sa eterică. Vârfurile petalelor, care pleacă cam de la un centimetru de nadisul lunar, vor ieşi în afara corpului material. Totuşi, rădăcina chakrei nu este situată la nivelul **corpului eteric,** ci la nivelul **corpului duh.**

Ființele lumii eterice afirmă că chakra inimii se formează numai în urma rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos, precum şi, firește, în cazul rostirii cu voce tare a rugăciunilor creştine, în special a Rugăciunii inimii*:* "**Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul.** "

Chakra inimii nu se formează la alte tipuri de rugăciune, la rostirea unor mantre sau la rostirea unor formule rituale importate, de exemplu, din limba sanskrită sau

chineză. **Chakra inimii** se formează numai în urma conectării omului, prin rezonanță, la **Ființa lui Iisus Hristos,** în urma *rostirii cu voce tare* a **Numelui Său - cel mai puternic Nume din Terra aurica.**

În momentul rostirii **Numelui lui Iisus Hristos** sau a rugăciunii creştine se produce un fenomen extraordinar: în interiorul **chakrei inimii,** chiar în mijloc, acolo unde ar fi trebuit să se afle tija centrală, apare **un nimb de lumină trandafirie, care se face din ce în ce mai mare.**

Când omul se roagă în sens creştin sau repetă neîncetat **Numele lui Iisus Hristos,** parcă din neant, apare mai întâi o sclipire trandafirie, foarte mică, cât un bob de mazăre. Această sclipire devine apoi tot mai puternică, pe măsură ce omul se roagă mai intens şi conştientizează legătura sa cu **Fiul lui Dumnezeu.** Prin **nimbul de lumină trandafirie** se realizează legătura dintre microunivers şi macrounivers.

Pentru **clarvăzător** apare **sentimentul că nimbul de lumină trandafirie** ascunde o forță gigantică, ce îşi are originea dincolo de lume, traversează ceva foarte vast cu o viteză fulgerătoare, pentru a se manifesta într-o sclipire cât un bob de mazăre. Descriind **nimbul de lumină trandafirie** nu poți să nu te gândeşti la versul lui **Mihai Eminescu:** "*Punctu-acela de mişcare, mult mai slab ca boaba spumii, / E stăpânul fără margini peste margînile lumii..*"

Chiar aşa şi este, căci prin rugăciune sau prin rostirea neîncetată a **Numelui lui Iisus Hristos,** chiar dacă, deocamdată, omul nu simte nimic deosebit, **Dumnezeu Tatăl** se uneşte cu **Iisus Hristos** în chakra inimii.

Prin rugăciune, printr-o alchimie aurică misterioasă, toate planurile cuantice devin unul singur, **Calea către Dumnezeu** *se deschide, destinul cosmic al ființei umane începe să se împlinească, iar împărăția Tatălui este aproape. Prin rugăciune, cele patru planuri cuantice sunt unificate şi pătrunse de spirit, iar omul cunoaşte adevărata alcătuire a cosmosului.*

Formată complet şi activată, chakra inimii va face legătura dintre toate planurile cuantice, începând cu planul eteric şi terminând cu planul cuantic al **spiritului,** trecând desigur prin planurile cuantice ale **corpului duh şi sufletului.** Prin chakra inimii, toate devin una.

În limba *lumii eterice,* chakra inimii a primit numele **SHAINIAH.** În limba *akataka,* limba folosită de toate ființele din *lumea eterică,* **SHAINIAH** este un cuvânt compus, format din două rădăcini: **SHO** şi **AINIAH.**

SHO-NAAH este numele acordat lui **Iisus Hristos** în limba *akataka.* De fapt, cuvântul **SHO-NAAH** înseamnă **CINE** sau, mai corect spus (din punctul omenesc de vedere), **CINEVA.**

Atunci când ființele din *lumea eterică* se referă la **Iisus Hristos,** la **Duhul Sfânt** sau la **Dumnezeu** folosesc această particulă lingvistică: **SHO-NAAH** adică **CINE(VA).**

Traducerea cea mai pe înțelesul omenesc ar fi **CEL CE ESTE;** această formulă este asemănătoare cu cea folosită în *Vechiul Testament,* prin care **Dumnezeu** s-a revelat lui **Moise** pe Muntele Sinai: "**EU SUNT CEL CE SUNT**".

Tot în limba akhataka, **AHIA** înseamnă **"înăuntru",** iar **DHEIA** înseamnă **"în afară".** De fapt, **DHEIA** este numele acordat aurei omului în limba *akhataka,* căci aura este situată în afara omului, este ceva exterior ființei sale.

Astfel, **SHAINIAH** *sau* **SHONAAH-AHIA** *se poate traduce prin "***HRISTOS ÎNĂUNTRU***", sau "***CEL CE ESTE***" (Cel aflat)* **ÎNĂUNTRU.**

Situată în partea stângă a trupului chiar în dreptul plexului cardiac, **SHAINIAH** este a patra chakră a omului - după muladhara, svadistan, manipura, care sunt situate pe **Sushumna.**

SHAINIAH, STÂNGA 4 - *"punctu-acela de mişcare, mult mai slab ca boaba spumii, stăpânul fără margini peste margînile lumii"* - **este locul de întâlnire, în însăşi Ființa omului, dintre Dumnezeu Tatăl şi Iisus Hristos, Fiul Său, născut om, pentru a**

mântui umanitatea.

În momentul în care **Shainiah** va fi activată, în care nimbul trandafiriu de lumină va străluci în plinătatea sa, se va forma **o linie de lumină** foarte subțire şi foarte intensă, ca o linie laser, care va străbate orizontal structura aurică umană şi toate planurile cuantice, din față până în spate.

Această linie de lumină, care se va forma chiar prin centrul chakrei Shainiah, va deveni o a doua linie divină. A doua linie divină va intersecta chiar în mijlocul fiinţei umane, în inima structurii aurice, linia divină ce coboară din înalt. Observând omul din profil, cele două linii divine intersectate vor forma o cruce.

Deocamdată, există foarte puțini oameni care au chakra **Shainiah** activată şi, în consecință, care au formate ambele **linii divine.** Actualmente, **crucea** formată din cele două **linii divine** este doar un deziderat. **Cândva, în viitor, vor exista tot mai mulţi oameni care-şi vor forma a doua linie divină.**

Astfel, a patra chakră pe partea stângă - SHAINIAH, STÂNGA 4 - este cheia prin care Împărăţia lui Dumnezeu se deschide tuturor oamenilor.

➢ *Chakrele secundare şi chakrele minore*

La nivelul structurii aurice umane, în afara chakrelor principale, mai sunt vizibile clarvederii lui Eugen un număr destul de mare de chakre secundare şi de chakre minore, de mai mică importanță, care emit o luminozitate mai slabă decât cele principale.

Chakrele secundare apar celei de-a doua vederi a lui Eugen ca mici puncte luminoase, unele mai palide, altele mai intense. Întrucât se manifestă în funcție de nivelul evolutiv uman, numărul **chakrelor secundare** aflate în activitate este variabil. Cu cât omul este mai evoluat, cu atât chakrele secundare se manifestă mai puternic, strălucesc mai intens, şi pot fi remarcate mai clar prin intermediul clarvederii.

Chakrele secundare sunt dispuse astfel: două în fața urechilor, două în palme, două în tălpile picioarelor, două în dreptul genunchilor, două în spatele globilor oculari, două legate de gonade, una situată în apropierea ficatului, una legată de stomac, una legată de splină, una în apropierea glandei timus, una în apropierea plexului solar.

Cam la un lat de palmă, în apropierea fiecărei chakre principale există câte două chakre secundare: una în partea stângă, celalaltă pe partea dreaptă. Una este situată pe canalul lunar, iar cealaltă este situată pe canalul solar. Astfel, există o chakră svadistan secundară în partea dreaptă şi o chakră svadistan secundară în partea stângă; există o chakră manipura secundară în partea dreaptă şi o chakră manipura secundară în partea stângă.

Chakrele svadistan secundare au, fiecare, diametrul de o jumătate de centimetru. Fiecare dintre ele posedă patru petale cu înfățişare de conuri, din care emană efluvii de energie de culoare violetă, ca nişte bule, care se măresc progresiv până se sparg. În momentul în care se sparg, reapar în acelaşi loc.

Chakra svadistan din partea stângă este situată pe nadisul lunar **Ida,** iar chakra svadistan din partea dreaptă este situată pe nadisul **Pingala,** care este solar. Atât din chakra svadistan din partea dreaptă, cât şi din chakra svadistan din partea stângă pornesc mai multe nadisuri secundare, ca nişte ațe luminoase, care se ramifică în toate direcțiile.

Chakrele din palme se prezintă ca două sfere strălucitoare, cu diametrul de aproape un centimetru, ca nişte sori în mîniatură aflați într-o fierbere continuă.

Chakra din palma stângă are culoarea roşie, iar chakra din palma dreaptă are culoarea albastră. Fiecare dintre ele posedă cinci petale. Petalele se prezintă ca nişte conuri de lumină, ce par a ieşi ca nişte proeminențe viu colorate, în afara corpului. Din

centrul fiecărei chakre pornesc cinci efluvii subțiri de energie, ca nişte ațe luminoase. Culorile lor nu au corespondent în culorile spectrului solar. Efluviile subțiri ca nişte fire de lumină ies în afara trupului de-a lungul degetelor.

Chakrele situate în tălpile picioarelor sunt asemănătoare, ca structură, cu chakrele din centrul palmelor, dar sunt ceva mai mari. Fiecare posedă cinci petele, iar firele luminoase formate din efluvii de energie ies în afara trupului, de-a lungul degetelor picioarelor.

Chakrele minore sau minichakrele apar clarvederii lui Eugen ca mici puncte strălucitoare. Fiind în număr foarte mare, minichakrele punctează **corpul eteric** în diferite locuri. Minichakrele nu sunt mai mari decât ledurile ce se folosesc în electronică. De regulă, minichakrele pot fi observate în locurile în care se întretaie cel puțin două nadisuri secundare.

Unele minichakre pâlpâie foarte slab, în timp ce altele se aprind o perioadă variabilă de timp, după care se sting, fără vreun motiv detectabil. Minichakrele există în stare latentă la toți oamenii. La marea majoritate a oamenilor, minichakrele "dorm", dar în decursul evoluției intră progresiv în funcțiune.

Când intră în funcțiune, încep să strălucească. Abia în momentul în care devin cât de cât strălucitoare, minichakrele pot fi detectate prin cea de-a doua vedere a lui Eugen şi se poate spune ceva despre ele.

Minichakrele par să fie în legătură directă cu comportamenul şi cu activitățile omului în viața fizică. Ele se găsesc în jurul chakrelor principale: svadistan, manipura, anahata, chakra inimii, chakra orgoliului, ajna.

Toate trăirile interioare ce se succed cu repeziciune de-a lungul vieții lasă urme vizibile la nivelul auric, în sistemul de chakre principale, de chakre secundare sau de minichakre. Prieteniile, relațiile sociale, relațiile sexuale, activitatea de zi cu zi, ceea ce făptuieşte, vorbeşte sau gândeşte un om, ispitele care îl subjugă sau ispitele pe care reuşeşte să le strunească, alimentația, alcoolul sau tutunul lasă urme în sistemul auric. De fapt, sistemul aurie uman este o hartă vie, prin intermediul căreia se poate citi cu cea mai mare exactitate ce este omul.

Ceea ce este foarte important şi, în acelaşi timp, trebuie să dea de gândit tuturor oamenilor este faptul că sistemul de chakre principale, de chakre secundare, de minichakre sau de nadisuri se încarcă cu noxe nagative, datorită actelor, cuvintelor şi gândurilor nefaste. În momentul în care se încarcă prea mult cu noxe, toate aceste elemente aurice au tendința de a influența negativ organele de care sunt legate: inima, ficat, pancreas, rinichi, care se îmbolnăvesc. Mai întâi se îmbolnăvesc contrapărțile eterice ale organelor fizice, după care, progresiv, se îmbolnăvesc şi organele fizice.

Cauza îmbolnăvirii organelor fizice nu este alta decât încălcarea legilor subtile prin activități haotice şi total neînțelepte. Reînsănătoşirea omului - care la nivelul aurie se traduce prin modificarea strălucirii, a culorii, sunetului şi mirosului chakrelor - se produce abia în momentul în care omul renunță la acele obiceiuri, activități, cuvinte sau gânduri prin care a încălcat legile cosmosului, care formează *Ordinea divină* sau *Firea lucrurilor:*

Capitolul 6
SIGILIILE KARMICE:
REFLECTAREA DESTINULUI

➢ *Individualitate şi personalitate*

Viața omului are un sens - filosofic, s-ar putea spune că la originea vieții se află un *impuls teleologic.* Existența omului nu se desfăşoară la întâmplare, haotic, fără nici o noimă.

Fiecare om are locul lui bine stabilit în marea simfonie cosmică. Nimic din ceea ce se întâmplă în lumea materială, în existența cotidiană a omului - evenimente mărunte ori evenimente importante - nu se desfăşoară şi nici nu are cum să se desfăşoare întâmplător, după bunul plac al cuiva. La baza existenței omului în lumea materială se află *karma* - legea destinului.

Vorbind despre destinul omului - despre *karma* -, nu putem să nu reamintim faptul că, până la prezenta încarnare, omul s-a întrupat de nenumărate ori în lumea materială. Prin faptul că se acceptă ideea că omul are un destin - o karma - şi că evenimentele vieții nu sunt haotice sau întâmplătoare, implicit se acceptă şi faptul că, înaintea prezentei existențe, omul a mai avut şi alte existențe în lumea materială. Fără karma şi fără reîncarnări succesive, periplul omului prin **Terra aurica** şi-ar pierde rațiunea de a fi.

Pentru Eugen, aura omului este structurată ca o hartă. Pe ea sunt imprimate toate evenimentele în care omul a fost implicat, de când a început să se încarneze pentru prima oară în corp material. De fapt, aura unei ființe umane nu este altceva decât o energie modulată informațional care, pentru clarvăzător, posedă patru caracteristici de bază: culoarea, sunetul, mirosul şi vechimea.

Dacă aura este o energie modulată informațional, acelaşi lucru se poate spune şi despre karma. La rândul ei, karma este o energie modulată informațional, imprimată la nivelul structurii aurei umane. Dar, pentru a înțelege karma ca energie modulată informațional imprimată la nivelul structurii aurei umane, trebuie făcută distincția între ceea ce provine din existențele anterioare şi ceea ce se formează de-a lungul prezentei existențe.

Omul, aşa cum s-a afirmat anterior, este format din mai multe structuri aurice. Reducând însă structurile aurice descrise anterior la strictul necesar, se poate afirma că, pe durata unei încarnări, omul este format din două elemente fundamentale: *o componentă nemuritoare,* **individualitatea omului,** care preexistă momentului naşterii şi *o componentă muritoare,* **personalitatea,** care se formează la naşterea omului în lumea materială. **Individualitatea** continuă să existe şi după momentul morții. În schimb, **personalitatea** dispare la puțin timp după momentul morții.

Individualitatea este formată din **spirit, corpul spiritului, corpul cauzal.** Aceste elemente nu se manifestă singure, ci sunt înveşmântate într-un corp diafan de lumină - **corpul duh.**

De-a lungul reîncarnărilor succesive, prin acumulare de experiență, **corpul duh** a suferit anumite transformări, modificându-şi caracteristicile de bază: culoarea, sunetul, mirosul şi vechimea. De asemenea, de-a lungul existențelor succesive, **corpul duh** a acumulat karma. Cum este şi firesc, karma, ca energie modulată informațional, este imprimată la nivelul **corpului duh.** Într-un fel, însuşi **corpul duh** este rezultatul karmei acumulate de-a lungul existențelor anterioare.

Evident, **corpul duh** nu poate acumula karma decât prin intermediul **personalității,** întrucât **individualitatea** nu se poate manifesta în mod direct în timpul existenței încarnate a omului.

De-a lungul unei existențe încarnate, **individualitatea** se reflectă printr-o structură aurică capabilă să se manifeste în planul material: **personalitatea**.

Personalitatea, elementul muritor din om, este formată din ansamblul ce formează **sufletul**, din **corpul eteric**, din **corpul material** *şi* din **corpurile aurice derivate**.

Personalitatea se formează abia în momentul încarnării în lumea materială. Înainte de naştere, în perioada gestației, se formează **corpul eteric**, iar embrionii se formează şi se structurează în funcție de particularitățile acestuia. În momentul naşterii în lumea materială se formează **sufletul**.

Sufletul propriu-zis este un punct luminos învăluit într-un cocon, situat în zona laringelui. imediat după prima respirație a fătului în lumea materială, se formează **corpul sufletului.**

La naştere, **sufletul** omului este ca o *tabula rasa.* Din punctul de vedere al **sufletului**, la naştere, toţi oamenii sunt la fel: sunt pagini albe pe care se vor scrie experienţele vieţii. La rândul lor, experienţele vieţii sunt generatoare de karma, iar karma acumulată de-a lungul unei singure existenţe se imprimă la nivelul **corpului sufletului.**

Aşadar, se poate vorbi despre două feluri de karma. Primul fel de karma a fost acumulată de om de-a lungul existenţelor anterioare - ea este imprimată la nivelul **corpului duh.** Al doilea fel de karma este rezultatul activităţii omului în prezenta existenţă - ea este imprimată la nivelul **corpului sufletului**.

Karma provenită din existenţele anterioare este imprimată la nivelul **corpului duh**, în zona pieptului, în trei mari pete. Karma prezentei existenţe este imprimată la nivelul **corpului sufletului**, tot în zona pieptului, în alte trei mari pete. Cele trei pete din regiunea pieptului - atât de la nivelul **corpului duh**, cât şi la nivelul **corpului sufletului** - formează ceea ce putem numi **sigiliile karmice**.

Cele trei sigilii karmice sunt dispuse puţin deasupra mameloanelor, pe aceeaşi linie; primul sigiliu este situat puţin deasupra mamelonului din partea dreaptă, al doilea este situat în mijlocul pieptului, iar al treilea sigiliu este situat puţin deasupra mamelonului din partea stângă.

Fiecare dintre cele trei trei **sigilii karmice** are propria sa semnificaţie: sigiliul karmic din partea dreaptă indică respectarea legilor ce privesc *relaţiile interumane,* sigiliul karmic din mijloc indică *respectarea legilor divine,* iar sigiliul karmic din partea stângă *indică respectarea legilor familiei.*

În cele ce urmează vom analiza, pe rând, **sigiliile karmice la nivelul corpul duh,** sediul **individualităţii,** care reflectă karma provenită din existenţele anterioare şi **sigiliile karmice ale corpului sufletului,** sediul **personalităţii,** care reflectă karma acumulată în prezenta existenţă.

➢ Sigiliile karmice ale corpului duh

Corpul duh are imprimate, în regiunea pieptului, trei pete de diferite mărimi, culori şi luminozităţii, ce reflectă cu precizie karma persoanei respective, acumulată de-a lungul existenţelor anterioare.

Fiecare dintre cele trei sigilii karmice are propria sa paletă cromatică distinctă. În fond, sigiliile karmice sunt pete de energie modulată informaţional imprimate în structura **corpului duh.** Sigiliile karmice seamănă cu trei mari petice colorate, lipite pe un veşmânt vaporos.

Sigiliile karmice diferă ca formă, mărime şi culoare de la un om la altul; unii oamenii au sigiliile karmice ale **corpului duh** mai mari şi mai întunecate, alţi oameni le au mai mici şi mai deschise la culoare. În general, sigiliile karmice au diametrul unei guri de pahar.

Cele trei **sigilii karmice** de la nivelul **corpului duh** reprezintă karma acumulată de-a lungul existenţelor anterioare, nu şi karma rezultată în actuala existenţă. Sigiliile existente la nivelul **corpului duh** reprezintă "zestrea" karmică a fiecărui om, cu care vine la încarnare.

Pentru a descrie într-un mod comprehensibil modul în care, pentru clarvăzătorul Eugen, sunt vizibile şi pot fi analizate sigiliile karmice de la nivelul **corpului duh,** trebuie să facem o comparaţie cu ceea ce există în lumea materială. Astfel, se poate compara modul în care se prezintă sigiliile karmice ale **corpului duh,** cu modul în care se prezintă trei mici picturi naive în acuarelă, realizate de un copil pe un zid. De fapt, copilul a spoit zidul cu acuarele de diferite culori, în trei mici zone circulare.

Pentru a-şi da seama ce culori a folosit copilul şi ce semnificație are pictura, un privitor trebuie să se situeze la o distanță variabilă. Desenul poate fi privit din mai multe perspective: de la trei metri, de la un metru sau de a zece centimetri. De la distanța de trei metri, privitorul vede multe nuanțe de roşu, multe nuanțe de verde, multe nuanțe de cenuşiu, de negru, de violet, de albastru şi aşa mai departe. Unele culori sau unele nuanțe sunt mai luminoase, au o strălucire mai mare, altele sunt mai pale. Apropiindu-se, privitorul îşi dă seama că, ceea ce înainte părea un tot compact, este format din mici pete colorate care, împreună, sugerează ceva anume.

Să ne imaginăm acum că respectivul observator posedă alte două simțuri, prin care poate percepe pictura în acuarelă: auzul şi mirosul. Să ne imaginăm că fiecare culoare, nuanță sau aspect de intensitate a luminii emite propria sa melodie şi propriul său miros. Să ne imaginăm că acele culori întunecate, precum cenuşiu sau maronul, emit un sunet foarte jos, asemănător sirenei unui tren care trece printr-un tunel şi un miros de fructe putrezite; la rândul lor, culorile deschise, roz, portocaliu, galben, auriu emit sunete plăcute, voioase, zglobii şi mirosuri parfumate.

Pentru ca această comparație să fie completă, trebuie să ne imaginăm că privitorul mai beneficiază de un al patrulea simț: simțul vechimii. Prin simțul vechimii, privitorul îşi dă seama, cu aproximație, în ce perioadă a desenat copilul petele roşii, în ce zi a pictat petele albastre, la ce oră a pictat petele maronii, dacă era dimineață ori era seară, şi aşa mai departe.

Ajutat astfel de cele patru simțuri de care dispune - văzul prin care analizează culorile; auzul, prin care analizează sunetele emise de culorile respective; mirosul şi simțul vechimii - observatorul care analizează cele trei mici desene în acuarelă îşi poate face o impresie generală cu privire la starea sufletească a copilului care le-a desenat.

Acest exemplu ilustrează cu aproximație modul în care Eugen observă sigiliile karmice ale **corpului duh**. Asemănător unui privitor care analizează o pictură naivă a unui copil, Eugen trebuie să folosească **mai multe perspective de observare** pentru a cerceta sigiliile karmice imprimate la nivelul **corpului duh**.

În cazul primei perspective de observare a sigiliilor karmice, Eugen trebuie să se poziționeze la aproximativ un metru distanță de persoana pe care doreşte să o "scaneze" auric. De la această distanță, sigiliile karmice îşi dezvăluie culorile şi luminozitățile, devenind vizibile în dinamica lor complexă. Fiecare culoare şi fiecare nuanță, fiecare aspect de luminozitate are semnificația sa. Mai mult decât atât, fiecare culoare emite un sunet şi un miros specifice, care conferă o cunoaştere suplimentară.

În cazul celei de-a doua perspective de observare a sigiliilor karmice, Eugen trebuie să se apropie până la o distanță de douăzeci-treizeci de centimentri, pentru a le putea observa în detaliu. În cazul în care foloseşte a doua perspectivă, percepția este îmbogățită. Astfel. Fugen poate remarca foarte clar faptul că acele pete de culoare, vizibile de la distanța de un metru, sunt emise de mici steluțe, nu mai mari de o jumătate de centimetru.

Vom începe cu **prima perspectivă** de citire a sigiliilor karmice, în care Eugen trebuie să se poziționeze la aproximativ un metru distanță de persoana pe care doreşte să o scaneze.

De la aproximativ un metru distanță, sigiliile karmice îşi dezvăluie culorile şi luminozitățile. Prin interpretarea culorilor, sunetelor şi mirosului emise de sigiliile karmice de la nivelul **corpului duh** se poate determina modul în care omul a respectat legile universului în trecut.

Dacă omul nu a respectat legile universului în existențele anterioare, sigiliile karmice sunt mari şi întunecate. Dimpotrivă, dacă omul şi-a dat silința să respecte legile cosmosului, sigiliile karmice sunt mai mici şi emit culori deschise. De regulă, oamenii au aceste pete karmice cam de mărimea gurii unui pahar, dar există mulți oameni care au pete karmice extrem de mari, unele dintre ele întinzându-se pe întreaga suprafață a pieptului, formând o suprafață întunecată.

Sigiliul karmic al respectării legilor divine, situat în partea din mijloc a pieptului, apare clarvederii ca o pată variabilă ca mărime sau ca aspect coloristic. În cazul în care au fost încălcate legile divine într-o existență anterioară, **sigiliul karmic al respectării legilor divine** este mare şi are o culoare întunecată.

Sigliul karmic al legilor familiei, din partea stângă, indică modul în care omul s-a comportat în familie: cu soția, cu copiii, cu părinții, cu rudele. În cazul în care au fost încălcate legile familiei - bărbați care şi-au bătut, umilit sau torturat soțiile, femei care au comis adulter, copii care au făcut rău propriilor părinți etc - pata karmică aflată în partea stângă a pieptului este mare şi întuneacată.

Al treilea sigiliu, **sigiliul karmic al relaţiilor sociale, din partea dreaptă,** indică modul în care omul respectiv s-a comportat cu semenii săi, cu colegii de muncă, cu prietenii, cu inamicii. În cazul în care relațiile cu alți oameni au fost nepotrivite - cazurile de asuprire brutală, de hoție sau de tâlhărie etc - sigiliul karmic este mare şi întunecat.

În afara **sigiliilor karmice** aflate în partea din față a corpului, mai există **un sigiliu karmic în spate,** situat **exact între omoplaţi.** Sigiliul karmic dintre omoplați pare să fie locul în care, la nivelul **corpului duh,** s-au acumulat faptele bune, magazia de "bile albe", de unde, în anumite momente din viața omului, se extrag anumite beneficii. Totuşi, puțini oameni posedă un **sigiliu karmic** situat între omoplați.

Energia karmică situată în spate, între omoplați, este oarecum complementară energiei karmice situată la nivelul pieptului. Dacă energia situată la nivelul pieptului este inhibatoare şi constrângătoare, efect al erorilor omului în existețele anterioare, energia de la niveul omoplaților are un caracter benefic. Şi sigiliul karmic situat între omoplați are un caracter karmic, dar aici este vorba despre ceea ce am putea denumi *datoria sistemului cosmic față de om.*

Omul, în existențele anterioare, a dăruit ceva sistemului cosmic sau părților sale componente. În existențele anterioare, omul a făcut binele şi a participat, într-un fel sau altul, la evoluția întregului sistem. Acum este rândul sistemului cosmic să răsplătească omul. Pe măsură ce omul îşi primeşte răsplata, pata situată între omoplați se diminuează.

Astfel, *moneda karmică are două fețe.* Datoriile omului față de cosmos, ceea ce se înțelege prin *datorie karmică,* sunt înscrise în partea din față a corpului, în regiunea pieptului. Răsplata pentru binele realizat cândva este înscrisă în sigiliul situat în zona dintre omoplați. Pe măsură ce omul îşi arde datoriile şi beneficiază de răsplățile karmice, sigiliile karmice se diminuează - pe față sau pe spate.

Evenimentele vieții sunt generate în mod progresiv de tendințele karmice stocate energetico-informațional în aceste zone, fie ca datorie, fie ca răsplată. Ceea ce este însă cu adevărat neplăcut, este faptul că la marea majoritate a oamenilor, datorită tendințelor deja formate, dar şi datorită perseverării în erori, sigiliile karmice, în loc să se micşoreze, se măresc şi se amplifică neîncetat.

Sunt destul de puțini oamenii care, de-a lungul unei singure existențe, reuşesc să tempereze asprimea unor caracteristici de caracter, să le şlefuiască corespunzător, astfel încât, karma negativă generală, determinată de comportament, să fie în scădere.

În ecuația destul de complicată a destinului unui om mai participă şi un alt impuls, care însă nu este generat de evenimente trecute, din existențele anterioare, deci nu este produs de potențialul karmic uman. Este vorba despre apariția unei energii spirituale superioare, pe care o denumim **Graţie.**

Această energie provine de la **Iisus Hristos** şi reprezintă un ajutor divin în vederea atingerii unui obiectiv aflat în concordanță cu *Planul* cosmic de evoluție. Acest ajutor divîn este acordat în special celor care se roagă.

➢ Sigiliile karmice ale sufletului

Ființa umană nu se compune doar din **individualitate,** al cărei înveliş de formă umanoidă este **corpul duh.** La rândul ei, **personalitatea,** formată din ansamblul sufletului (sufletul propriu-zis, coconul sufletului şi corpul sufletului), corpul eteric, corpul material şi corpurile aurice derivate, formează aspectul complementar individualității, fără de care n-ar fi posibilă existența în lumea materială.

De altfel, **steluţa sufletului** - sufletul propriu-zis situat în regiunea laringelui - este reflectarea **spiritului** pentru o singură existență, precum **corpul sufletului** este reflectarea, pentru o singură existență, a **corpului duh. Corpul sufletului** este, într-un fel, un **corp duh nou,** valabil pentru o singură existență.

Dacă **individualitatea** are propria ei energie karmică remanentă, stocată la nivelul **corpului duh** sub forma celor trei **sigilii karmice,** şi **personalitatea** are propria ei energie karmică remanentă, stocată la nivelul **corpului sufletului.**

La fel ca în cazul corpului duh, în mod identic, şi la nivelul **corpului sufletului** sunt vizibile clarvederii lui Eugen trei **sigilii karmice: sigiliul karmic al respectării legilor divine, sigiliul karmic al familiei si sigiliul karmic al relaţiilor sociale.**

De data aceasta, cele trei sigilii karmice ale **corpului sufletului** *indică doar karma acumulată în prezenta existență.*

Sufletul, la naştere, este o *tabula rasa* - o pagină albă. Pe măsură ce omul acumulează karma de-a lungul vițiii, pagina albă care este sufletul îşi modifică aspectul: culoarea, sunetul şi mirosul.

Sigiliul karmic al respectării legilor divine, situat în partea centrală a **corpului sufletului,** indică cu precizie felul în care, de-a lungul prezentei existențe, omul a fost capabil să respecte legile spirituale. **Sigiliul karmic al respectării legilor familiei,** situat în partea din stânga a **corpului sufletului,** indică natura relațiilor pe care omul le are cu soția, cu copiii sau cu părinții. **Sigiliul relaţiilor sociale**, situat în partea din dreapta a **corpului sufletului** arată foarte clar modul în care omul se comportă în societate: dacă este bădăran sau bine crescut, dacă-i respectă sau îi jigneşte pe ceilalți.

Fireşte, **personalitatea** nu este formată numai din ansamblul **sufletului,** ci şi din celealte elemente componente: **corp eteric, corp material** şi din corpurile aurei derivate: **corp emoţional, corp astral, corp mental inferior, corp mental superior. De aceea, karma prezentei existenţe nu se reflectă numai în sigiliile karmice ale corpului sufletesc, ci în întreaga fiinţă omenească.**

Tot ce a făcut ființa omenească este astfel reflectat în toate aspectele aurice. Karma prezentei existențe este detectabilă atât la nivelul **corpului sufletului,** cât şi la nivelul aurei exterioare, la nivelul **corpului eteric,** la nivelul **corpului material** şi la nivelul înfățişării fizice.

Tot ce face omul în prezenta existență este stocat, sub forma unor energii karmice, la nivelul celor trei sigilii ale **corpului sufletului.** De la sigiliile karmice situate la nivelul **corpului sufletului,** impulsurile karmice sunt transmise la toate celelalte elemente ale ființei umane.

Procesul difuzării energiilor karmice la întreaga structură a **personalității** este simplu. Dacă omul făptuieşte ceva în dezacord cu legile spirituale ale cosmosului - cu alte cuvinte, nu se înscrie în *Ordinea divină* -, la nivelul celor trei sigilii karmice ale **corpului sufletului** apar energii de culori întunecate. Ele apar în urma unor acte comportamentale defectuoase şi persistă atâta timp cât omul nu-şi îmbunătățeşte modul de comportament.

De la extremitățile **sigiliilor karmice ale corpului sufletului** pornesc firişoare de lumină foarte subțiri, care duc, în cele din urmă, la chakrele **corpului eteric.** Prin acestea din urmă, energiile karmice sunt difuzate, mai departe, la câmpurile eterice ce înconjoară organele corpului material. Fiecare organ fizic este învăluit într-un câmp eteric distinct. De acolo, energiile karmice sunt difuzate organelor fizice.

Întreaga structură aurică a ființei umane formează în acest mod un megasistem format din fire şi conductori foarte subțiri de energie ce fac legătura, pe principiul vaselor comunicante, între sigiliile karmice, chakre şi organele fizice.

Deşi este dificil de urmărit întregul păienjeniş de fire de lumină ce pleacă de la sigiliile karmice şi duce la chakre, la contrapărțile eterice ale organelor fizice şi, în final, la organele fizice, întregul proces se desfăşoară după un standard previzibil. Când omul comite erori comportamentale, se formează energiile karmice negative - noxe energetice - ce emit culori, sunete şi mirosuri dizarmonice. Aceste noxe sunt stocate în apropierea sigiliilor karmice ale **corpului sufletului.** De la sigiliile karmice, energia modulată informațional se propagă prin firişoarele de lumină - nadisurile - la toate celelalte elemente ce formează ființa omenească, pentru a ajunge la câmpurile eterice ce înconjoară organele fizice corespondente: inima, plămânii, pancreasul, splina etc. În momentul în care impulsul energetic ajunge la câmpurile eterice şi, în fînal, la organele fizice, omul se îmbolnăveşte.

Elementele de legătură între **corpul sufletului**, care este situat pe un nivel cuantic şi **corpul eteric,** situat pe alt nivel cuantic, sunt chakrele. Prin intermediul chakrelor, energiile provenite de la **sigiliile karmice** ajung la nivelul **corpului eteric.** La rândul lor, chakrele capătă instantaneu culoarea, mirosul şi sunetul specifice noxelor emise de sigiliile karmice. Aceleaşi caracteristici ale noxelor se transmit mai departe la nivelul glandelor cu secreție internă şi la corpurile eterice ale organelor fizice, de care sunt legate prin interconexiuni luminoase.

Fiind astfel infestat, haloul luminos ce înconjoară un organ trupesc împrumută coloratura, sunetul şi mirosul noxelor karmice. În acest mod, karma se difuzează în toate structurile aurice şi în toate elementele corespondente ale trupului material.

Aceast proces demonstrează faptul că există o legătură energetică între funcționarea unui organ fizic şi zestrea karmică generată de o eroare de comportament. Concluzia este evidentă: **omul însuşi, atât ca structură aurică, cât şi ca structură materială este karma cristalizată.**

Procesul poate fi exemplificat printr-un caz concret: o ceartă, urmată de bătaie, între doi soți. După ceartă şi după conflict, cei doi soți au păstrat supărarea până seara, când s-au împăcat.

Prin clarvedere, Eugen a remarcat cum, imediat după cearta conjugală, la ambii parteneri au apărut astfel de noxe karmice în regiunea sigiliilor din partea stângă a trupului. Până la împăcare, deci pe parcursul întregii zile, noxele karmice au rămas la nivelul pieptului sub forma unor mici pete energetice.

Până în momentul efectiv al împăcării, noxele karmice au continuat să persiste, emițând culori murdare, sunete groteşti şi mirosuri urâte. Din păcate, chiar şi după momentul împăcării, noxele karmice nu au dispărut cu desăvârşire; în locul lor au rămas mici semne - asemănătoare cu cele ce rămân după o julitură -, ceea ce înseamnă că, din cearta urmată de violență fizică, nici unul dintre soți nu a învățat nimic.

Semnele rămase indică cu multă precizie faptul că, în viitor, de-a lungul timpului, vor mai urma scene de acest gen, chiar dacă, de fiecare dată, cearta va fi urmată de o împăcare mai curând formală. Abia în momentul în care cei doi soți vor înțelege - vor conştientiza - faptul că nu au de ce să se certe sau să se bată, semnele vor dispărea de la sine.

Ca regulă generală, în timpul oricărei dispute, discuții aprinse sau bătăi între doi oameni, noxele karmice cresc în intensitate şi capătă culoarea, mirosul şi sunetul celeilalte persoane. După împăcare, rămân "juliturile". ceea ce înseamnă că sunt posibile recidive de aceeaşi natură.

Din nefericire, toți oamenii au în structura aurică astfel de noxe karmice, semn că n-au învățat mai nimic din experiențele lor. Aceasta demonstrează faptul că, de-a lungul vieții, oamenii nu învață prea multe din evenimentele care se tot repetă - motiv pentru care au senzația foarte neplăcută că se învârt într-un cerc.

Cei care sunt certăreți, bătăuşi, lacomi sau trădători nu sunt de azi sau de ieri, nici de alaltăieri; ei vor continua să fie aşa. până în momentul în care vor elimina astfel de caracteristici negative din comportamentul lor.

➢ Bolile karmice

Noxele conținute la nivelul **sigiliilor karmice** ale **corpului sufletului,** efecte ale erorilor comportamentale, declanşează **bolile karmice.**

La rândul lor, **bolile karmice** se exprimă în viața individului prin intermediul evenimentelor dramatice, prin întâmplări neplăcute, prin accidente sau prin boli fizice.

Bolile karmice se formează după traseul deja cunoscut: în momentul în care un anume mod de comportare - de exemplu, agresivitatea - produce un impuls karmic, acesta este stocat în **sigiliile karmice** ale **corpului sufletului.**

Încărcându-se în exces, **sigiliile karmice** generează un semnal luminos negativ - un flux de energie karmică nefastă. Ulterior, semnalul luminos se transmite, prin fire subțiri de lumină, la **chakre** şi, în fînal, la **contrapartea eterică a unui organ fizic.** În momentul în care este atinsă contrapartea eterică, **organul fizic** sau organele auxilare legate de el încep să funcționeze defectuos, îmbolnăvindu-se.

În prima fază, **bolile karmice** apar ca nişte norişori întunecați, pigmentând **corpul sufletului.** Ele se manifestă prin intermediul unor *noxe aurice* - impurități energetice de forme, culori, sunete şi mirosuri dizarmonice.

Principala cauză a bolilor karmice o constituie dorințele nerealizate. Dorințele nerealizate generează absența armoniei dintre oameni, dintre oameni şi mediu, dintre oameni şi *legile divine.* În momentul în care oamenii nu sunt în armonie unul cu celălalt, aurele lor suferă modificări structurale, iar componentele aurice suferă distorsiuni.

Evident, toți oamenii au dorințe: unele mai mari, altele mai mici. Unele dorințe se manifestă cu putere, în timp ce altele se manifestă mai slab. Oamenii îşi doresc, unii mai mulți bani, alții mai multă glorie, unii mai multă activitate sexuală, alții mai multă spiritualitate sau mai multă înțelepciune. Datorită limitărilor inerente, nu întotdeuna oamenii ajung la împlinirea dorințelor.

Toate dorințele, majoritatea realizabile parțial, foarte puține realizabile total - căci cu cât oamenii obțin mai mult, cu atât doresc mai mult - se reflectă în aură. Datorită faptului că fiecare dorință este legată, în primul rând, de **corpul astral** şi **de corpul mental inferior, de corpul sufletului** şi **de sigiliile karmice,** apoi de **cîmpul eteric al fiecărui organ fizic,** înseamnă că aceste elemente aurice suni cele mai afectate de dorințele realizate parțial sau refulate.

În momentul în care omul îşi doreşte ceva, de exemplu bani, glorie sau sexualitate intensă, se leagă de aurele altor oameni pentru a-şi împlini dorințele. În acel moment, între aurele oamenilor se realizează conexiuni aurice, care se manifestă sub forma unor corzi luminoase.

Prin însăşi natura sa, **corpul eteric al fiecărui organ** este activat în momentul în care este conectat la ceva care-i trezeşte interesul. În momentul în care se înfățişează obiectul dorinței, corpul eteric al organului respectiv se activează brusc şi omul se întreabă, conştient sau nu, ce să facă pentru a-şi satisface dorința.

În momentul în care dispare obiectul dorinței, elementele aurice "adorm". Dar, atunci când se "trezesc" - fie atunci când sunt activate de un stimul interior (imaginația), fie exterior prin observarea obiectului dorințelor -, ele trebuie hrănite. Aşadar, nu organul fizic este cel care trebuie hrănit, ci corpul eteric al organului fizic respectiv.

De cele mai multe ori, satisfăcându-şi dorința, omul încalcă fie liberul arbitru al cuiva, fie una din *legile divine.* În acel moment, apar **noxele karmice**. Chiar şi cei care se cred foarte tari sunt luați de val şi târâți în larg, încetul cu încetul. Omul, cel puțin în

stadiul evolutiv actual, este mult prea slab pentru a putea lupta cu dorințele. Este, de asemenea, foarte greu de luptat împotriva propriilor energii - de exemplu, împotriva energiei sexuale -, care, indiferent cum s-ar întoarce problema, caută să se manifeste, potrivit naturii sale.

Toate dorințele nesatisfăcute, adică refulate, care stau mereu la pândă, cu rădăcini adânci la nivelul **corpului sufletului** - *inconştientul* despre care se vorbeşte astăzi -, devin **boli karmice** cu efecte distructive asupra întregii ființe umane. Unele boli karmice pot deveni atât de puternice, încât **pot virusa corpul sufletului**. Sexualitatea exacerbată, dorința de putere, lăcomia sau orgoliul pot deveni cu timpul boli sufleteşti cronice.

De exemplu, lăcomia, hoția şi tendința de a acapara bunurile altora pot duce la pătarea **corpului sufletului** în zona mâinilor. La nivelul **corpului sufletului**, chiar în zona mâinilor, se formează un fel de zgură urât mirositoare, care emite sunete dizarmonice.

Una dintre bolile sufleteşti cele mai des întâlnite, cu repercusiune directă asupra **corpului sufletului**, este *dezamăgirea.* Oamenii se îmbolnăvesc de *dezamăgire* (pentru un clarvăzător, *dezamăgirea* nu este numai un sentiment, ci o boală, întrucât produce efecte aurice) datorită faptului că, într-un anumit moment al vieții, le-au fost înşelate aşteptările.

Chiar dacă posedă intuiția dreptății şi nu se lasă târâți într-o dispută cu altcineva, cei care au fost înşelați într-o privință sau în alta - şi marea majoritate a oamenilor au avut de multe ori în viață această experiență - se îmbolnăvesc sufleteşte de *dezamăgire,* cu consecințe vizibile la nivelul întregii structuri aurice. *Dezamăgirea* se manifestă prin acoperirea **corpului sufletului** cu o crustă întunecată.

Se poate întâlni adesea un *tip mai special de dezamăgire sufletească,* contactată mai ales de acei oameni care se cred - şi de cele mai multe ori chiar sunt - superiori.

Generalizând, se poate spune că, în lume există două tipuri principale de oameni. *Primul tip* este cel care funcționează preponderent la nivelul primelor trei chakre: muladhara, svasdistan şi manipura. Activitatea primelor trei chakre orientează înțelegerea acestui tip de oameni spre lumea fizică şi spre activitatea cotidiană. Conştiința şi conştiența sunt fixate pe primele trei corpuri aurice - emoțional, astral, mental inferior -, iar cunoaşterea care rezultă nu poate fi orientată decât către lumea materială. Oamenii din această categorie corespund culorii portocalii sau galbene a **corpului duh.**

Al doilea tip de oameni este cel la care încep să funcționeze şi următoarele chakre: anahata, vishudi şi, parțial, ajna. Oamenii din această categorie au în activitate atât **corpul mental superior,** cât şi **corpul spiritual.** Activitatea **corpului mental superior** şi a **corpului spiritual** oferă o înțelegere mult mai largă asupra vieții. Oamenii din a doua categorie au depăşit culoarea galbenă a **corpului duh.**

Oamenii din prima categorie, cei aflați la nivelul evolutiv corespunzător mentalului inferior, îi vor considera pe cei din a doua categorie drept naivi sau inadaptabili. Ultimii, deşi se simt superiori, se lovesc de atitudinea celorlalți ca de o platoşă impenetrabilă. În urma confruntării dintre cele două tipuri de atitudini şi în urma confruntării dintre interesele imediate, cei ce posedă un **corp duh** superior se îmbolnăvesc sufleteşte de *dezamăgire.*

În general, comportamentul unui om superior este dat de anumite calități, precum dreptatea, frumosul, prietenia, buna înțelegere. Un astfel de om ar vrea ca totul să fie perfect, atât în relațiile cu alții, cât şi în relațiile cu familia. De multe ori, un astfel de om este considerat drept "perfecționist", iar acest fapt se datorează faptului că el caută să aducă arhetipuri spirituale în lumea materială. Un astfel de om nu este mulțumit cu ceea ce-i oferă existența în această lume şi tinde spre împliniri aproape imposibil de obținut.

De cele mai multe ori, cei din prima categorie nu înțeleg comportamentul, ideile sau

atitudinea tipului de om care funcționează prin mentalul superior; de multe ori îl nedreptățesc, îl blamează, îl ironizează sau, atunci când sunt şefi pe linie ierarhică, îl persecută. În momentul în care se simte nedreptățit, omul se îmbolnăveşte de *dezamăgire,* iar **corpul sufletului** se acoperă cu o crustă întunecată.

Crusta se formează atunci când omul din această categorie nu reuşeşete să ierte persecuțiile sau ironiile celor situați pe un nivel inferior. Datorită faptului că nu este capabil să ierte, crusta acumulată se "varsă", prin intermediul chakrelor, de la nivelul sigiliilor karmice la nivelul trupului material. Omul devine din ce în ce mai trist şi are tendința de a se izola de semenii săi. Ulterior, apar boli cronice.

Singurul mijloc de luptă împotriva bolilor sufleteşti este formarea **plaselor mesianice**, care au un efect binefăcător asupra întregii aure umane. Bolile sufleteşti pot fi eliminate printr-o continuă conştientizare de sine şi, mai ales, prin păstrarea unei legături permenente cu **Iisus Hristos**.

Formarea, cât mai des, a plaselor mesianice prin intermediul rugăciunii sau a rostirii Numelui lui Iisus Hristos spală şi echilibrează *sigiliile karmice,* dându-le o culoare corespunzătoare, în funcție de calitatea rugăciunii şi de credința pe care o are omul.

Capitolul 7
THENT THINT 3 SI BEMOL

➢ *Si bemol*

Dacă priveşte aura umană de la aproximativ un metru depărtare, exact din față, perpendicular pe axul corpului, Eugen poate observa cum nucleele celor trei **sigilii karmice,** situate la nivelul **corpului duh,** se intersectează cu cele trei nadisuri principale - **Ida, Pingala şi Sushumna - în trei puncte strălucitoare.**

Cele trei puncte se aseamănă cu trei cruci foarte luminoase. Exact din față, perpendicular pe axul trupului, de la un metru depărtare, aproximativ 10-12 secunde, Eugen poate observa cum în centrul fiecărui sigiliu karmic se formează o cruce mică, strălucitoare. Dacă se mută puțin la stânga sau la dreapta, nu mai mult de zece centimetri, fenomenul nu se mai produce, iar aura rămâne la fel ca înainte.

Deşi **sigiliile karmice** se află la nivelul cuantic al **corpului duh,** iar canalele energetice **Ida, Pingala şi Sushumna** se află la nivelul cuantic al **corpului eteric,** privit perpendicular de la un metru depărtare, întregul ansamblu auric formează o configurație uimitoare. Dacă acest fenomen ar apărea în lumea materială, am putea vorbi despre o iluzie optică; în cazul aurei omului, lucrurile sunt puțin mai complexe.

În momentul în care Eugen priveşte aura unui om situat în poziția descrisă anterior, luminozitea celor trei cruci mici devine argintie, cu sclipiri multicolore. Privite perpendicular din față, pentru câteva secunde, cele trei cruci mici devin identice ca strălucire şi culoare, ca sunet şi ca miros. Mirosul lor aduce oarecum a gutui pârguite, iar sunetul emis se aseamănă aproximativ cu *Si bemol.*

Acest fenomen auric se produce doar în momentul în care două persoane stau poziționate față în față, la o distanță de aproximativ un metru.

În momentul în care două persoane stau poziționate față în față, la nivelul aurei fiecăreia dintre ele se formează instantaneu cele trei cruci strălucitoare; este ca şi cum s-ar aprinde trei beculețe sau trei leduri strălucitoare, care emit un flash luminos - ca un bliț de aparat fotografic. Cele trei beculețe de la nivelul fiecărei aure stau aprinse, precum alarmele cu senzori, doar atâta timp cât cele două persoane stau poziționate în poziția descrisă anterior. În momentul în care una dintre persoane se mişcă spre dreapta

sau spre stânga, cele trei beculețe se sting.

Acest fenomen auric are un caracter universal: în cazul în care două persoane, fie de acelaşi sex, fie de sexe diferite, se află dispuse, absolut întâmplător, în această poziție, adică la un metru distanță una de cealaltă, iar axul ambelor trupuri este milimetric aşezat, în aşa fel încât **sigiliile karmice** situate la nivelul **corpului duh** şi nadisurile principale de la nivelul **corpului eteric** să fie față în față, se formează ceea ce vom denumi a fi **Punctul de incidenţă "I" - "I" de la Iubire.**

Astfel, dacă două persoane, să spunem un bărbat şi o femeie, care se cunosc de mult timp, se întâlnesc pe stradă şi se aşează "întâmplător" una în fața celeilalte, la un metru distanță, se produce un fenomen uimitor: cele două vechi cunoştințe, bărbatul şi femeia, au toate şansele de a se îndrăgosti instantaneu una de cealaltă. Acelaşi fapt se petrece şi în cazul în care se întâlnesc două femei sau doi bărbați, numai că fenomenul este de înțelegere şi de acceptare reciprocă.

Abia în acest moment unic, chiar dacă se cunoasc de ani de zile, cele două persoane se "descoperă" una pe cealaltă. Femeia îşi dă seama într-o fracțiune de secundă cât de atrăgător este bărbatul din fața ei, mirându-se că nu a remarcat acest fapt mai devreme.

Astfel, *iubirea la prima vedere,* precum şi *acceptarea necondiționată a cuiva,* se produc numai în condițiile în care, instinctiv, două persoane se centrează una față de alta din punct de vedere auric, fiind dispuse față în față, în poziția descrisă, minimum zece secunde. Numai în acest caz se formează **Punctul de încidenţă "I".** În acele momente, cele trei cruci strălucitoare situate la nivelul aurei fiecărei persoane vibrează ca o alarmă cu senzori, emițând aceeaşi culoare, acelaşi parfum şi acelaşi sunet - **Si bemol.**

În răstimpul în care se produce acest fenomen, **corpul mental inferior** scade brusc în intensitate, iar **corpul mental superior,** precum şi **corpul spiritual,** cresc brusc în intensitate şi luminozitate.

Toate aceste modificări aurice nu se produc decât în scurta perioadă de zece secunde. Imediat ce contactul se întrerupe, totul revine la normal. Cei doi parteneri parcă se desmeticesc ca dintr-un vis, ies din "ceața" densă care-i învăluise, întrebându-se poate ce i-a apucat. În această perioadă scurtă de timp s-a produs o mică "lipeală", care lasă, o perioadă oarecare de timp, un gust plăcut.

Punctul de incidenţă "I" se formează uneori şi în cazul unor cupluri care se cunosc de multă vreme, în care partenerii s-au plictisit unul de celălalt, şi care au şansa de a se reîndrăgosti în anumite momente banale, la o petrecere mondenă, sau la o discuție în doi, în care doreau să pună lucrurile la punct.

Este posibil ca persoanele iubărețe, marii amanți ai lumii, cum a fost de exemplu Don Juan, sau micii amanți ai lumii cum sunt fanții de cartier, să fi descoperit instinctiv această poziție aparent banală şi acest punct de incidență, punct denumit de noi **Punctul "I".** Dar, pentru a deveni un mare sau un mic amant mai este nevoie de încă un element: şarmul.

Este, de asemenea, posibil ca unii oameni de afaceri, manageri, brookeri sau comis-voiajori să aibă succes în tranzacții comerciale sau financiare datorită poziționării instinctive în fața partenerului de afaceri chiar în **Punctul "I".** Personale de acelaşi sex, de exemplu vecinii sau amicii, care se împrietenesc spontan prin intermdeiul **Punctului de incidenţă "I"** au o prietenie durabilă şi foarte solidă.

Punctul de incidenţă "I" se activează şi în cazul în care doi parteneri întrețin relații sexuale în poziția clasică, unul deasupra celuilalt. În orice altă poziție, **Punctul "I"** nu se formază, astfel că efectele pe plan sufletesc ale actului sexual sunt minime şi intră în categoria "sportului în doi".

În momentul în care, în timpul unui act sexual, partenerii se centrează în **Punctul de incidenţă "I"**, la nivelul aurei se formează o pâclă trandafirie. La început, fiecare partener emite propria pâclă trandafirie, apoi acestea se unesc, formându-se un norişor unic, sub formă de inimioară, care îi învăluie pe cei doi parteneri pe toată durata actului

sexual.

În acest mod, actul sexual devine ceva mai mult decât o împreunare; devine o unire sufletească, care presupune comuniunea de la suflet la suflet. În acele momente, partenerii sunt atât de aproape unul de celălalt, încât par că se contopesc. După terminarea actului sexual, norişorul de culoare roz, persistă o perioadă variabilă de timp, în jurul fiecăruia.

Îngerii Veghetori din *lumea eterică* afirmă că, în momentul în care se realizează echilibrarea de rezonanță între cele trei cruci luminoase, în cadrul **Punctului de incidenţă I**, se petrece *"ceva minunat",* pentru că, în acel moment, se realizează o echilibrare de **Putere** şi de **Calitate** între două ființe umane.

➢ Thent-Thint

Tot ce este omul se află imprimat la nivelul auric. Rezultanta vectorială generală a tuturor trăsăturilor de bază ale unui om este reflectată în structura aurei. Pentru Eugen, aura omului poate fi analizată din punctul de vedere al luminozității, culorii, sunetului, mirosului şi vechimii.

În lumea materială, atâta timp cât se manifestă în trup fizic, fiecare om posedă o anumită capacitate de a se manifesta. *Capacitatea unui om de a se manifesta în lumea materială poate fi denumită* **Putere.** Aşadar, prin **Putere** se poate înțelege, în limbaj omenesc, capacitatea totală a unei ființe umane de a se exprima.

În general, oamenii sunt inegali: unii au o **Putere** mai mare, alții au o **Putere** mai mică. Astfel, unii oameni sunt mai puternici, fiind mai evoluați spiritual, în timp ce alții sunt mai slabi.

De regulă, ca o constantă generală, jocurile destinului aduc persoane mai puternice alături de persoane mai slabe sau persoane cu calități, capacități şi caracteristici complementare.

Existența cotidiană nu a fost concepută pentru plăceri şi distracții nesfârşite, aşa cum cred mulți dintre oameni, căci fiecare existență încarnată este foarte valoroasă. Chiar dacă unii dintre noi avem impresia că nu se întâmplă nimic de-a lungul unei vieți, totul este conceput pentru propria noastră evoluție.

Evenimentele vieții sunt doar vârful aisbergului; ele ascund procese nevăzute ce au loc la nivelul structurilor aurice. La nivelul individului, la nivelul unor cupluri, la nivelul familiei sau la nivelul unor comunități se produc fenomene aurice care, în ansamblu, au o foarte mare importanță. Noi, oamenii, nu ştim cărui fapt datorăm anumite prietenii, întâlniri, evenimente sau stări sufleteşti; totuşi, tot ce se întâmplă sub soare, chiar dacă la prima vedere pare "întâmplător" şi lipsit de relevanță, are propria sa reverberație aurică şi propria sa însemnătate.

Evoluția ființei umane presupune, înainte de toate, asocierea prin complemantaritate ori asocierea prin rezonanță vibratorie. Ca regulă generală şi necesară, evoluția umană se realizează prin inducție spirituală, pe baza asocierii dintre un om cu **Putere mare** *şi, deci, cu un* **corp duh** *evoluat şi un om cu* **Putere mică,** *al cărui* **corp duh** *este mai puțin evoluat,*

Întâlnirea "întâmplătoare" dintre doi oameni care, ulterior, se asociază fie în prietenii, amiciții, căsătorii, fie în cazul realizării în comun a unei activități sociale sau a unei afaceri are la bază *flashul* realizat în **Punctul de încidenţă "I"** -care emite un sunet comparabil cu *Si Bemol.* În momentul în care se realizează *flashul* luminos în **Punctul de incidenţă "I"**, se realizează şi o echilibrare între **Puterea mare şi Puterea mică.** În *akatakha,* limba folosită în *lumea eterică,* echilibrarea între **Puterea mare şi Puterea mică** este denumită **Thent-Thint.**

Echilibrarea dintre **Puterea mare şi Puterea mică** este însoțită de un sunet specific.

Acest sunet se aseamănă cu un **Si Bemol** triplu; de aceea am convenit să numim acest fenomen prin formula **Thent-Thint 3 Si Bemol.**

Thent înseamnă *Putere mare,* **Thint** înseamnă *Putere mică,* iar **3 Si Bemol** este sunetul ce însoţeşte acest eveniment pe care se bazează mersul lumii. **Thent-Tint 3 Si Bemol** este punctul de declanşare a evenimentului minunat, care constuie motorul evoluţiei umane.

Convieţuind mai mult timp împreună, cel cu **Puterea mică** *este "ridicat" de către cel cu* **Putere mare,** *astfel încât, între cei doi parteneri se realizează un echilibru vectorial.*

Pentru a înţelege corect acest fapt, este necesară o mică exemplificare. Să prespunem că, din punctul de vedere al dinamicii evolutive, o persoană **Putere mică** este situată la nivelul de **corp duh** *portocaliu.* Partenerul - prietenul, soţul, partenerul în afaceri etc - acestei persoane este o **Putere mare,** care are **corpul duh** *auriu.*

Întrând în relaţia de parteneriat, persoana cu **Puterea mare** este obligată, într-un fel, să stagneze auric, dar, în fond, această persoană face un sacrificiu din dragoste. La rândul ei, persoana cu **Puterea mică,** prin însăşi convieţuirea în comun, este forţată să urce evolutiv. Relaţia celor doi parteneri se va situa astfel la nivelul unui corp duh de culoare *galbenă.*

Noul nivel, care reprezintă *punctul de echilibru,* dublat de folosirea **Punctului de incidenţă "I"** o perioadă de timp mai lungă, înseamnă un proces evolutiv realizat prin inducţie. În acest fel, **Puterea mică** este obligată să respecte anumite "reguli ale jocului" şi să se comporte în consecinţă; doar astfel, nivelul ei rezonantic general, fiind atras prin inducţie, se poate stabiliza în jurul *punctul de echilibru.*

Thent-tint 3 Si Bemol este valabil mai ales în cazul cuplurilor căsătorite. **Thent-tint 3 Si Bemol, echilibrul Putere mare-Putere mică**, dublat de urcarea evolutivă prin inducţie a **Puterii mici** şi de sacrificiul din dragoste a **Puterii mari,** durează în cazul cuplurilor căsătorite doar atâta timp cât cei doi parteneri întreţin relaţii sexuale normale şi nu comit adultere.

Din acest punct de vedere, adulterul este o imprudenţă costisitoare, dacă ne gândim că o terţă persoană - care are propriul său nivel evolutiv - rupe echilibrul realizat. Se vede astfel că *principiul terţiului exclus* este valabil nu numai în logica formală, ci şi în viaţa de zi cu zi, într-un mod neştiut şi incomplet conştientizat.

Într-adevăr, unii oameni se întreabă care este motivul pentru care, de exemplu, unul dintre soţi este mai bun, mai frumos, mai inteligent sau mai blând decât altul şi de ce, în unele conflicte conjugale, cel mai puternic cedează primul.

Răspunsul nu poate fi decât unul singur: *viaţa aduce întotdeuna pe cel cu* **Putere mică** *în compania celui cu* **Putere mare,** *pentru că acesta este singurul mijloc prin care se realizează evoluţia umanităţii.* Prin "viaţă" înţelegem, desigur, "jocurile" destinului, care au drept scop creşterea evolutivă a unuia dintre parteneri.

Ce s-ar întâmpla dacă cei cu **Putere mare** s-ar uni sau ar convieţui numai cu cei cu **Putere mare,** iar cei cu **Putere mică** ar fi lăsaţi de capul lor ?

Răspunsul este simplu şi se află la îndemâna oricui: s-ar întâmpla ca numai unii să evolueze, în timp ce alţii - care sunt cei mai mulţi - să stagneze sau, chiar mai rău, să regreseze. Numai în acest mod, prin **Thent Tint 3 Si Bemol,** oamenii se ajută unii pe alţii şi evoluează împreună.

De altfel, evoluţia individuală nici nu există aşa cum cred cei îndrăgostiţi de propria lor persoană şi care voiesc să evolueze singuri, indiferent de mersul lumii. Evoluţia, cel puţin de la întruparea în lumea materială a lui **Iisus Hristos,** se realizează în mod colectiv.

La nivel de comunitate evoluţia se realizează potrivit complementarităţii **Putere mare-Putere mică**. Oamenii vin la încarnare în grupuri compacte; de-a lungul existenţei, oamenii din cadrul grupurilor sunt legaţi unul de altul în moduri neştiute, indiferent dacă se întâlnesc sau nu.

Fenomenul complementarităţii **Putere mare-Putere mică** se poate vedea cel mai

bine în cadrul ceremoniei religioase a cununiei. Fiecare dintre partenerii noului cuplu porneşte de la nivelul standard pe care l-a avut înainte. Să spunem că mirele, care este în acest caz **Puterea mare**, o ia în căsătorie pe mireasa **Puterea mică**.

În momentul căsătoriei religioase, când ambii miri spun un "da" hotărât, nivelurile evolutive se echilibrează - asta în cazul în care nu erau deja echilibrate, iar acum se consfinţeşte "minunea" care are loc, spre slava celor doi parteneri care-şi urmează destinul - şi se creează nivelul evolutiv comun, centrat în *jurul punctului de echilibru.* Într-un fel, ar fi la fel de corect dacă preotul care oficiază căsătoria nu ar întreba: *"cutare mire, vrei să o iei în căsătorie pe cutare mireasă ?",* ci ar întreba: *"***Putere mare** *vrei să o iei sub ocrotire pe* **Puterea mică***, pentru a o ridica pe scara evolutivă?"*

Şi, oricât de amuzantă ar părea o astfel de întrebare, în mod real, **Puterii mari i se dă Puterea mică** spre îndrumare. Întotdeuna de la cel puternic se ia şi se dă celui mai slab. Aşa este mersul lumii şi niciodată n-ar fi existat nici cel mai mic pas evolutiv, dacă lucrurile nu s-ar fi desfăşura astfel.

Fireşte, nu întotdeuna bărbatul este "stâlpul familiei" într-o căsătorie, chiar dacă, de cele mai multe ori, el este elementul activ, masculin. Uneori, femeia devine elementul activ şi "masculin", ea fiind cea care are grijă de familie sau are grijă ca soţul să nu mai bea alcool şi îl aşteaptă cu făcăleţul după uşă, dimineaţa la ora trei, tocmai pentru a-i reaminti că, el, bărbatul care în acest caz este **Puterea mică**, i-a fost dat în primire la căsătorie şi că, ea, femeia, este obligată prin forţa împrejurărilor să aibă grijă de el.

În momentul oficierii căsătoriei, când preotul uneşte femeia cu bărbatul, cele trei cruci de lumină strălucesc puternic, formându-se **Punctul de incidenţă "I"**; simultan, **corpurile mental inferior** ale celor doi miri par să se decoloreze rapid, în timp ce corpurile spirituale cresc în volum. Atunci se produce echilibrarea evolutivă descrisă anterior - **Thent-tien 3 Si Bemol.**

Tot atunci se mai produce şi un alt fenomen absolut magnific, cu bătaie lungă în destinul ambilor parteneri: **karma Puterii mici se echilibrează după cea a Puterii mari. Sigiliile karmice** ale persoanei **Putere mică** devin din ce în ce mai decolorate. Este ca şi cum **Puterea mare** a semnat pentru **Puterea mică** şi i-a preluat o parte din karma.

De fapt, **Puterea mare** nu preia, personal, nimic. Cel care poate prelua karma unui om este doar **Iisus Hristos**, singura fiinţă din univers care a plătit **Preţul** pentru a realiza aceasta.

În cazul concubinajului sau în cazul prieteniilor de mai lungă sau mai scurtă durată, echilibrarea aurică, evolutivă şi karmică se produce doar în proporţie de 75% şi nu este definitivă. Ea poate dura doar până când se destramă prietenia sau concubinajul.

În cazul căsătoriilor, atunci când unul dintre parteneri comite adulter, se revine la starea iniţială: nu mai poate fi vorba despre o echilibrare **Putere mare - Putere mică.** De asemenea, prin adulter, **Puterea mare** pierde capacitatea de a echilibra auric, evolutiv sau karmic **Puterea mică.**

Dacă unul dintre parteneri a avut nenumărate prietene/prieteni, amante/amanţi, concubine/concubini până la căsătorie, iar după aceea devine "băiat/fată" cuminte şi nu comite adulter, îşi păstrează capacitatea de **Putere mare** şi poate echilibra karma celuilalt partener.

Instituţia căsătoriei, taina cea mare a căsătoriei, constă chiar în actul misterios al echilibrării **Putere mare-Putere mică,** dar şi în actul preluării unei părţi a karmei. Aceasta este ceea ce Biserica creştină numeşte *"taina sfântă a căsătoriei".*

Capitolul 8
SIGILIILE KARMICE: REFLECTAREA ÎNCARNĂRILOR TRECUTE

➢ Configurația sigiliilor karmice

Sigiliile karmice ale **corpului sufletului** - care reflectă karma unei singure existențe - nu trebuie confundate cu sigiliile karmice ale **corpului duh,** care reprezintă karma acumulată în nenumărate încarnări.

Abia după moartea trupească, sigiliile karmice ale **corpului sufletului** vor fi transferate la nivelul **corpului duh** printr-un proces de asimilare. Acest proces are loc la câteva secunde după momentul morții.

În decursul timpului, la nivelul **corpului duh** s-au acumulat toate sigiliile karmice ale **sufletelor** pe care un om le-a avut de-a lungul încarnărilor. De aceea, sigiliile karmice ale **corpului duh** sunt mai mari decât cele ale **sufletului***;* ele reprezintă zestrea karmică a fiecărui om.

Pentru înțelegerea trecutului unei ființe umane de-a lungul încarnărilor succesive, trebuie cercetate sigiliile karmice ale **corpului duh.** Cele ce urmează se referă numai la sigiliile karmice ale **corpului duh,** făcându-se abstracție de cele ale **sufletului -** ale **corpului sufletului.**

După cum s-a remarcat, **sigiliile karmice ale corpului duh** pot fi cercetate din mai multe perspective. **Privite din prima perspectivă,** de la aproximativ trei metri distanță, **sigiliile karmice** ale **corpului duh** arată ca o pictură naivă, în acuarelă, a unui copil: mici pete energetice de culori şi configurații diferite, care emit sunete şi mirosuri distincte. De la aproximativ trei metri, sigiliile karmice îşi dezvăluie culorile şi luminozitățile. Fiecare culoare, fiecare nuanță şi fiecare aspect de luminozitate are semnificația sa. Fiecare culoare emite un sunet şi un miros specifice. Din analiza tuturor acestor caracteristici se poate descifra - în linii generale - karma unui om.

Dacă sunt privite prin clarvedere de către Eugen **din a doua perspectivă,** de la o distanță de aproximativ cincisprezece-douăzeci centimetri, cele trei **sigilii karmice** ale **corpului duh** îşi dezvăluie adevărata alcătuire. Apropiindu-se suficient de mult, Eugen îşi dă seama că sigiliile karmice sunt alcătuite, de fapt, din **steluţe strălucitoare.** Toate culorile sigiliilor karmice sunt, de fapt, emise de steluțe, la fel cum imaginea unei fotografii este formată din pixeli. Practic, spațiul ocupat de un sigiliu karmic este format din steluțe-pixeli.

Culorile emise de steluțe reflectă modul în care, de-a lungul încarnărilor anterioare, omul a respectat *Ordinea cosmică* pe linia relațiilor de familie, pe linia relațiilor sociale şi pe linia respectării legilor divine. Fiecare steluță are o anumită luminozitate, o anumită nuanță coloristică, un anumit miros şi un anumit sunet.

În interiorul unui sigiliu karmic, steluțele sunt dispuse în spirale sau, mai degrabă, în cercuri concentrice ce dau senzația unor spirale. Astfel, în interiorul fiecărui sigiliu karmic se află un anumit număr de steluțe, nu mai mult de 40-50 de steluțe, amplasate în spirală.

Dispunerea steluţelor este identică la toate cele trei sigilii karmice - în fond, este vorba despre aceleaşi steluţe -, dar ceea ce diferă este culoarea emisă.

Este ca şi cum aceeaşi imagine se repetă de trei ori, în fiecare dintre cele trei sigilii karmice ale **corpului duh.** Diferența dintre aspectul celor trei **sigilii karmice** este dată de coloritul şi de luminozitatea emise de steluțe.

Fiecare steluță este reflectarea unei încarnări anterioare. Distanța între steluțe indică perioada dintre încarnări; luminozitatea fiecărei steluțe indică, după câte se pare, durata

respectivei existențe, iar culorile emise indică modul în care omul a respectat legile spirituale - Ordinea cosmică.

Ultima steluță a fiecărui sigiliu karmic indică existența prezentă şi calitatea omului în momentul actual.

De fapt, ultima steluță nu este complet configurată. Ea va dobândi configurația finală abia după moartea omului, după ce experiențele prezentei existențe vor fi absorbite din **corpul sufletului** în **corpul duh**.

În concluzie, cele trei **sigilii karmice** sunt identice în ceea ce priveşte forma exterioară şi dispunerea steluțelor, dar diferite în ceea ce priveşte coloritul şi strălucirea. Este ca şi cum aceeaşi imagine a configurației steluțelor se repetă de trei ori, în cele trei sigilii karmice; ceea ce diferă este culoarea emisă, în funcție de domeniul vizat: *al respectării legilor divine, al respectării relațiilor cu semenii, al respectării relațiilor de familie.* În cele trei sigilii, steluțele emit, aşadar, energii modulate informațional, care pot fi percepute cromatic, sonor şi olfactiv în funcție de un triplu sistem de referință

De exemplu, o steluță poate emite în dreptul *sigiliului respectării legilor divine* o energie manifestată Printr-o culoare întunecată, semn că relațiile individului cu legile divin-spirituale ale cosmosului în respectiva încarnare n-au fost corecte. Aceeaşi steluță poate emite în dreptul celorlalte două sigilii culori ceva mai deschise, indicând faptul că, în acea existență, omul a avut grijă de familia sa şi că n-a avut conflicte majore cu semenii. Astfel, **sigiliile karmice reprezintă o hartă a comportamentului omului de la începuturi şi până în ziua de astăzi.**

Dacă omul pe care-l scanează auric are **sigiliile karmice** mari - şi, într-adevăr, există mulți oameni la care **sigiliile karmice** acoperă aproape tot pieptul - Eugen poate "citi" foarte bine numărul steluțelor şi poate face aprecieri pertinente cu privire la existențele anterioare ale acelui individ. Dacă însă omul are **sigiliile karmice** mici, cam de mărimea unei mingi de tenis de câmp, aprecierile pot fi înşelătoare, întrucât energiile colorate emise de steluțe se întrepătrund; în consecință, nu se poate estima cu precizie ce anume provine de la o încarnare sau ce provine de la alta. Probabil că, pentru a putea "citi" **prin clarvedere** astfel de sigilii karmice, Eugen ar avea nevoie de un microscop sau, cel puțin, de o lupă... eterică.

În interiorul fiecărui **sigiliu karmic,** chiar în centru, se distinge o steluță centrală mult mai luminoasă decât celelalte - pe care o denumim **steluța dintâi.** La unii oameni, **steluța dintâi** are mărimea unui vârf de creion, la alții are mărimea unei mărgele.

În jurul **steluței dintâi,** pe orbite concentrice, sunt înşirate celelalte steluțe. Toate steluțele sunt dispuse după un *pattern* ce poate fi întâlnit în tot universul: *patternul spiralei.* Acest *pattern* sau model arhetipal poate fi remarcat în configurația atomului, a sistemelor solare, a galaxiilor spiralate, dar şi în cochiliile melcilor, scoicilor sau altor animale marine, pentru a da numai câteva exemple.

Cercurile concentrice pe care sunt înşirate steluțele au configurația în funcție de vechimea şi de nivelul evolutiv al **corpului duh** al omului respectiv. Astfel, oamenii cu **corpul duh portocaliu** au un singur cerc concentric complet, pe care sunt înscrise nu mai mult de cincisprezece-optsprezece steluțe. Oamenii cu **corpul duh galben** au două cercuri concentrice, care presupun în jur de douăzeci şi cinci-douăzeci şi opt de steluțe-încarnări. Oamenii cu **corpul duh auriu,** au trei cercuri concentrice pe care sunt dispuse în jur de treizeci şi patru, treizeci şi opt, până la patruzeci de steluțe-încarnări. Oamenii cu **corpul duh albastru** pot avea până la cincizeci de steluțe încarnări.

În urma acestor constatări, se pot face câteva deducții interesante cu privire la procesul reîncarnării omului. Având permanent în vedere faptul că distanța dintre steluțe indică perioada între încarnări, intensitatea strălucirii steluțelor indică durata respectivei existențe, iar culorile emise de steluțe indică modul în care omul a respectat *Ordinea cosmică,* vom încerca să aruncăm o privire asupra modului în care configurațiile steluțelor reflectă încarnările trecute.

➢ Punctul ideal

În interiorul sigiliilor karmice sunt dispuse, aşadar, mai multe steluțe. Steluțele nu sunt mai mari de o jumătate de centimetru, dar radația lor este ceva mai mare. Toate steluțele sunt dispuse pe două-trei cercuri concentrice, în funcție de vechimea şi de nivelul evolutiv al omului. Fiecare steluță reflectă o încarnare anterioară.

Cercetând o steluță prin clarvedere, doar de la câțiva centimetri distanță, Eugen poate remarca cu destulă dificultate - fiind vorba despre efecte de lumină şi de culoare minuscule -, un nucleu strălucitor de o culoare diferită de cea a steluței. Astfel, **fiecare steluță, care reflectă o singură încarnare, posedă în mijloc un nucleu strălucitor.** Acest nucleu poate fi denumit **punctul ideal.**

Punctul ideal, nucleul strălucitor din mijlocul unei steluțe-încarnare reprezintă *standardul calitativ cerut de legile divine pentru respectiva încarnare.* Cu alte cuvinte, la nivelul nucleului strălucitor se află înscris *planul ideal arhetipal* al respectivei încarnări. Dacă ar respecta *planul ideal arhetipal* reflectat în **punctul ideal,** omul ar putea atinge perfecțiunea într-o singură încarnare.

Din **punctul ideal** aflat în mijlocul fiecărei steluțe-încarnare provine imboldul pe care-l resimte orice om, de a se comporta în mod corect față de societate, familie, soț, soție, copii, frați, surori, bunici etc. Datorită imaturității **sufletului,** toate aceste standarde comportamentale sunt puse în practică în mod eronat.

În momentul în care omul nu se conformează standardelor divine, în jurul steluțelor apar pete închise la culoare. Ele îndică faptul că omul s-a îndepărtat de standardul înscris în **punctul ideal.** Astfel, între comportamentul omului şi nivelul generat de **punctul ideal** se formează *o diferență de potențial.*

Culorile emise de steluțe - pe care Eugen le poate observa foarte clar din prima perspectivă - nu reprezintă altceva decât *diferența de potențial* dintre modul de comportare al unui om şi standardul înscris în **punctul ideal**. Cu alte cuvinte, culorile emise de steluțe indică gradul în care omul s-a depărtat de *Legile divine* şi de *Ordinea cosmică,* înscrise în **punctul ideal.** Dacă ar fi suficient de matur pentru a privi mereu spre standardul ideal, omul nu ar avea karma, iar steluțele n-ar mai emite decât culoarea specifică **punctului ideal.**

Tot ce este omul, este înscris în structura sa aurică, ca într-o hartă holografică. Structura aurică umană reflectă ceea ce este omul într-un anumit moment al existenței sale, iar *diferența de potențial* indică, cu precizie, deosebirea dintre ceea ce este omul în mod efectiv şi ceea ce ar fi trebuit să fie.

Având înscris *standardul ideal* chiar în structura sa aurică, omul nu are nevoie de nici o *Judecată* post-mortem, în care instanțele cosmice să judece modul său de comportare de-a lungul unei existențe. Însăşi structura aurică este cea care indică cu precizie ce este omul şi cât s-a depărtat de standardul cosmic. În acest context, *Judecata* care se realizează după moarte are un alt scop.

De altfel, în momentul în care o ființă angelică se apropie de un om - fie încarnat, fie decorporat -, primul lucru la care priveşte este **sigiliul karmic,** mai precis *diferența de potențial* formată între **punctul ideal** şi culorile emise de ultima steluță -cea a încarnării prezente pentru cei încarnați ori cea a ultimei încarnări pentru cei decorporați.

La rândul lor, **Îngerii Veghetori** numesc **punctul ideal** prin formula **"calităţile fiului femeii desăvârşit în fiecare suflare, gând si faptă, în faţa lui Dumnezeu, a familiei şi a fraţilor săi mari sau mici, ori deopotrivă cu el, până în ziua în care va putea sta drept în faţa Lui şi va putea rezista Puterii Lui mari".**

➢ Steluța dintâi

În interiorul unui **sigiliu karmic,** în mijlocul tuturor steluțelor dispuse pe cercurile concentrice, ca punct de pornire, se află o steluță mai mare şi mai strălucitoare decât celelalte. Aceasta este **steluţa dintâi.**

În mod logic, **steluţa dintâi** ar fi trebuit să indice prima încarnare a omului pe pământ; datorită unor evenimente trecute, ea nu reflectă prima încarnare a omului, ci o *rezultantă* evolutivă. Astfel, după informațiile obținute în *lumea eterică,* **steluţa dintâi** indică stadiul evolutiv atins de om înainte de un eveniment dramatic, petrecut cu mult timp în urmă: marele potop.

Privind în trecut, apare evident că istoria pământului şi, implicit, a umanității s-a desfăşurat în cicluri temporale. Ciclurile temporale mai mari conțin, la rândul lor, cicluri mai mici, totul desfăşurându-se în cadrul unui proces în care perioadele de manifestare se împletesc cu perioade de catastrofă şi de nemanifestare.

După cum menționează **spiritele naturii,** de-a lungul timpului s-au produs mai multe evenimente catastrofale, numite în *lumea eterică* prin termenul de *ştergeri,* iar în lumea noastră *potopuri.* Este bine de ştiut şi faptul că, până în momentul de față, pe pământ s-au succedat *patru mari generații de oameni* - denumite uneori, destul de impropriu, *rase.* Cel mai amplu şi dramatic eveniment catastrofal a avut loc, cândva, într-un trecut foarte îndepărtat. Acest eveniment este denumit de ființele lumii eterice *marea ştergere.*

Înainte de *marea ştergere,* Pământul era populat de oamenii primelor trei generații. Mare parte din generația a patra, actuala generație de oameni, a apărut după acest eveniment. În acele vremuri, vechea civilizație umană o luase pe căi greşite, ceea ce a atras după sine un potop de proporții.

Umanitatea care a existat înainte de *marea ştergere* era formată din indivizi extrem de puternici, care atinseseră puteri inimaginabile pentru omul modern. Față de ele, *siddhisurile* - puterile magice - descrise de vechile cărți indiene, sunt doar palide umbre. *Sidhhisurile* cucerite de superoamenii de odinioară permiteau, bunăoară, folosirea unor forțe psiho-mentale capabile de a distruge prin forța gândului o pădure sau un sat, de a comanda elementelor naturii, de a asupri mase mari de oameni prin forța privirii, de a levita sau de a voiaja în trup fizic, oriunde, cu mare viteză. Desigur, nu toți oamenii atinseseră un asemenea nivel evolutiv, dar ne putem imagina că erau suficienți câteva zeci sau sute.

În acele timpuri, datorită configurației generale a structurii aurice umane, era posibil ca, în numai câteva întrupări în lumea materială, oamenii să atingă un nivel evolutiv foarte înalt, care să le permită cucerirea *siddhisurilor.* Deşi erau extrem de puternici, superoamenii de atunci se rupseseră de **Dumnezeu**, astfel încât nu mai exista nici un control asupra a ceea ce făceau. Mulți dintre ei se aliaseră cu ființele luciferice, care jubilau, fericite că venise timpul pentru a controla evoluția umanității şi, în fînal, pentru a o distruge.

Omul poate face ce doreşte şi nimeni, în virtutea respectării liberului arbitru, nu îl poate influența cu nimic. Cât timp omul nu faptuieşte în mod efectiv ceva rău, nimeni nu poate lua nici o măsură împotriva sa. Omul mai întâi faptuieşte potrivit liberului său arbitru şi abia după aceea suportă consecințele faptelor sale. La nivelul cosmic nu există procese de intenție, ci doar procese ale acțiunilor concrete. În esență, omul este liber să facă ceea ce doreşte, dar abia după ce îşi materializează intențiile, cosmosul şi structurile sale reacționează într-un mod adecvat. Cauza tuturor evenimentelor catastrofale rămâne, aşadar, omul şi modul său de comportare.

Se ştie foarte bine faptul că puterea, în absența lui **Dumnezeu,** duce la autodistrugere, iar "realizările" ființelor umane superperformante duseseră umanitatea spre pragul dispariției totale. Înaintea *marii ştergeri* a avut loc un război al superoamenilor aliați cu ființele luciferice, împotriva ființelor angelice. Ființele luciferice,

precum şi oamenii care au colaborat cu ele, au fost înfrânte. Imediat după marele război, s-a produs *marea ştergere.*

Modul aberant în care se comportau cea mai mare parte dintre oameni demonstrează cu prisosinţă faptul că, în cazul în care nu ar fi avut loc *marea ştergere,* umanitatea s-ar fi autoelimînat singură din circuitul evolutiv - ceea ce doreau, de fapt, fiinţele luciferice.

După cum se afirmă în *lumea eterică, marea ştergere* a afectat atât mediul planetei materiale, cât şi *Terra Aurica {Terra Aurica* este ansamblul planurilor cosmice ce învăluie concentric Pământul material). Teribilul eveniment a pus capăt existenţei oamenilor de pe suprafaţa planetei; mai mult decât atât, a însemnat şi retragerea efectivă a oamenilor din circuitul evoluţiei.

În decursul *marii ştergeri* a avut loc retragerea **energiei vitale a Duhului Sfânt** - *Cel care conferă Viaţa a tot ce există, al treilea aspect al Sfîntei Treimi.* Retragerea **energiei vitale** a provocat dispariţia oricărei forme de viaţă şi a făcut ca Pământul, ca planetă materială, să semene cu solul lunar sau cu solul marţian. Totodată, toate fiinţele umane - **spiritele** umane învelite în **corp duh** - au fost retrase din circuitul evolutiv şi duse, undeva, în afara sau, poate, chiar în interiorul *Terrei Aurica,* într-un loc izolat. *Lumea de dincolo - Casa Tatălui ceresc* - a devenit goală nu numai metaforic. Oamenilor li s-a retras **corpul duh** şi au rămas "stele", adică **spirite,** precum erau cândva, într-un trecut îndepărtat, înaintea formării lumii materiale.

După cum se ştie, vechile mituri ale umanităţii, la fel ca şi cercetările întreprinse de maeştrii spiritului, amintesc în felul lor specific faptul că, în trecutul umanităţii, au avut loc mai multe "potopuri". Totuşi, *marea ştergere* nu trebuie confundată cu potopul descris de Vechiul Testament - potopul lui Noe - care a fost doar ultimul diluviu. În decursul *marii ştergeri* s-au derulat evenimente planetare de o amploare mult mai mare şi de o natură diferită faţă de cele rezultate în urma inundaţiilor devastatoare descrise de Biblie.

După *marea ştergere,* adevărată noapte a evoluţiei umanităţii - cea mai înspăimântătoare noapte pe care a parcurs-o umanitatea de la apariţia sa - a reînceput repopularea *Terrei Aurica;* mai întâi a "cerului", adică a *lumii de dincolo,* apoi a lumii materiale. După ce oamenii au fost retraşi din circuitul evolutiv, iar soarta umanităţii a fost pusă în cumpănă - căci mulţi se întrebau atunci dacă umanitatea va mai fi lăsată să-şi continuie traiectul evolutiv -, numai bunătatea lui **Dumnezeu** a deschis calea unui alt ciclu evolutiv. Printr-o alchimie divină, viaţa a revenit în *Terra Aurica,* iar Pământul, ca planetă materială, a revenit la viaţă sub acţiunea **Duhului Sfânt.**

Totuşi, chiar înainte de *marea ştergere,* s-au încarnat mulţi oameni care acum fac parte din a patra generaţie. Marea majoritate a oamenilor care au, astăzi, **corpul duh** de culoare galbenă şi aurie, s-au încarnat de cel puţin cinci-şase ori înainte de *marea ştergere.*

Încarnându-se de mai multe ori înainte de *marea ştergere* - în *ciclului evolutiv anterior* - oamenii celei de-a patra generaţii au dobândit treptat experienţe de viaţă. În acea perioadă de timp existau alte standarde evolutive; oamenii erau structuraţi auric într-un alt mod, iar procesul evolutiv se desfăşura sensibil diferit faţă de modul în care se desfăşoară astăzi.

Nici unul dintre oamenii generaţiei a patra nu pare să fi atins înainte de *marea ştergere* un nivel evolutiv prea înalt. Totuşi, în ciclul actual, pornind de la nivelul de atunci al **corpului duh,** oamenii din a patra generaţie, care s-au încarnat de câteva ori înainte de *marea ştergere,* sunt cel puţin cu o treaptă mai sus decât cei care s-au încarnat pentru prima oară după acest eveniment dramatic.

Oamenii care au astăzi **corpul duh** de culoare aurie sau albastră au **steluţa dintâi** mult mai strălucitoare decât cei care au **corpul duh** portocaliu sau galben, ceea ce înseamnă că experienţele lor de viaţă sunt mult mai bogate, iar vechimea lor este mai mare. Această categorie de oameni s-a încarnat de mai multe ori înainte de *marea ştergere,* iar caracteristicile - culoare, luminozitate, sunet şi miros - **steluţei dintâi**

indică cu precizie acest fapt.

Steluţa dintâi este, aşadar, rezultanta evolutivă a ciclului evolutiv anterior, păstrată în memoria spirituală a omului, iar nu începutul evoluției omului în lumea materială. Esența manifestării omului în ciclul anterior rămâne imprimată în culoarea, mirosul şi sunetul emise de **steluţa dintâi**; în consecință, toate aceste caracteristici indică nivelul evolutiv de la care a plecat omul în noul ciclu evolutiv şi, implicit, nivelul evolutiv atins înainte de *marea ştergere.*

Steluţa dintâi are, la fiecare om, o anumită culoare, o anumită intensitate luminoasă, un anumit sunet şi un anumit miros, în funcție de cele trei standarde karmice: legile divine, legile familiei, relațiile cu semenii. De exemplu, un om poate avea, în ceea ce priveşte **steluţa dintâi,** la nivelul sigiliului legilor divine, culoarea galben, la nivelul sigiliului relațiilor sociale culoarea roşie, iar la nivelul sigiliului legilor familiei culoarea maron. Sinteza tuturor culorilor nu poate fi decât culoarea portocalie a **corpului duh.** Culoarea portocalie indică aşadar calitatea **corpului duh** al unui om înainte de *marea ştergere.* **Steluţa dintâi** este, dacă putem spune astfel, chintesența **corpului duh** care exista înainte de *marea ştergere.*

După *marea ştergere,* când viața a revenit în *Terra aurica,* pe pământ a apărut *a patra generație* de oameni - umanitatea actuală. Primii care s-au încarnat în noile condiții, au fost, fireşte, acei oameni din generația a patra care se încarnaseră de câteva ori înaintea *marii ştergeri.* Ei au deschis drumul noului val de încarnări.

O perioadă de timp după *marea ştergere* şi după revenirea pământului la viață, evoluția oamenilor s-a desfăşurat în condiții optime. Oamenii - *spirite* înveşmântate în **corpuri duh** - au repopulat pământul şi au urmat traseul evolutiv prevăzut în **Planul lui Dumnezeu.** Totuşi, de la un anumit moment dat, lucrurile au reînceput iarăşi să se înrăutățească.

În prima etapă a perioadei ce a urmat marii ştergeri, sub atenta ocrotire a **Fiilor Luminii,** oamenii au urmat traseul evolutiv normal. Din păcate, sub influența ființelor luciferice, oamenii au devenit din ce în ce mai răi şi mai egoişti. *În a doua etapă a acestei perioade,* lucrurile s-au înrăutățit constant. Supuşi influențelor ființelor luciferice, dar şi datorită folosirii abuzive a tehnicilor de evoluție accelerată, tehnici asemănătoare cu tehnicile yoga de astăzi, o parte dintre oameni au dorit să cucerească cât mai repede *sidhhisurile,* pe care însă le-au folosit în scopuri egoiste, intrând iarăşi în dezacord energetic cu instanțele cosmice.

Astfel, noxele karmice s-au acumulat în mod galopant, iar cei mai mulți oameni, în pofida puterii personale şi a *siddhisurilor,* au devenit tot mai întunecați karmic. O bună parte a oamenilor a atins un prag al imoralității, dincolo de care nu se afla decât Noaptea şi Haosul. Ei au intrat iarăşi în disonanță energetică cu Pământul, cu **Spiritul Pământului,** cu instanțele cosmice, cu Îngerii şi cu **Planul lui Dumnezeu.** Efectele n-au întârziat să se manifeste; ele s-au concretizat prin noi cataclisme devastatoare. În acest context, ultimul mare potop, potopul lui Noe, a reprezentat punctul terminus al unei epoci agitate.

Nici după potopul lui Noe, după cum este cunoscut, lucrurile nu s-au îmbunătățit. La fel ca în perioada anterioară, din ce în ce mai mulți oameni s-au afundat în mlaştina căilor greşite. Datorită continuei depărtări de *Ordinea cosmică,* un nou potop nimicitor era iminent. În "ceruri" s-a pus problema cu adevărat tulburătoare dacă umanitatea mai poate continua procesul evolutiv.

Pentru salvarea umanității, în acele momente de răscruce, **Dumnezeu,** în marea sa iubire, a luat decizia de a-l timite pe **Fiul Său, Iisus Hristos,** în lumea oamenilor, pentru ca, prin **El**, umanitatea să fie ridicată iarăşi din malaştina slăbiciunilor şi să fie ocolită o nouă Noapte.

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu s-a încarnat în lumea oamenilor, dar oamenii nu L-au recunoscut. Mai mult decât atât, L-au răstignit pe cruce. Iar acel răspuns al **Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos,** *"Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac",* a salvat din nou

umanitatea.

Pe termen scurt, Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, a salvat umanitatea de la o iminentă distrugere, răscumpărând sufletele oamenilor, iar pe termen lung a creat premisele mântuirii finale.

Capitolul 9
PREȚUL RĂSCUMPĂRĂRII

➢ Omul nou, omul vechi

Cele afirmate anterior reprezintă o expunere foarte sumară a unor informații primite de la ființele cu care Eugen a dialogat în *lumea eterică.* Astfel de informații au fost exprimate, într-o formă sau alta, şi de vechile mituri ale umanității, care nu sunt doar simple creații mito-poetice, aşa cum, adesea, se spune astăzi.

De altfel, aspectele principale ce privesc ființa umană - precum existența de dincolo de moarte, karma şi reîncarnarea - nu pot fi înțelese cu adevărat decât dacă sunt raportate la evenimentele cu impact deosebit asupra destinului colectiv, petrecute în trecutul umanității. Toate evenimentele trecutului şi-au lăsat amprenta asupra structurii aurice a ființei umane. În consecință, ele pot fi detectate prin clarvedere de către Eugen.

Pentru a exemplifica cât mai clar modul în care evenimentele trecutului sunt reflectate la nivelul structurii aurei, vom alege un exemplu care ilustrează modul în care se prezintă un sigiliu karmic şi steluțele situate în interior.

Să prespunem că avem de-a face cu un om care, în existența actuală, desfăşurată la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI din Era creştină, are **corpul duh** de culoarea aurie.

Cercetarea sigiliile karmice ale acestui om, relevă faptul că, în mijlocul tuturor steluțelor, care sunt dispuse pe trei cercuri concentrice, se află o steluță luminoasă, cu o strălucire mult mai intensă decât toate celelalte. Aceasta este **steluţa dintâi.** În afara **steluţei dintâi,** dar şi în afara ultimei steluțe insuficient configurată - ultima steluță reprezintă încarnarea prezentă -, pe cele trei cercuri concentrice pot fi numărate 38 de steluțe. Aceasta înseamnă că acel om a avut 38 de reîncarnări.

Steluțele sunt asemănătoare ledurilor folosite în electrotehnică; fiecare led emite propria sa culoare, propriul său sunet, propriul său miros. Unele leduri-steluțe emit culori mai întunecate, alte leduri-steluțe emit culori mai deschise.

Cercetând culoarea, sunetul şi mirosul fiecărui led-steluță în parte, Eugen poate estima calitatea morală a omului în respectiva încarnare, în funcție de cele trei sisteme de referință: *legile divine, relațiile de familie, relațiile cu semenii.* Fiecare culoare emisă de o steluță are o semnificație precisă, iar interpretarea ansamblului poate oferi informații prețioase cu privire la ceea ce a făcut omul în respectiva existență.

Din cele 38 de încarnări înşirate de-a lungul celor trei cercuri concentrice, 7 nu pot fi luate în calcul, fiind prea şterse, semn că în acele încarnări individul respectiv a murit la o vârstă fragedă, astfel că nu a putut acumula experiențe de viață. Din totalul celor 38 de încarnări, 30 s-au desfăşurat până la începutul Erei creştine, iar ultimile 8 după aceea. Dintre cele 30 de încarnări scurse de la *marea ştergere* până la începutul Erei creştine, 5 încarnări au fost ratate, datorită probabil unor morți premature, iar după începutul Erei creştine doar 2 încarnări au fost ratate.

Cercetând cele 38 de steluțe, care indică existențele anterioare ale omului din exemplul citat, Eugen a putut observa cum, din punct de vedere coloristic, începând cu a 2-a până la a 28-a, steluțele-încarnări au devenit din ce în ce mai întunecate, semn că omul avea toate şansele de se îngropa definitiv în mlaştina propriilor sale greşeli

existențiale. Aceasta înseamnă că omul în cauză, la fel ca şi umanitatea în ansamblu, a continuat - este drept că nu chiar în modul galopant ca în perioada anterioară - acelaşi traseu evolutiv defectuos. Dacă omul ar fi continuat să se comporte în acest fel, s-ar fi scufundat iremediabil în mlaştina erorii. La fel ca şi umanitatea în ansamblu, omul respectiv avea toate şansele de a fi eliminat definitiv de pe scena lumii.

La nivelul istoriei umanității, în perioada de timp corespunzătoare încarnării cu numărul 30 a omului din cazul citat, cantitatea de noxe karmice se acumulase atât de mult, încât trebuia, potrivit legilor cosmice, să se producă un deznodământ tragic: o catastrofă terestră îngrozitoare, în decursul căreia umanitatea avea să fie măturată de pe scena evolutivă. După cum se afirmă în *lumea eterică,* în acea perioadă, care corespunde din punct de vedere istoric cu începutul Erei creştine, undeva, în ceruri, s-a pus dramatica întrebare: *ce este de făcut* ?

Revenind la cercetarea sigiliilor karmice ale omului din cazul citat, se poate remarca o modificare semnificativă a culorilor emise de steluțe, începând cu a 31-a încarnare. Petele întunecate ce învăluie steluțele tind treptat să se deschidă la culoare şi să devină mai luminoase începând cu cea de-a 31 -a încarnare.

Totuşi, elevarea coloristică nu se datorează omului respectiv şi efortului său conştient către mai bine. Elevarea coloristică a steluțelor-încarnări se datorează influenței globale a lui **Iisus Hristos,** ceea ce înseamnă că existența cu numărul 31 a respectivei persoane s-a produs la scurt timp după **Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălțarea lui Iisus Hristos.**

Afirmațiile cu privire la omul al cărui **corp duh** are în prezenta existență culoarea *aurie* - care este doar un caz printre multe altele - sunt valabile pentru toți oamenii. Astfel, în urma analizei multor cazuri cercetate prin clarvedere de către Eugen, se impune o concluzie fundamentală: înainte de Era creştină, în perioada care urma morții fizice, în *lumea de dincolo,* omul nu era capabil să conştientizeze decât foarte puțin că, în existența materială, a comis o greşeală; drept urmare, a repetat-o şi în existența următoare.

Dacă lucrurile ar fi continuat în acest mod, omul s-ar fi scufundat definitiv în mlaştina slăbiciunii, a viciului şi a nedreptății şi nu ar fi existat nici o forță care să-l scoată de acolo. În perioada anterioară Erei creştine, **Îngerii Veghetori** şi toți **Fiii Luminii** încercau să ajute oamenii, dar căderea întrecuse chiar şi cele mai pesimiste aşteptări.

Modificarea culorii şi luminozității steluțelor-încarnări, începând cu încarnările desfăşurate în Era creştină, indică faptul că umanitatea a intrat sub ocrotirea directă a lui **Iisus Hristos.**

Prin activitatea neîncetată a lui **Iisus Hristos,** fiecare om, la fel ca umanitatea în ansamblu, a cunoscut un proces de maturizare aurică şi, implicit, de evoluție morală. În urma evenimentelor petrecute acum 2000 de ani, omul vechi s-a transformat radical, devenînd **omul nou.**

➢ Un fapt de viață actual, prezent, vital...

Aşadar, nu ființa umană, singură, a realizat turul de forță al evoluției personale, remarcat în modificarea benefică a culorilor emise de steluțe, ci **Ființa** care i-a venit în ajutor pentru a o determina să nu se mai piardă în hățişurile existenței materiale. Ființa care a venit în ajutorul omului este **Iisus Hristos.**

Omul nu poate evolua de unul singur, iar dacă se încăpățânează să evolueze singur întâmpină dificultăți copleşitoare.

Prin **Răstignirea, Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălțarea la cer, Iisus Hristos** a plătit **Preţul,** pentru ca toți oamenii să se poată elibera sau, mai corect spus, să se

poată mântui. Astfel, de două mii de ani, umanitatea are în persoana lui **Iisus Hristos pe Mântuitorul** care a plătit **Preţul Mântuirii.**

Ca urmare a evenimentelor petrecute în plan terestru acum 2000 de ani - **Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălţarea Fiului lui Dumnezeu** - umanitatea a intrat sub directa Sa ocrotire. Prin intermediul Jerfei pe cruce, **Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a devenit Părintele şi Ocrotitorul direct al întregii umanităţi. El a devenit Domnul tuturor sufletelor din Terra aurica**. Prin Jertfa Sa, **Iisus Hristos** a răscumpărat *sufletele (sufletele, ca elemente aurice)* tuturor oamenilor.

Pentru a intra în fluxul mântuirii, omul trebuie să se deschidă, atât *auric,* cât şi *sufleteşte.* Din punct de vedere auric, omul este un *circuit oscilant deschis,* care recepționează şi emite energie, informație şi substanță. Din păcate, de-a lungul timpului, în încarnări repetate, datorită acumulării noxelor energetico-informaționale - karma -, omul s-a închis progresiv, astfel că nu mai poate primi ceea ce cosmosul şi structurile sale îi oferă. Astfel, pentru om a devenit necesară atât o nouă deschidere aurică, cât şi o nouă deschidere sufletească.

Noua deschiderea aurică a omului are loc puțin după naşterea sa în lumea fizică, printr-un eveniment căruia nu i se mai acordă prea multe semnificații: **botezul creştin**. Prin *botezul creştin,* omul se pune, *auric,* sub influența protectoare a lui **Iisus Hristos**.

În schimb, *deschiderea sufletească* se produce în momentul în care omul îl recunoaşte liber consimțit, conştient, pe **Iisus Hristos** drept Ocrotitorul suprem. Biserica creştină foloseşte termenul de Mântuitor.

Ulterior, prin *rugăciune sau prin rostirea* **Numelui Său**, omul întăreşte necesitatea recunoaşterii lui **Iisus Hristos** drept *Ocrotitorul suprem* al tuturor ființelor umane, care trăiesc atât în lumea materială, cât şi în întreaga *Terra Aurica.*

Prin *rostirea repetată a Numelui lui* **Iisus Hristos** ori prin *rugăciune* se activează *corpul haric al plaselor mesianice,* iar omul se pune sub protecția lui **Iisus Hristos**. Simultan se formează *chakra iubirii,* **Shainiah**, chakră situată în dreptul inimii fizice. Prin **Shainiah** se face legătura dintre **Iisus Hristos** şi **Dumnezeu Tatăl**.

Prin *rostirea* **Numelui Său** ori prin *rugăciune,* care înseamnă mai mult decât simpla recunoaştere teoretică a lui **Iisus Hristos** ca *Prieten, Ocrotitor şi Mântuitor,* omul înțelege că trebuie să se conformeze învățăturilor Marelui Model. În momentul în care se conformează nu numai în vorbă, ci şi în faptă învățăturilor lui **Iisus Hristos**, substanța sufletească se modifică, iar omul conştientizează acel îndemn, atât de puțin înțeles, din Evanghelie: *"Lasă pe mama ta, pe tatăl tău, pe fraţii tăi şi urmează-Mă".*

Din păcate, concepțiile actuale îl situează pe **Iisus Hristos** undeva, departe, într-un cer inaccesibil, rupându-l de oameni şi de existența cotidiană - unde este atâta nevoie de El. În virtutea unei asemenea concepții, rugăciunea pare ceva deplasat şi gratuit, dacă nu total iluzoriu, căci, la urma urmei, nu te poate auzi nimeni.

Concepțiile - să le numim spiritualiste - actuale afirmă la unison că, după moarte, oamenii merg într-un loc/stare/spațiu, în care sălăşluiesc ca spirite decorporate până la o nouă încarnare sau, eventual, până la Marea Judecată. Aceleaşi concepții refuză însă această posibilitate unei Ființe foarte înalte precum este **Iisus Hristos.** Pentru a desemna locul în care se află actualmente **Iisus Hristos** se folosesc doar termeni echivoci, precum "cer", "rai", "la dreapta Tatălui".

Fără îndoială, **singurei Ființe care este în acelaşi timp om şi Dumnezeu** nu i se poate atribui destinul post-mortem al unui om, dar aceasta nu înseamnă că trebuie respinsă ideea Prezenței Sale într-un anumit palier al cosmosului spiritual.

Cercetarea lui Eugen prin clarvedere confirmă faptul că **Iisus Hristos** *se manifestă în prezentul continuu,* de unde călăuzeşte în mod concret umanitatea. Acesta este motivul pentru care **Fiul lui Dumnezeu** nu este undeva departe, într-un "cer" inaccesibil, imposibil de atins, foarte depărtat de oameni.

Faptul că *lumea eterică* este locul *prezenței continue* a lui **Iisus Hristos,** nu înseamnă că **Iisus Hristos** se manifestă *numai* în *lumea eterică.* **Iisus Hristos** este singura ființă

care se poate manifesta *"în şapte planuri cuantice, în şapte timpuri şi în şapte perioade",* astfel încât expresia *"la dreapta Tatălui",* cel puţin în context, indică de fapt doar poziţia sa ierarhică în cosmos. **Iisus Hristos** se află simultan *"la dreapta Tatălui",* în lumea eterică şi în toate celelalte *planuri cuantice, perioade* şi *timpuri.*

Iisus Hristos se opune atât la nivelul auric-microcosmic, cât şi la nivelul macrocosmic, tentativelor fiinţelor luciferice sau shaitanice de a distruge omul. Fără activitatea Sa, omul ar fi căzut demult pradă forţelor potrivnice ce caută din răsputeri să-1 elimine de pe scena evoluţiei. Există o luptă dramatică pentru fiecare faptă, pentru fiecare om, pentru fiecare suflet. Lupta se dă la toate nivelurile Terrei aurica. La această luptă participă toţi **Fiii Flăcării.**

FORŢĂ CONTRA FORŢĂ, lupta perpetuuă între **FORŢELE** cosmice, se dă atât la nivelul macrocosmosului, cât şi la nivelul microcosmosului. Lupta dintre moralitate şi imoralitate se desfăşoară cu armele şi cu suporturile existente în lumea materială, **prin oameni.** În lumea materială, unii oameni îndeamnă făţiş la crimă, tâlhărie, prostituţie sau adulter; toate acesta sunt, în cele din urmă, rodul influenţelor fiinţele luciferice. Alţii îndeamnă la echilibru şi la normalitate, la respectarea regulilor morale, iar aceasta se realizează prin activitatea lui **Iisus Hristos** şi a **Fiilor Luminii.**

Lucifer şi fiinţele rebele urmăresc căderea umanităţii şi discreditarea totală şi definitivă a speţei umane în faţa lui **Dumnezeu,** numit în *lumea eterică* **HAUTI.** În final, fiinţele luciferice urmăresc distrugerea totală a umanităţii pentru *"a fi la fel ca la începuturi",* când, afirmă ele, *"***HAUTI** *ne iubea pe noi cel mai mult..."*

Iisus Hristos urmăreşte desăvârşirea rapidă a evoluţiei omului, prin dezvoltarea nivelului vectorial evolutiv de la o existenţă încarnată la alta sau, cu alte cuvinte, trezirea şi manifestarea deplină a **spiritului.** Fiind *aici şi acum,* în prezentul continuu, **Iisus Hristos** suferă pentru toate faptele rele şi pentru toate erorile noastre, iar acea frumoasă rugăciune creştină, care începe prin formula *"***Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, iartă-mă căci prin păcatele mele eu Te-am răstignit***",* s-ar putea să conţină mai mult adevăr decât suntem pregătiţi să acceptăm....

Influenţa lui **Iisus Hristos** de acum 2000 de ani a făcut să nu se mai poată vorbi despre o evoluţie individuală, ci despre o *evoluţie colectivă,* realizată prin **Thent-Thint 3 Si Bemol,** în care comuniunea aurică, sufletească şi spirituală între oameni reprezintă motorul principal.

Astfel, creştinismul nu este o simplă poveste, bună de spus copiilor iarna, la gura sobei, în care este narată povestea unui bărbat înalt şi frumos care a fost răstignit pe nedrept acum 2000 de ani; ci este **un fapt de viaţă actual, prezent, vital,** a cărui poveste, la fel de frumoasă, se spune, secundă de secundă, de două mii de ani şi se va spune atâta timp cât va exista **Terra Aurica.**

PARTEA A DOUA
ODISEEA SPIRITULUI

Capitolul 1
EVOLUŢIA OMULUI

➢ Viaţa, suprema formă de iniţiere

Demersul acestei cărţi, care este situat în perspectiva înţelegerii mecanismelor de funcţionare ale aurei, se raportează la modul în care arată structura energetică la **omul obişnuit** al timpurilor noastre.

De aceea, accentul este pus pe *observarea, interpretarea* şi *înţelegerea* proceselor

energetice subtile ce au loc la **omul obişnuit: omul zilelor noastre,** omul care pur şi simplu îşi vede de treburile sale şi de existența sa cotidiană şi nu urmează tehnici de autoîmbunătățire.

Analizând mai atent evidența oferită de existența cotidiană, fără a ne lăsa influențați de o doctrină sau de alta, dar, mai ales, bazați fiind pe constatările obținute de către Eugen prin clarvedere, se poate afirma *că* **fiecare om se află situat pe un anumit nivel evolutiv.** Aşadar, nu doar cei care urmează tehnici de autoîmbunătățire se află în plin proces evolutiv, ci şi **oamenii obişnuiţi.**

Se afirmă adesea că omul evoluează haotic - în cazul în care se acceptă ideea că omul evoluează şi nu regresează -, iar cei mai mulți dintre noi ne întrebăm dacă, într-adevăr, există o anumită logică sau un anumit sens în toate evenimentele existenței.

"Singurul sens al vieții este să-i dăm un sens", spunea cândva unul dintre marii noştri contemporani. Totuşi, dincolo de frumusețea aforismului, lucrurile sunt ceva mai complexe, iar a te întreba dacă viața are sau nu un sens este echivalent cu a te întreba dacă merită sau nu să trăieşti. Şi, astfel, ajungem la ceea ce spunea cândva **Albert Camus**, pentru care *problema fundamentală a filosofiei,* departe de a fi acel ipotetic raport dintre spirit şi materie, constă în opțiunea omului - prin liberul arbitru - de a trăi sau de a muri. Prin simplul fapt de a trăi, fiecare om a descoperit singur răspunsul la *problema fundamentală a filosofiei,* alegând, în fond, să respecte darul lui **Dumnezeu**, *Viața,* şi să o ducă până la capăt.

Desigur, în cazul în care dă un răspuns pozitiv *problemei fundamentale a filosofiei,* este foarte frumos ca omul să acorde vieții sensul pe care-l doreşte. Dar, înainte de a se gândi măcar la aşa ceva, este cazul să dea Cezarului ce-i al Cezarului, adică să dea Vieții ca atare - Viața manifestată prin intermediul unor forțe înalte - ce-i al ei.

Concluzia cea mai importantă ce poate fi trasă în urma cercetării structurii aurice prin clarvedere de către Eugen, a proceselor aurice ce au loc de-a lungul vieții omului, a conexiunilor dintre evenimentele vieții şi culorile straturilor aurei este că nimic nu este lăsat la voia întâmplării, că omul parcurge un proces de maturizare evolutivă, dar, mai ales, că **evoluţia spirituală se realizează prin acumulare de experienţă.**

Viața pune în fața fiecărui om ceea ce are nevoie pentru a evolua. Evenimentele existenței fiecăruia dintre noi reprezintă mijloacele cele mai potrivite prin care are loc evoluția.

Viața are un sens, suferințele au un sens, existența fiecăruia, ca şi evenimentele cotidiene, au un sens mai adânc decât lasă să se înțeleagă aparențele.

Viața - toate evenimentele vieții -, destinul omului ca atare, reflectă ceea ce nu este omul, dar trebuie să devină pentru a-şi ocupa locul pe care-l merită şi care-i este menit, încă de la începutul creației, în giganticul ansamblu care este cosmosul.

Din acest punct de vedere, evenimentele vieții fiecărui om, departe de a fi simple "întâmplări" fără sens, sunt efectele lipsurilor - unii spun ale "păcatelor", dar noi nu suntem chiar atât de severi -, într-un cuvânt ale bolilor existențiale reflectate în aură. Lipsurile omului sunt cele care, în fond, au făcut posibilă şi au condiționat încarnarea şi existența în lumea materială.

Viaţa însăşi este o profundă formă de iniţiere, iar evenimentele vieţii fiecărui om în parte reprezintă forma de iniţiere de care acel om are nevoie.

Astfel, omul nu are nevoie stringentă de tehnici de inițiere, fiincă Viața îi oferă exact ce are el nevoie pentru a progresa. Totuşi, dacă, în mod conştient şi voluntar, omul alege o formă suplimentară de inițiere sau de îmbunătățire psiho-mentală şi spirituală - formă aflată în concordanță cu caracteristicile definitorii ale actualei etape de evoluție -, iar acest lucru este făcut cu discernământ şi cu inteligență, este cu atât mai bine.

➢ Principiul termometrului

Omul este un sistem format din patru subsisteme distincte: **subsistemul spiritului, subsistemul corpului duh, subsistemul sufletului şi subsistemul corpurilor aurice derivate** (corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior etc). Evident, baza funcționării acestor subsisteme în planul material este trupul.

Fiecare subsistem este situat pe câte un nivel cuantic distinct; astfel se poate vorbi despre patru niveluri cuantice: nivelul cuantic al **spiritului,** nivelul cuantic al **corpului duh,** nivelul cuantic al **sufletului,** nivelul cuantic al **corpului eteric** şi al **aurei exterioare.**

Deşi există relații stricte de interacțiune între cele patru subsisteme ce compun omul, fiecare evoluează oarecum independent, în propriul său registru evolutiv. Între toate subsistemele există, fără nici o îndoială, relații de conexiune şi de intercondiționare, dar, în ansamblu, fiecare se manifestă independent, potrivit naturii sale, pe propriul său plan cuantic.

Spiritul are propriul său nivel de evoluție. La fel, **corpul duh** are nivelul său specific de evoluție. **Sufletul, corpul eteric interior şi corpurile aurei exterioare** au, fiecare, nivelul propriu de evoluție.

Cele patru subsisteme se manifestă prin patru tipuri de **energii vitale**, care circulă pe canalul **Sushumna,** pornind din zona sacrală, acolo unde cele patru planuri cuantice se întrepătrund într-un spațiu de câțiva milimetri, formând o plasă asemănătoare filamantului unui bec. Fiecare dintre cele patru tipuri de energie vitală urcă pe **Sushumna,** alimentând în mod progresiv chakrele principale şi chakrele secundare.

Se poate astfel vorbi despre **patru tipuri principale de energie vitală,** fiecare cu caracteristicile proprii: energia vitală a spiritului, energia vitală a corpului duh, energia vitală a sufletului şi energia vitală a corpurilor aurice derivate. Nivelul evolutiv al fiecărui subsistem poate fi cercetat prin clarvedere de către Eugen, urmărind modul în care **energia vitală** specifică urcă pe canalul **Sushumna.**

Primul subsistem este cel al **spiritului,** iar ridicarea **energiei vitale** a planului cuantic respectiv pe **Sushumna** nu indică altceva decât nivelul evolutiv atins de **spiritul** omului. *Al doilea subsistem* este cel al **corpului duh,** iar ridicarea **energiei vitale** a planului cuantic respectiv indică nivelul evolutiv atins de acesta. *Al treilea subsistem* este cel al **sufletului;** ridicarea **energiei vitale** a planului cuantic respectiv pe **Sushumna** indică nivelul evolutiv atins de **suflet.** *Al patrulea subsistem* este cel al **corpului eteric** şi, implicit, al **aurei exterioare. Energia vitală** a a planului cuantic respectiv indică nivelul evolutiv atins de **corpul eteric** şi de corpurile exterioare.

Evoluția omului, mai precis stabilirea nivelului evolutiv al unui om, poate fi cercetată prin clarvedere de către Eugen, prin urmărirea nivelului de urcare a celor patru tipuri de **energii vitale,** care circulă prin cele patru canale din interiorul **Sushumnei.** Modul de manifestare a celor patru tipuri de **energii vitale** şi ridicarea lor prin cele patru canale ale **Sushumnei** nu înseamnă altceva decât *configurarea nivelului evolutiv uman.*

Pentru a folosi o comparație cu ceea ce există în lumea fizică, canalul **Sushumna** se aseamănă cu un *termometru.* **Nivelul de urcare a energiei vitale pe canalul Sushumna indică astfel "temperatura" interioară a omului, adică nivelul lui evolutiv.**

Cândva, în trecut, structura aurică a omului era întrucâtva diferită de cea actuală, iar cele patru tipuri de **energii vitale** se manifestau independent. Fiecare tip de **energie vitală** se ridica pe canalul **Sushumna,** în funcție de nivelul evolutiv propriu.

La omul actual, spre deosebire de omul din trecut, cele patru tipuri de **energie vitală** urcă *simultan,* prin inducție, pe canalul **Sushumna.** La omul actual, **energia vitală a sufletului** ține în frâu celelalte trei tipuri de energie vitală (a spiritului, a corpului duh şi a corpurilor aurice derivate). Astfel, se poate vorbi despre **o rezultantă vectorială evolutivă** (după Principiul descompunerii vectorilor din fizică), dată de nivelul de urcare

simultană a celor patru tipuri de energii, care indică nivelul general de evoluție.

Acest mod de manifestare a **energiei vitale** este ceea ce vom numi mai departe a fi **principiul evolutiv al termometrului.**

➢ Paradigma evoluției

De-a lungul **Sushumnei** se află cele şapte chakre principale. Prin intermediul evenimentelor vieții, **energia vitală** este împinsă de la baza coloanei vertebrale în sus, iar chakrele - mai precis petalele chakrelor - intră treptat în stare de funcțiune, devenind luminoase.

Urcând de-a lungul **Sushumnei, energia vitală** privită ca **rezultantă vectorială evolutivă** este atrasă de fiecare chakra. Cu cât **energia vitală** urcă mai sus pe canalul **Sushumna**, vitalizând chakrele, cu atât omul este mai evoluat.

Procesul complex al urcării **energiei vitale** pe canalul **Sushumna**, paralel cu intrarea *în stare de funcțiune* a chakrelor, se desfăşoară de-a lungul întregii vieți. Începând cu momentul naşterii, omul primeşte experiență de viață, precum şi informații din mediu; aceaste informații ajung sub forma unei energii luminoase la chakre, care au rolul de a le metaboliza şi transforma.

Experiențele de viață şi informațiile din mediu sunt înmagazinate în petalele chakrelor. Concomitent cu acumularea experienței de viață, din sediul sacral este emisă una din cele patru tipuri de energii vitale, care se manifestă prin **rezultanta vectorială evolutivă**. Experiențele omului, o dată înmagazinate în petalele chakrelor sub forma unor impulsuri energetice luminoase, atrag **energia vitală** corespunzătoare.

Evoluția spirituală a omului *este, aşadar, rezultatul cumulat al experienței de viață şi, implicit, al reacției celor patru planuri cuantice, care se manifestă prin cele patru tipuri de energii vitale.*

Cele patru tipuri de energii sunt emise datorită atracției naturale a unei chakre. **Chakra este cea care atrage energia vitală şi nu energia vitală este cea care urcă singură.**

În momentul în care omul are o anumită experiență de viață sau trăire interioară, petala unei chakre intră brusc în stare de activitate, atrăgând simultan, ca un magnet, **energia vitală** a unuia dintre cele patru planuri cuantice.

Evoluția umană se desfăşoară de-a lungul a şapte etape principale. Fiecare dintre cele şapte etape evolutive corespunde intrării *în stare de funcțiune* **a unei chakre şi urcării energiei vitale cvadruple** - *rezultanta vectorială evolutivă* - **de-a lungul canalului Sushumna până la nivelul corespondent.**

Urcarea **energiei vitale cvadruple -** a **rezultantei vectoriale evolutive** - pe **Sushumna,** după **principiul termometrului evolutiv**, şi activarea progresivă a sistemului celor şapte chakre constituie ceea ce putem denumi a fi **paradigma evoluției umane.** Fiecare dintre cele şapte chakre principale reprezintă o treaptă sau o clasă evolutivă.

Astfel, când **energia vitală cvadruplă - rezultanta vectorială evolutivă** - ajunge la jumătatea distanței între muladhara şi svadistan, omul pătrunde în **prima clasă evolutivă.** În momentul în care **energia vitală cvadruplă** (a spiritului, a corpului duh, a sufletului, a aurei exterioare) urcă pe **Sushumna** până la nivelul chakrei *svadistan,* omul pătrunde în cea de-a **doua clasă evolutivă.** Când **energia vitală** urcă până la nivelul chakrei *manipura,* omul pătrunde în **a treia clasă evolutivă.** În momentul în care **energia vitală** urcă pe **Sushumna** până la nivelul chakrei *anahata,* omul pătrunde în **a patra clasă evolutivă.**

Când, în decursul evoluției, **energia vitală** urcă până la nivelul chakrei *vishuddi,* omul pătrunde în **cea de-a cincea clasă evolutivă,** iar în momentul în care **energia**

vitală urcă până la nivelul chakrei *ajna,* omul pătrunde în *cea de-a* **şasea clasă evolutivă.**

În mod normal, urmând aceeaşi logică, ar trebui ca, în momentul în care **energia vitală** depăşeşte chakra ajna şi porneşte spre chakra sahasrara, omul să între în **a şaptea clasă evolutivă.** Totuşi, începând de la nivelul ajnei, lucrurile încep să se complice. Evoluția capătă o turnură specială, diferită de ceea ce ne-am putea imagina în stadiul actual de înțelegere.

După cum Eugen poate remarca prin cea de-a doua vedere, în epoca de astăzi nu există prea mulți oameni din prima categorie, cei din clasa întâi evolutivă, la fel cum nu există prea mulți oameni din clasele evolutive a şasea şi a şaptea. Cel mai înalt nivel evolutiv care poate fi remarcat în marile oraşe este clasa a cincea. Oamenii din cea de-a şasea categorie sunt extrem de puțini; mulți dintre ei sunt retraşi, undeva, în afara civilizației omeneşti, în schituri, mănăstiri sau în alte locuri izolate. Oamenii din a şaptea clasă evolutivă sunt inexistenți, cel puțin în marile oraşe.

Din acest motiv, în cele ce urmează, vom vorbi mai mult despre oamenii din clasele evolutive a doua, a treia şi a patra. Cei mai mulți dintre oamenii care trăiesc în prezent şi care formează media, fac parte din clasa a treia evolutivă - clasă ce ține de activitatea plenară a chakrei manipura şi de urcarea corespunzătoare a **energiei vitale cvadruplă - rezultanta vectorială evolutivă.**

Paradigma evoluţiei umane este, de fapt, o şcoală care cuprinde şapte clase. Aceasta este *Şcoala vieții.* Fiecare clasă este legată de o chakra şi de intrarea *în stare de funcțiune,* prin intermediul experiențelor de viață, a tuturor petalelor unei chakre. Urmarea cursurilor, de-a lungul celor şapte clase, presupune intrarea treptată *în stare de funcțiune* a celor şapte chakre principale.

Totuşi, parcurgerea celor şapte clase evolutive nu se poate produce într-o singură existență. Aşa ceva ar fi imposibil. Urcarea **energiei vitale** de-a lungul sistemului celor şapte chakre principale se face de-a lungul multor existențe, în multe mii de ani. Treptat, de-a lungul existențelor de spirit încarnat în lumea materială, prin experiențe de viață multiple şi variate, se produce intrarea în funcțiune a petalelor chakrelor şi ridicarea **energiei vitale cvadruple - rezultana vectorială evolutivă -** de la baza coloanei vertebrale până în creştetul capului, acolo unde se află chakra Sahasrara.

Se ştie că fiecare chakra are mai multe petale. Muladhara are patru petale, svadistan are şase petale, manipura are zece petale, anahata are douăsprezece petale, vishuddi are şaisprezece petale, ajna are - potrivit tradiției - două petale, iar sahasrara are - potrivit aceleiaşi tradiții - o mie de petale. Dacă am compara **paradigma evoluţiei** realizată potrivit **principiului termometrului evolutiv** cu urmarea cursurilor unei şcoli, atunci fiecare petală a unei chakre ar corespunde unui trimestru. **Totuşi, chakrele nu fac altceva decât să metabolizeze experiențele de viaţă şi să le transforme în însuşiri ontologice la nivel auric.** Fiecare petală a unei chakre are rolul său specific; petalele intră în funcțiune doar în momentul în care omul are un anumit tip de experiență.

Vorbind metaforic, se poate spune că **rezultanta vectorială evolutivă** face patru paşi până la prima chakra, încă şase paşi până la a doua, alți zece paşi până la a treia, încă doisprezece paşi până la a patra, alți şaisprezece paşi până la a cincea, încă doi paşi până la a şasea, şi alți o mie de paşi până la chakra a şaptea. Este lesne de înțeles că "paşii" corespund petalelor chakrelor, adică trimestrelor din cele şapte clase evolutive ale *Şcolii vieții.*

Din punctul de vedere al **simbolistica chakrelor** - simbolistică imprimată în mod efectiv atât la nivelul chakrei, cât şi în reprezentările universal folosite - *paradigma evoluției umane* poate fi ilustrată schematic prin transformarea pătratului în cerc.

Prima chakra, **muladhara**, corespunde parcurgerii primei etape evolutive; ea poate fi reprezentată printr-un pătrat într-un cerc. Circumferința cercului este egală cu suma laturilor pătratului, ceea ce poartă numele de *cuadratura cercului.* Cercul simbolizează perfecțiunea care există la nivelul Terrei aurica, în care a fost întrodus pătratul, adică

omul "neşlefuit".

A doua chakra, **svadistan**, corespunde celei de-a doua clase evolutive; ea poate fi reprezentată printr-un cerc care circumscrie două pătrate, în interiorul cărora se află un cerc mai mic. Reprezentarea chakrei svadistan semnifică mişcarea, cheia de boltă a evoluției în Terra aurica. Cercul semnifică conştiința, iar pătratele semnifică corpurile aurice în curs de şlefuire.

Pentru fiecare dintre chakrele următoare se adaugă câte un pătrat cercului ce le cuprinde pe toate; la nivelul celei de-a şaptea chakre, **sahasrara**, care corespunde celei de-a şaptea clase evolutive, toate pătratele trasate în cerc formează o stea cu 28 de unghiuri. Cele 28 de unghiuri sunt atât de apropiate unele de altele încât par să formeze o sferă.

➢ Reflectarea evoluției în corpul duh

Ca structură energetico-informațională, omul are în alcătuirea sa patru componente: **spiritul** şi ansamblul de elemente ce țin de **individualitatea** perenă a omului, inclusiv **corpul duh** (ceea ce vine la încarnare din lumile superioare şi ceea ce pleacă în acelaşi loc după momentul morții); **sufletul** şi ansamblul ce ține de **personalitatea** limitată la o singură existență încarnată; din ansamblul trup material-corp eteric; din corpurile aurice derivate: **corpul emoţional, corpul astral, corpul mental-inferior, corpul mental superior şi corpul spiritual.**

Ceea ce se încarnează la naştere este ansamblul format din **spirit, învelişul spiritului, corpul cauzal şi corpul duh,** care reprezintă **individualitatea** nemuritoare. În perioada prenatală se formează **corpul eteric,** iar în momentul naşterii se formează **sufletul,** care reprezintă personalitatea terestră. Imediat după formarea **sufletului,** se formează chakrele şi corpurile aurice exterioare.

La toți oamenii, imediat după naştere, chakrele arată identic. La un nou născut, în primele zile după tăierea cordonului ombilical, chakrele arată ca nişte sfere puțin alungite ce nu depăşesc 3 centimetri, de culoare verde. Ele emit un sunet asemănător unui clinchet vesel de pahare din cristal, care se ciocnesc unele de altele şi răspândesc un miros asemănător laptelui proaspăt fiert.

La un nou născut, petalele chakrelor nu sunt încă formate. La rândul lor, corpurile aurice exterioare par a fi lipsite de conținut. Ele arată ca nişte şabloane goale. Corpurile aurice exterioare se formează cu timpul, de-a lungul existenței, fiind proiecția **corpului duh** prin intermediul **sufletului** şi a **corpului eteric** - mai precis, prin intermediul chakrelor situate la interfața **corpului eteric.**

La începutul evoluției intră în funcțiune ***conştiența,*** adică actul pur al omului de a lua cunoştință de sine şi de lume. **Conştienţa** - care nu este decât capacitatea originară a omului de a percepe lumea - se manifestă prin **cuvânt.** Ulterior, în momentul în care omul poate analiza ceea ce se întâmplă cu el apare şi **conştiinţa**. Cele două caracteristici definitorii ale ființei umane aparțin celor două corpuri generate de **suflet*:*** **corpul conştienţei şi corpul conştiinţei.** Primul corp are forma unei flăcări înalte de aproximativ 60 de centimetri ce porneşte din **sămânţa sufletului,** iar al doilea se aseamănă cu o antenă parabolică sau cu o oglindă ce circumscrie întreaga aură.

Corpurile aurice exterioare sunt formate din particule foarte mici, un fel de **atomi energetici primari,** luminoşi. Priviți prin clarvedere de către Eugen, aceşti atomi primari par cubici. **Corpul sufletesc al conştienţei** este sigurul element al structurii aurice format din atomi originari de o altă formă decât cea cubică, specifică aurei în ansamblu. **Corpul conştiinţei** este format din atomi originari luminoşi de formă sferică.

În decursul evoluției umane, atomii energetici originari de formă cubică se lovesc unii de alții, iar în urma ciocnirii lor haotice apar mici explozii de energie. Cu timpul, atomii

de formă sferică ai **corpului conştienţei** pătrund printre atomii originari de formă cubică ai corpurilor derivate ale aurei; datorită frecării unora de alţii, atomii devin din ce în ce mai sferici. Privit din această perspectivă, procesul evolutiv al fiinţei umane constă în transformarea progresivă a atomilor originari de formă cubică în atomi sferici.

Din punct de vedere psihologic şi spiritual, acest proces constă în transformarea inerţiei originare, prin intermediul **corpului conştienţei,** în conştientizare. Conştientizând evenimentele vieţii, omul devine din ce mai conştient de sine şi de lume şi, în acelaşi timp, îşi modifică structura aurică.

Elementul care îşi imprimă pecetea asupra formării structurii aurice umane este însă corpul duh, ce conţine ansamblul spiritului, cu toate elementele sale componente.

Nu trebuie uitat, **corpul duh** este rezultanta tuturor reîncarnărilor omului, de la prima încarnare în lumea materială. În funcţie de nivelul evolutiv al omului, **corpul duh** posedă o culoare specifică, care nu se modifică de-a lungul vieţii şi care nu trebuie confundată cu culorile în continuă schimbare ale corpurilor aurice exterioare - de exemplu, cu culorile corpului astral.

Totuşi, şi **corpul duh** este supus transformării şi evoluţiei. La fel ca şi celelalte elemente ce compun fiinţa umană, **corpul duh** poate fi caracterizat prin culoare, luminozitate, vechime, sunet şi miros. **Corpul duh** este, în esenţă, un *corp psiho-moral,* iar componenta "moralitate" este elementul de bază, prin care cosmosul spiritual diferenţiază spiritele umane.

În ziua de astăzi, oamenii caută "spiritualitatea" cu orice preţ, confundând adesea evoluţia spirituală cu acumularea de cunoştinţe sau cu realizările concrete, palpabile, din lumea materială. Totuşi, după cum se prezintă lucrurile la nivelul Terrei aurica, problema *evoluţiei spirituale* trebuie legată de *moralitatea* omului.

De altfel, folosirea şi aplicarea termenului de *moralitate* în epoca actuală a împiedicat mult timp înţelegerea mecanismelor de funcţionare ale cosmosului. Deşi pare a fi asemănător unei ecuaţii cu "n" necunoscute, în esenţă, cosmosul nu este complicat. Explicarea mecanismelor sale de funcţionare este, în realitate, foarte simplă: întregul cosmos funcţionează pe baza **acumulării de moralitate.** Celelalte caracteristici, care în ochii oamenilor pot avea o importanţă deosebită, n-au nici un fel de valoare şi nu sunt luate în calcul decât ca simple încadrări.

Acumularea de moralitate înseamnă, pur şi simplu, **respectarea Legilor Divine. Legile Divine** nu au fost date nici de oameni, nici de Îngeri, nici de Arhangheli, ci au fost date de **Dumnezeu.** Întregul cosmos este alcătuit pe baza acestor Legi, care sunt înscrise, dintru eternitate, în mecanismul său de funcţionare. **Legile divine** formează **Ordinea cosmică** sau **Firea lucrurilor.**

Problema este simplă: cine respectă **Legile Divine** - **Ordinea cosmică** sau **Firea lucrurilor** - se alătură mecanismului de funcţionare a cosmosului. În fond, cine respectă **Legile Divine** *se alătură lui* **Dumnezeu** *însuşi,* "împlinind voile Sale". Cine nu le respectă, devine la fel ca o rotiţă ce se opune mecanismului din care face parte.

Şi ce se întâmplă în cazul în care rotiţele unui uriaş mecanism sau ale unui simplu motor nu mai vor să funcţioneze? Răspunsul este foarte simplu: vine tehnicianul sau inginerul de serviciu şi încearcă să le repare, pentru a funcţiona la parametrii normali. Spre deosebire de lumea materială, locul unde rotiţele pot fi înlocuite şi aruncate la fiare vechi, în cosmosul spiritual nimeni nu este înlocuit. Oamenii sunt determinaţi, prin aceleaşi **Legi Divine**, să se corecteze pentru a deveni elemente componente viabile şi "funcţionale" în marele sistem cosmic.

Astfel, în momentul în care omul ajunge "dincolo" şi se trage linie la sfârşitul unei existenţe în lumea materială, nu îl întreabă nimeni nici câte cărţi a citit, nici ce şcoli înalte a făcut, nici ce cunoştinţe a acumulat, nici măcar ce fel de exerciţii de concentrare sau de meditaţie a practicat. Aspectele considerate în lumea de "aici" ca fiind importante - precum acumularea de cunoştinţe sau de averi -, nu sunt reflectate în **corpul duh**.

În **corpul duh** este reflectat doar ceea ce a făcut omul în viață, pentru a-şi ridica **gradul de moralitate**. Dacă omul a dus o viață morală, deci a respectat **Legile Divine** - **Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor** -, nivelul său evolutiv creşte, iar acest fapt este vizibil în culoarea **corpului duh**.

Dacă nu a respectat **Legile Divine**, înseamnă că omul este "bolnav". În cazul în care este bolnav, atunci, cu necesitate, omul trebuie "însănătoşit". Pentru a fi însănătoşit, uneori, omul trebuie să treacă printr-o cură de însănătoşire: trebuie să facă un tratament adecvat - trebuie să urmeze o cură de "dezintoxicare". În urma curei de dezintoxicare, omul trebuie să-şi recapete cel puțin nivelul pe care l-a avut înainte de a începe ultima existență în lumea materială.

Din punctul de vedere al alchimiei aurice, lucrurile sunt simple. Pe timpul vieții, modul de comportament al unui individ se reflectă în structurile sale aurice. Imediat după moarte, conținutul energetico-informațional al corpurilor aurice exterioare este aspirat (la propriu) prin chakre în **corpul duh,** care metabolizează toate experiențele acumulate de-a lungul existenței în lumea materială. În consecință, **gradul de moralitate** al unui om este reflectat, ca **rezultantă vectorială evolutivă,** în culoarea **corpului duh.**

Fireşte, nu numai în culoarea, ci şi în luminozitatea, vechimea, sunetul şi mirosul pe care acesta le emite. Vorbind doar despre culoarea **corpului duh,** trebuie avute în vedere, desigur, şi celelalte caracteristici - sunetul, vechimea şi mirosul. Datorită faptului că în epoca noastră predomină imaginea vizuală, este de înțeles că punem accentul asupra acestei componente. De altfel, este dificil să aproximezi un sunet, o vechime sau un miros în cuvinte uzuale, ținând cont şi de faptul că fiecare individ este unic şi, în consecință, are un sunet, o vechime şi un miros oarecum diferite de ale oricărui alt individ. Fără nici o îndoială, şi culoarea **corpului duh** a fiecărui individ este unică, dar este mult mai simplu să reduci totul la un nume - un nume de culoare - înglobând totul într-o categorie ontologică fundamentală.

Corpul duh are o culoare unică pe toată durata vieţii omului, iar culoarea sa este în funcţie de gradul de moralitate, fiind în relaţie directă cu nivelul pană la care urcă energia vitală pe nadisuri, precum şi cu stadiul de funcţionare al chakrelor.

Aşadar, stabilirea nivelului evolutiv al unui om potrivit **paradigmei evoluţiei,** nu trebuie redusă doar la cercetarea nivelului până la care urcă **energia vitală cvadruplă - rezultanta evolutivă** - şi a modului în care funcționează chakrele. Stabilirea nivelului evolutiv al unui om potrivit **paradigmei evoluţiei umane** se face, în primul rând, prin cercetarea directă a caracteristicilor **corpului duh.** În fond, caracteristicile **corpului duh** exprimă nivelul evolutiv al unui om; ele se reflectă, prin intermediul **sufletului şi corpului eteric,** în prezenta existență.

În funcție de nivelul evolutiv uman, de "clasele" evolutive, culoarea **corpului duh** corespunde culorilor spectrului solar, de la roşu închis la albul strălucitor. De asemenea, culoarea **corpului duh** este în relație directă cu culorile pe care chakrele le manifestă în procesul activării.

În mod tradițional, fiecare din cele şapte chakre corespunde uneia din cele şapte culori ale spectrului solar: muladhara are culoarea roşie, svadistan are culoarea portocalie, manipura are culoarea galbenă, anahata are culoarea aurie, vishudi are culoarea albastră, ajna are culoarea indigo, iar sahasrara are culoarea albă.

Astfel, dacă un om se află, să spunem, în a doua clasă evolutivă, care corespunde funcționării plenare a chakrei svadistan, în mod sigur **corpul său duh** are culoarea portocalie. De asemenea, când un om se află în a treia clasă evolutivă, iar **energia vitală** este centrată la nivelul manipurei, culoarea **corpului său duh** este galbenă. Acelaşi proces se petrece şi în cazul funcționării chakrei anahata, care generează, ca rezultantă vectorială, un **corp duh** de culoare aurie (până acum 2000 de ani, culoarea verde), precum şi în cazul funcționării chakrei vishuddi, care generează un **corp duh** de culoare

albastră. După toate probabilitățile, acest fapt este valabil şi pentru chakrele ajna şi sahasrara, dar nu au fost observați oameni care să manifeste culorile corespunzătoare.

Există, aşadar, *un tip de om roşu* (chakra muladhara în stare de funcționare plenară), *un tip de om portocaliu* (chakra svadistan în stare de funcționare plenară), *un tip de om galben* (chakra manipura în stare de funcționare plenară), *un tip de om auriu* (chakra anahata în stare de funcționare plenară; până acum 2000 de ani, acest tip avea culoarea verde), *un tip de om albastru* (chakra vishuddi în stare de funcționare plenară) şi aşa mai departe.

În afara culorilor de bază mai există o serie de culori intermediare, care pot fi clasificate în funcție de numărul petalelor fiecărei chakre. Astfel, muladhara are 4 nuanțe de roşu, corespunzătoare celor 4 petale; svadistan are 6 nuanțe de portocaliu, corespunzătoare celor 6 petale; manipura are 10 nuanțe de galben corespunzătoare celor 10 petale; anahata are 12 nuanțe de auriu, corespunzătoare celor 12 petale; vishuddi are 16 nuanțe de albastru, corespunzătoare celor 16 petale; ajna are 2 nuanțe de indigo, corespunzătoare celor 2 petale; sahasrara ar trebui să aibă, potrivit tradiției, 1000 de nuanțe, corespunzătoare celor 1000 de petale.

Cum fiecare om se află pe diferite trepte ale scării evolutive, în diferite trimestre ale "şcolii" care se numeşte **Terra aurica,** deci poate fi încadrat în una dintre culorile intermediare ale spectrului evolutiv, am convenit să denumim fiecare om în funcție de nuanța sa specifică la un moment dat.

Atunci când se face caracterizarea aurică a unui om şi stabilirea nivelului său evolutiv, se iau în calcul atât clasa evolutivă - ce corespunde culorii de bază -, cât şi trimestrul în care acesta se află la un moment dat; în acest context se pot folosi expresii de genul "roşu 3", "galben 9" sau "albastru 10" - cifrele indicând cu precizie trimestrul sau petale corespondente "clasei" în care se găseşte.

Vorbind despre culorile **corpului duh,** nu trebuie însă pierdut din vedere ce înseamnă **o culoare.** Ceea ce un om percepe ca fiind o culoare nu este altceva decât o energie, deci o vibrație modulată atât în amplitudine, cât şi în frecvență. Cu alte cuvinte, este vorba despre o energie ce posedă o anumită lungime de undă şi o anumită frecvență; pentru percepția omenească, această energie apare ca o culoare. Dacă oamenii ar putea observa undele radio cu ochiul liber, atunci, în mod sigur, ar remarca faptul că undele cu frecvență mică bat spre culorile "joase" ale spectrului solar, roşu, portocaliu sau galben, în timp ce undele cu frecvență înaltă bat spre culorile înalte, precum albastru, indigo sau alb. Acelaşi lucru se produce şi în cazul **corpului duh,** cu diferența că acesta nu este format din energii radio, ci din energii spirituale.

În concluzie, ceea ce se poate determina prin intermediul clarvederii la un **corp duh,** nu este altceva decât *"căldura" spirituală* a unui om, detectabilă şi măsurabilă datorită faptului că, la fel ca orice altă energie, se manifestă prin culoare şi sunet. În definitiv, **corpul duh** nu este altceva decât *corpul căldurii spirituale* acumulată de către un om în decursul existenței în **Terra aurica** - atât în lumea materială, cât şi în *lumea de dincolo.*

De-a lungul unei existențe în lumea materială, omul acumulează în jur de două, maxim trei nuanțe. De exemplu, dacă un om s-a încarnat cu un **corp duh** de nivelul *galben 5,* la sfârşitul vieții, în cel mai bun caz, poate creşte până la *galben 7,* foarte rar până la *galben 8.* Această creştere calitativă este asimilată complet abia după momentul morții, când experiențele vieții şi, în consecință, bagajul existențial karmic cu care omul trece dincolo, sunt fixate definitiv la nivelul **corpului duh.**

După momentul morții, în urma unei alchimii aurice, **corpul duh** îşi modifică culoarea (nuanța), vechimea, sunetul şi mirosul, urcând în mod proporțional cu efortul făcut în timpul vieții terestre.

Capitolul 2
ŞCOALA VIEŢII

➢ Cele şapte clase evolutive

Oamenii pot fi, aşadar, clasificaţi în şapte tipuri evolutive, în funcţie de nivelul de urcare a **energiei vitale** pe canalul **Sushumna**. Mersul evolutiv uman se desfăşoară după **principiul termometrului evolutiv**, ceea ce constituie **paradigma fundamentală a evoluţiei umane.**

Energia vitală - rezultanta evolutivă - este ţinută astăzi în frâu de energia vitală a **sufletului**. Prin urcarea **energiei vitale** prin canalul **Sushumna** chakrele încep treptat să funcţioneze.

Trebuie precizat că este vorba despre *punerea în funcţiune* a chakrelor prin urcarea **energiei vitale** şi nu despre *activarea* chakrelor prin intermediul lui Kundalini. Despre *activarea* chakrelor prin trezirea lui Kundalini nu se poate încă vorbi.

Întrucât oamenii se împart în şapte tipuri evolutive distincte, este de la sine înţeles că, pentru a cerceta modul în care are loc dezvoltarea şi maturizarea lor aurică, trebuie să ţinem cont de anumite particularităţi specifice fiecărui tip în parte. Datorită faptului că oamenii sunt atât de diferiţi, procesul dezvoltării aurice poate fi descris doar dacă simplificăm întregul proces la liniile directoare generale.

Plecând de la premisa fundamentală rezultată din analiza sistemului auric uman - după care **viaţa are un sens pentru toţi oamenii, nimeni nu este lăsat la bunul plac al forţelor oarbe, iar existenţa cotidiană a fiecărui individ reprezintă suprema formă de iniţiere** -, pătrundem astfel chiar în esenţa modului de înţelegere a omului şi a existenţei sale întrupate. Iar dacă **viaţa are un sens pentru toţi oamenii,** dacă evenimentele vieţii fiecărui om reprezintă etape necesare şi obligatorii ale desăvârşirii, înseamnă că, la nivel colectiv, **la nivelul istoriei umanităţii, evenimentele au un sens, reprezentând etape necesare şi obligatorii ale mersului evolutiv.**

În consecinţă, dacă se poate vorbi despre şapte tipuri evolutive la nivel individual, înseamnă că şi istoria umanităţii poate fi împărţită în şapte etape distincte, fiecare etapă având particularităţi specifice, în funcţie de nivelul evolutiv al majorităţii indivizilor. Astfel, se poate vorbi despre şapte clase evolutive atât din punct de vedere colectiv-istoric, cât şi din punct de vedere individual.

Prima etapă a traiectului evolutiv uman prin Terra aurica - **omul din clasa întâi evolutivă a Şcolii vieţii** - presupune întruparea ca *fiu al femeii* şi trecerea prin prima Poartă, *Poarta Pământului,* adică **muladhara.**

Omul din clasa întâi, care se află la primele sale încarnări, este legat de elementul pământ şi de aspectele pur materiale ale existenţei terestre. Culoarea specifică a **corpului duh** ce aparţine unui om din prima clasă evolutivă este culoarea metalului topit, culoarea Soarelui la răsărit, *alfa* evoluţiei umane.

Simultan cu intrarea în funcţiune, în mod treptat, a celor patru petale ale chakrei muladhara, **corpul duh** al omului din prima clasă evolutivă îşi modifică culoarea de bază, de la nuanţa metalului topit la roşu.

Omul din clasa întâi evolutivă, nu are *conştiinţa* a ceea ce percepe şi trăieşte, ci doar *conştienţa* faptului că trăieşte. Atât conştiinţa, cât şi conştienţa sunt manifestările celor două corpuri care ţin de **suflet - corpul conştienţei şi corpul conştiinţei.** Prin încarnări repetate, omul dobândeşte din ce în ce mai multă *conştiinţă.*

Nivelul energetic general al aurei omului din clasa întâi evolutivă este scăzut, iar mirosurile sunt neclare şi amestecate.

Aura omului din clasa întâi este formată din atomi originari de forma unor cubuleţe de lumină, care se mişcă greoi şi haotic.

Corpul conştienţei se mişcă cu dificultate prin aură, ceea ce înseamnă că atenţia şi capacitatea de focalizare a atenţiei este foarte redusă. Acest fapt se poate remarca la

nivelul alchimiei aurei: atomii originari de formă sferică ai **corpului conştienţei** străbat cu greu atomii de formă cubică ai celorlalte corpuri aurice.

Prima clasă evolutivă presupune începutul cunoaşterii mediului şi efortul din partea sufletului de a fi conştient de ceea ce îl înconjoară. **Îngerii Veghetori** din *lumea eterică,* care se exprimă într-un mod diferit de limbajul uman, spun că, în prima clasă evolutivă, omul capătă *"cunoaşterea conştienţei"* cu privire la ceea ce îi indică organele de simț: natura şi fiinţele.

Actualmente, oamenii din prima clasă evolutivă sunt rari, iar în cazul în care se nasc, nu trăiesc foarte mult. La începutul evoluției, omul are nevoie, după câte se pare, de naşteri şi de morți repetate la intervale scurte, pentru a putea urca cât mai repede pe al doilea palier evolutiv. Pentru a ne face o idee despre modul în care arată un om din prima clasă evolutivă, probabil că trebuie să ne imaginăm cum arătau paleantropii.

Treptat, omul din prima clasă evoluează neîncetat prin cucerirea unor experienţe de viaţă variate, care presupun naşteri şi morți repetate; paralel, **energia vitală - rezultanta evolutivă** - urcă pe Sushumna pentru a pătrunde în chakra svadistan, ceea ce corespunde începutului celei de-a doua clase evolutive.

La omul din cea **de-a doua clasă evolutivă** - omul centrat în **svadistan** -, **rezultanta evolutivă** urcă pe Sushumna până în apropierea ombilicului.

Corpurile aurice ale omului din a doua clasă evolutivă sunt formate din atomi originari ceva mai sfericizați. Muchiile şi laturile atomilor originari se şterg din ce în ce mai mult, datorită ciocnirilor şi frecării repetate, generate de efortul omului de a fi din ce în ce mai conştient de sine şi de lumea care-l înconjoară. La omul din cea de-a doua clasă evolutivă apare **corpul conştiinţei,** care nu exista la omul din clasa întâi.

La omul clasei a doua evolutive, între **corpul conştienţei şi corpul conştiinţei** se formează o diferență de potențial: **corpul conştienţei** este încărcat cu energie negativă, iar ***corpul conştiinţei*** este încărcat cu energie pozitivă. Apărut primul, **corpul conştienţei** este mereu cu o treaptă mai sus decât **corpul conştiinţei.** Astfel, în momentul formării **corpului conştiinţei, corpul conştienţei** se află deja pe cel de-al doilea nivel. În momentul în care conştiința percepe ceva nou, la nivelul corpului conştienței are loc un flash energetic, semn că omul conştientizează acel ceva.

Din punctul de vedere al alchimiei aurice, atomii sferici se mişcă mult mai uşor printre atomii cubici. Modificându-şi structura aurică prin activitatea corpurilor conştienței şi conştiinței, omul evoluează neîncetat.

A doua clasă evolutivă presupune prima conştientizare a Eului: omul se distinge de mediu pentru a deveni un Eu; după cum se exprimă **Îngerii Veghetori,** conştientizarea Eului presupune *"cunoaşterea conştienței",* indicând că omul este o persoană distinctă de mediu şi de celelalte fiinţe vii.

Îngerii Veghetori mai afirmă că *"omul cunoaşte că este conştient, iar datorită acestui fapt apare ceva nou, inexistent anterior: conştiința şi cuvântul. Devenind conştient de conştiință, omul începe să combine învățăturile primei clase evolutive cu învățăturile celei de-a doua".*

În a doua clasă evolutivă, în afara conştienței care apăruse pe primul nivel, apare deci un element nou: conştiința. Omul devine conştient de sine şi de lume sau, altcumva spus, conştientizează şinele şi lumea. Prin funcționarea celei de-a doua chakre, omul devine conştient nu numai de sine, ci şi de puterea sa trupească.

În perioada istorică în care oamenii au devenit conştienți pentru prima oară de puterea lor fizică, trupurile erau foarte robuste. Manifestarea puterii brute în lumea oamenilor a determinat un nou sentiment, *mândria,* care este foarte mare la cei situați pe acest nivel evolutiv. După cum se exprimă **Îngerii Veghetori,** *"atunci a existat cel mai puternic corp fizic* (din istoria umanității); *acesta a dus la cunoaşterea conştienței* (dobândirea conştienței) *acestui fapt. Atunci a apărut puterea şi manifestarea ei, iar rezultatul a fost mândria".*

În primele două clase evolutive, conştientizarea sau *"cunoaşterea conştienței"* este

legată de natură şi de ceilalți oameni. În prima clasă evolutivă, omul are *cunoaşterea conştienței* pământului, adică a ceea ce, astăzi, desemnăm prin termenul generic de natură. Prin natură înțelegem pământul şi tot ce cuprinde el: minerale, vegetale, animale. Clasa a doua permite *"cunoaşterea conştienței"* oamenilor, atât în cadrul relațiilor sociale, cât şi prin intermediul partenerului de viață: soțul ori soția.

În cea de-a doua clasă evolutivă, culoarea **corpului duh** este portocalie, de la portocaliul ce bate spre roşu, specific primului trimestru sau primei petale a chakrei svadistan, până la portocaliul deschis ce tinde să se transforme în galben, specific intrării în funcțiune a ultimei petale. Chakra svadistan are şase petale, deci se poate vorbi despre şase trimestre evolutive, fiecărui trimestru corespunzându-i o nuanță în plus, reflectată la nivelul **corpului duh.**

Din punct de vedere istoric, a doua clasă evolutivă corespunde epocii arhaice, în care omul se despărțea de impulsurile primare, generate de sexualitatea exacerbată specifică copilăriei umanității şi de societatea matriarhală în care erau adorate zeițele materne, simbol al fertilității universale.

A treia clasă evolutivă presupune dezvoltarea mentalului şi a tot ce ține de el, inclusiv caracteristicile negative. A treia fază a evoluției omului presupune, înainte de toate, începutul înțelegerii lumii şi a sinelui propriu prin intermediul mentalului, iar nu doar instinctiv, precum în primele două clase.

La nivel individual, în această clasă evolutivă, paralel cu începerea funcționării petalelor chakrei manipura, are loc dezvoltarea corpului mental inferior, a intelectului, a "deşteptăciunii", a capacității de a investiga natura şi mediul social, de a face descoperiri, de a interpreta lumea.

La nivel colectiv, a treia clasă evolutivă corespunde epocii de avânt a culturii şi a ştiinței; într-un cuvânt a cunoaşterii exclusiv pe cale intelectual-rațională. A treia clasă evolutivă este epoca marilor filosofi - *philosophus,* iubitorii de înțelepciune -, epoca marilor savanți, a marilor conducători politici, a marilor descoperiri, a marilor inventții, a marilor călătorii, a cunoaşterii raționale la superlativ.

A treia clasă evolutivă implică, de asemenea, experimentarea egoismului; ceea ce presupune din partea omului *"cunoaşterea conştienței că este înşelat sau că înşeală"* - după cum se exprimă **Îngerii Veghetori.**

În clasa a treia, omul dă piept cu perfidia, cu fățărnicia, cu egoismul, cu mândria excesivă şi devine conştient de faptul că înşeală sau că este înşelat. Relațiile sociale, relațiile Eu/Lume şi Eu/alt-Eu, formează un ansamblu complex de interconexiuni aurice. Principala caracteristică a celei de-a treia clase evolutive constă în manifestarea egoismului.

Reflectarea celei de-a treia clase evolutive în istoria umanității a constituit-o epoca marilor războaie de cucerire şi de expansiune, epoca marilor state hegemoniste din antichitatea Orientului apropiat sau îndepărtat, apoi din Europa - epocă ce a culminat cu formarea Imperiului roman, cu formarea conştiinței de cetățean şi, ulterior, cu formarea principalelor puteri politico-militare ale Evului Mediu european.

Ultimul avatar al celei de-a treia clase evolutive este epoca modernă, în care s-au format, pe fundalul vechilor structuri, națiunile actuale. Într-un viitor nu prea îndepărtat, vechile organizări economico-politice şi sociale, specifice celei de-a treia clase evolutive, se vor stinge, pentru a face loc unei alte organizări economico-sociale, care nu este însă globalizarea, ci ceva mult mai profund, legat în special de atingerea celei de-a patra clase evolutive, în care indivizii vor lucra prin chakra anahata.

Culoarea **corpului duh** a oamenilor din cea de-a treia clasă evolutivă este galbenul, de la nuanțele ce bat spre roşu-portocaliu spre nuanțele ce bat spre auriul flăcării unei lumânări. Fiecare petală a chakrei manipura înseamnă un trimestru de parcurs, înseamnă o nuanță în plus la culoarea generală a **corpului duh**; înseamnă, de asemenea, experiențe noi de viață. Atomii originari din aură capătă treptat formă sferică, ceea ce înseamnă conştientizarea lumii şi a sinelui propriu.

Parcurgerea trimestrelor anevoioase ale clasei a treia presupune şi dezvoltarea corpului mental, al cărui volum - la propriu - devine din ce în ce mai amplu, învăluind partea superioară a trupului până la o distanță apreciabilă.

În clasa a treia evolutivă, cunoaşterea se bazează exclusiv pe travaliul intelectului. Totuşi, înteligența excesivă, ştiința fără credință, duce în fundături periculoase, căci mentalul este domeniul predilect de acțiune al ființelor luciferice...

În clasa a patra, care corespunde cu intrarea în funcțiune a chakrei anahata şi urcării corespunzătoare a **energiei vitale**, compoziția aurei este formată aproape în totalitate din atomi originari sferici, fiind astfel asemănătoare cu cea a **corpului conştiinței.**

Treptat, pe măsură ce omul parcurge cele douăsprezece trimestre, echivalente celor douăsprezece petale, chakra anahata intră în stare de funcționare la parametrii optimi. Datorită faptului că actul cunoaşterii este rezultanta contopirii *conştienței* cu *conştiința,* omul din clasa a patra înțelege la justa valoare organizarea lumii şi a ființei umane în ansamblu.

La oamenii din cea de-a patra clasă evolutivă, operațiunile specifice mentalului, care analizează, sintetizează şi disecă doar în termeni de bine-rău sunt treptat înlocuite cu operațiunile mentalului superior. Treptat, oamenii din a patra clasă evolutivă se deschid către lume printr-un efort cognitiv, care ar putea fi sintetizat într-o singură expresie: *iubire-înțelepciune.*

Ca revers, a patra clasă evolutivă presupune *cunoaşterea conştienței* unui element nou: *trădarea.* Cei care trec prin această clasă devin conştienți de faptul că minciuna şi, în ultimă instanță, trădarea "stau cu regele la masă".

Trădarea se poate manifesta pe toate palierele existenței: în ceea ce priveşte respectarea legilor subtile, în ceea ce priveşte relațiile sociale cu semenii sau în ceea ce priveşte familia.

Paralel cu trădarea, a patra clasă evolutivă presupune *cunoaşterea* unui alt element: *angelicul,* care este perceput difuz prin aură. Oamenii din cea de-a patra clasă evolutivă devin conştienți, difuz la început, că nu sunt singuri în univers, că există instanțe superioare, manifestate prin ființe îngereşti.

Oricât ar părea de straniu după modul de înțelegere actual, într-un fel, *angelicul* este legat de *trădare,* întrucât, în această clasă evolutivă, omul este pus, prin împrejurările vieții, să îşi declare deschis poziția față de trădare. Poziția față de trădare nu poate fi exprimată decât prin două sentimente: ură şi iubire.

Prin manifestarea urii în cazul trădării, omul alege să cadă sub influența ființelor luciferice. Prin manifestarea iubirii în cazul trădării, omul îi iartă pe cei care l-au trădat şi se alătură **Fiilor Luminii** şi lui **Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu**.

Omul clasei a patra evolutive se află în fața unei mari încercări interioare: **trebuie să aleagă**. Alegerea este crucială, întrucât a patra clasă evolutivă, care presupune activarea chakrei anahata, este punctul de intersecție a celor două axe principale (în acest caz, omul este privit din față) ce formează **crucea omului***: axa verticală* ce uneşte sahasrara cu muladhara şi *axa orizontală* ce uneşte chakra inimii, **Shainiah** - deschisă de **Iisus Hristos** - cu chakra anahata şi cu chakra orgoliului.

Omul din clasa a patra evolutivă trebuie, precum **Iisus Hristos** acum 2000 de ani, sâ-şi poarte singur *Crucea* şi să aleagă, prin liberul său arbitru, *Calea.* **Crucea omului** estre o cruce interioară, iar căile ce se deschid în acest punct al periplului spiritual duc ori în Cer ori în Infern.

Dacă alege iubirea şi iertarea, moderația şi viața cumpătată, omul îşi pune în funcțiune chakra inimii, **Shainiah**, în care **Iisus Hristos** se uneşte cu **Dumnezeu**.

Dacă alege calea egoismului, omul îşi deschide chakra maron din partea dreaptă şi-l alege pe Lucifer. Se spune că, în momentul în care, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, vor exista suficienți oameni cu chakra egoismului în stare de funcțiune, lucind în sumbra culoare maron spre negru, se va putea încarna în lumea

materială însuşi Lucifer, sub forma Antihristului.

Din punct de vedere istoric, a patra epocă, ce corespunde celei de-a patra clase evolutive, a început deja; totuşi, apogeul este situat în viitor, dar nu atât de departe cum s-ar putea crede. În această etapă evolutivă ce deja a început, oamenii sunt puşi în faţa alegerii. Cum s-a spus adesea de către vechii profeţi şi este consemnat în scrierile sacre, umanitatea se va scinda - de fapt, scindarea a şi început. Unii oameni vor alege trufia, puterea, mândria, egoismul, iar ceilalţi - desemnaţi în vechile scrieri prin formula "aleşii" - vor alege **SHAINIAH, STÂNGA,4.**

SHAINIAH, STÂNGA, 4 este a patra chakră din partea stângă, în care **Iisus Hristos** se uneşte cu **Dumnezeu** în om...

***Clasa a** cincea* aduce elemente noi în mersul evolutiv al omului. În clasa a cincea are loc intrarea în funcţiune a chakrei vishuddi. Simultan, se dezvoltă **corpul mental superior.**

Pe măsură ce omul parcurge cele şaisprezece trimestre corespunzătoare petalelor chakrei vishuddi, **corpul duh** dobândeşte o frumoasă culoare albastră, devenind din ce în ce mai diafan.

Dincolo de toate, în clasa a cincea evolutivă, omul are *cunoaşterea conştienţei* **că a** ales, în funcţie de ceea ce a ales, iubirea sau ura, omul se consacră uneia dintre căi: **Calea lui Hristos** sau Calea fiinţelor luciferice. În funcţie de ceea ce alege, omul "învaţă să-i înveţe" pe alţii, devenind apostolul uneia dintre cele două căi.

Alegând calea cea dreaptă, omul va pătrunde în **clasa a şasea evolutivă.** În această clasă evolutivă, pe măsura activării chakrei ajna, omul devine conştient *de Fiinţa care l-a salvat,* ridicându-l din stadiul incipient. Această Fiinţă este **Iisus Hristos,** care salvându-l pe om, a plătit *Preţul răscumpărării.* În această etapă evolutivă, omul începe să devină conştient de **Prezenţa lui Iisus Hristos în Trupul de Slavă** şi începe să intre în comuniune cu **El**.

A şasea clasă evolutivă presupune dezvoltarea chakrei ajna, formarea unui **corp duh** de culoare violetă şi atingerea punctului terminus al procesului evolutiv uman. Dincolo de această treaptă, nu se mai poate vorbi despre genul ontologic de om.

➢ *Pragurile Crucii Vieţii*

În drumul ascendent al **energiei vitale - rezultanta evolutivă** - spre creştetul capului, se află două praguri majore: primul prag se află la nivelul chakrei anahata, iar al doilea se află la un nivel superior, în apropierea chakrei ajna.

Privind omul din perspectivă frontală, se poate spune că structura aurică umană alcătuieşte o **cruce.** Această **cruce** este alcătuită din linia verticală - canalul **Sushumna** - şi din linia orizontală formată dintr-un ax imaginar ce uneşte cele trei chakre situate la nivel pieptului: chakra inimii *(***Shainiah***),* chakra anahata şi chakra orgoliului. Axul astfel format este **primul mare prag.**

La nivelul **primului mare prag,** în a patra clasă evolutivă, omul trebuie *să aleagă* între **Căile** ce se deschid în faţa sa. Prima este **Calea evolutivă standard - paradigma evoluţiei** descrisă anterior -, în care are loc intrarea progresivă în funcţiune a celor şapte chakre situate de-a lungul Sushumnei. A doua este **Calea egoismului,** care se prefigurează în condiţiile în care omul îşi pune în funcţiune chakra orgoliului, situată în partea dreaptă. A treia cale este **Calea iubirii,** deschisă de **Iisus Hristos**; în acest caz, omul îşi pune în funcţiune chakra iubirii - **Shainiah.** Omul, prin liberul său arbitru, estre cel care decide pe ce cale să meargă.

Înainte de a pătrunde în a cincea clasă evolutivă, omul se află, aşadar, pe talerele unei balanţe: în mijloc este axul central al balanţei - care, din punct de vedere microcosmic este **Sushumna** -, într-o parte stă **Iisus Hristos** care se manifestă prin

Shainiah, iar în cealalată parte stă Heruvimul care s-a opus cândva planului divin: Lux/Lucifer, care se manifestă prin chakra orgoliului.

După ce primul prag a fost depăşit de omul din a patra clasă evolutivă - alegerea între **Iisus Hristos** şi Lucifer -, la sfârşitul celei de-a cincea clase (înainte ca **energia vitală** să pătrundă în ajna) urmează **al doilea şi cel mai dificil prag***:* întâlnirea cu Adversarul, Shaitan. Al doilea prag al **Crucii Vieţii** este reprezentat uneori în bisericile creştine prin a doua bară orizontală aplicată pe bara verticală.

După cum se ştie, unele cruci creştine au două braţe orizontale, una mare şi cealaltă mică. Braţul cel mic este puţin mai sus de braţul mai lung şi indică al doilea prag al omului: întâlnirea cu Shaitan, Adversarul - esenţa răului, agentul haosului, duşmanul absolut al cosmosului.

Pe a doua bară orizontală a crucifixului creştin - bara mică - este scrisă, uneori, prescurtarea INRI. Tradiţional, INRI este prescurtarea formulei **Iisus din Nazareth**, **Regele Iudeilor**. Se pare, totuşi, că prescurtarea INRI presupune şi un al doilea sens, subsidiar. INRI poate fi interpretat şi ca prescurtare a cuvintelor latineşti Ignes Naturam Rerum Ignitus. Deşi cuvintele latineşti par a indica că este vorba despre un Foc care purifică întreaga natură, este destul de evident că avem de-a face cu purificarea naturii fiinţei umane prin Focul Interior. Sau, după cum stă scris în cărţile sacre ale creştinismului: *Botezul prin foc.*

În aceast ceas de cumpănă, în clasa a cincea evolutivă, omul trebuie să aleagă între **Iisus Hristos** şi Adversar. Adversarul este mult mai periculos şi mai perfid, mult mai puternic şi mai dur decât Lucifer. Lucifer însuşi - care înaintea răzvrătirii sale era cel mai puternic şi cel mai frumos dintre înalţii Heruvimi, *Purtătorul de lumină* sau *Strălucitorul Fiu al dimineţii* - a căzut cândva în mrejele sale.

Doar **Iisus Hristos,** prin intermediul *Botezului prin Foc - Focul* este **Duhul Sfânt** - poate ajuta omul să depăşească pragul întâlnirii cu Adversarul. Întâlnirea omului cu Adversarul are loc la sfârşitul celei de-a cincea etape evolutivă, înainte ca chakra ajna să intre în stare plenară de funcţiune.

Oamenii care parcurg **paradigma evolutivă standard** au toate şansele de a se poticni, în lipsa unui sprijin, la trecerea celor două praguri: întâlnirea obligatorie cu Lux şi întâlnirea obligatorie cu Adversarul-Shaithan.

În actualul stadiu evolutiv, de 2000 de ani, unicul sprijin pentru oameni este **Iisus Hristos,** *a cărui Putere şi Tărie este mai presus de a oricărui ispititor.* **Iisus Hristos,** *Ocrotitorul suprem al tuturor oamenilor, este singura Fiinţă din cosmos care poate salva omul şi-l poate ridica dincolo de praguri.*

Din punct de vedere istoric, reflectare a evenimentelor microcosmice, a şasea etapă a istoriei lumii va avea loc cândva, într-un viitor nedefinibil, când, după cum stă scris în *Apocalipsa Sf. Ioan,* fiara cu şapte capte îşi va face apariţia în lumea oamenilor.

De fapt, *Apocalipsa Sf. Ioan,* cea mai misterioasă şi cea mai ezoterică scriere creştină, descrie atât microcosmic, cât şi macrocosmic cele şapte etape ale evoluţiei omului şi ale lumii. Deschiderea celor şapte peceţi - peceţi omologabile chakrelor şi celor şapte clase evolutive - întâlnirea cu Lucifer - prima fiară -, apoi cu Adversarul - fiara ce se ridică din mare - reprezintă descrierea fidelă a procesului evolutiv universal, cosmic şi uman, pe care *Sf. Ioan* a primit-o direct, *aflat în duh, de* la **Iisus Hristos.**

Atunci când, sub directa supraveghera a **Mielului,** sufletul va "deschide" progresiv peceţile/chakrele, omul va deveni conştient de panorama lumii fizice şi a lumii spirituale; omul va înţelege, în sfârşit, natura "jocurilor" karmice care se desfăşoară atât în lumea oamenilor, cât şi în lumea spirituală. Totodată, omul va înţelege relaţiile complexe ce se formează între cele două lumi: lumea spirituală şi lumea materială.

Punerea în funcţiune a chakrei ajna, concomitent cu activarea completă a **Shainiei** conferă **corpului sufletului** caracteristici identice cu cele ale **corpului duh.** În acest caz, după moarte, **corpul sufletului** se va uni cu **corpul duh,** cu care va forma o unitate. Această unitate poartă numele de **suflet spiritual** sau, pentru a folosi atât limbajul

creştin cât şi limbajul folosit în limba eterică, numele de **Fiu al Omului** (până în această etapă, omul este doar un **fiu al femeii*).*** Atingând această fază evolutivă, **sufletul** omului va deveni nemuritor, dobândind aceleaşi caracteristici ca şi **corpul duh,** cu care va forma o unitate.

Oamenii care au reuşit să-şi formeze un **suflet spiritual** şi au transcens condiția umană, cea *de* **fii ai femeii,** devenind **Fii ai Omului,** vor păstra caracteristicile fiziologice şi fizionomice ale ultimei lor existențe trupeşti. Ei nu se vor mai încarna în lumea materială, rămânând să acționeze în *lumea eterică.*

La toți ceilalți oameni, la **fiii femeii,** după moarte, pe măsura transformărilor suferite în *lumea de dincolo,* trăsăturile fiziologice se modifică treptat; astfel, la viitoarea încarnare omul va dobândi o fizionomie diferită.

Clasa a şaptea evolutivă presupune *cunoaşterea conştienței* faptului că în toate ființele se află **Dumnezeu.** Omul devine conştient de faptul că **Dumnezeu** nu 1-a părăsit niciodată, precum şi de faptul că, văzându-l mereu prin manifestările sale în lume, nu 1-a înțeles cu adevărat. Omul devine conştient de faptul că, dintotdeuna, a fost un copil al lui **Dumnezeu.**

Capitolul 3
ACTIVAREA CHAKRELOR

➢ Nivelul optim de funcționare

Pe măsură ce oamenii parcurg treptele scării evolutive, corpurile aurice devin din ce în ce mai rafinate, mai luminoase, iar sunetele şi mirosurile emise de ele sunt mai armonioase. Procesul de evoluție progresivă întâlnit în cazul corpurilor aurice se repetă şi în cazul chakrelor.

Treptat, pe măsură ce omul evoluează potrivit **paradigmei evoluției,** deci cucereşte experiențe de viață şi, implicit, cunoaştere, **fiecare dintre cele şapte chakre situate pe canaulul Sushumna atinge un nivel de funcționare optim.**

Totuşi, nu **energia vitală** care urcă pe **Sushumna** pune în stare de funcțiune o anumită chakră, ci experiențele vieții; doar experiențele vieții atrag în mod corespunzător **energia vitală** dinspre baza coloanei vertebrale în sus. În momentul în care petala unei chakre intră în stare de funcțiune, **energia de viață** urcă în mod corespunzător. Petalele chakrelor sunt vârtejuri de energie care îşi schimbă culoarea - adică frecvența şi lungimea de undă - în funcție de energia metabolizată, datorită experiențelor de viață acumulate.

O chakră *intră în funcțiune* doar în momentul în care omul cucereşte anumite experiențe de viață; la rândul lor**,** experiențele de viață determină urcarea **energiei vitale.** Procesul este, practic, simultan. Experiențele de viață pun în funcțiune petala - micul vârtej de energie -, iar **energia vitală** urcă de la baza coloanei vertebrale până la acel punct.

Există însă o diferență esențială între funcționarea unei chakre şi activarea ei. Mulți cercetători au astăzi tendința de a considera că o chakră este *activată* în momentul în care *un clarvăzător* poate remarca o luminozitate emisă de vârtejul energetic respectiv. Aceasta nu este însă o *activare,* ci doar intrarea chakrei respective *în stare de funcționare.*

Intrarea în stare de funcționare nu este dată de trezirea lui **Kundalini** şi nu are de-a face cu **Kundalini.** Funcționarea unei chakre este determinată doar de experiențele de viață ale omului - *viața, unica formă de inițiere* - şi, implicit, de urcarea simultană a **energiei vitale**.

Activarea unei chakre este însă cu totul altceva decât întrarea ei în stare de

funcţiune, în cadrul procesului evolutiv. Activarea unei chakre se produce abia după ce chakra ajunge să funcţioneaze la parametri ei normali.

Despre activarea chakrelor se poate vorbi doar după ce s-a încheiat procesul evolutiv standard. În momentul în care **energia vitală** ajunge în chakra ajna, iar restul chakrelor *au nivelul optim de funcționare,* se poate spune *că* **s-a încheiat procesul evolutiv uman** potrivit **paradigmei standard**. În acel moment, omul transcende nivelul ontologic *de* **fiu al femeii.**

În mod natural, abia în acel moment se poate manifesta energia numită Kundalini şi poate începe activarea chakrelor. Kundalini apare abia în momentul în care energia vitală -rezultanta vectorială - şi-a încheiat activitatea şi toate chakrele, inclusiv ajna, sunt în stare de funcţionare.

Dacă cele patru tipuri de energie vitală - a spiritului, a corpului duh, a sufletului şi a corpului eteric - au culori, mirosuri şi sunete specifice, **Kundalini** poate fi perceput prin clarvedere de către Eugen ca un fir subțire de energie strălucitoare, fără o culoare precisă, fără miros, care urcă începând de la chakra situată la baza coloanei vertebrale, muladhara.

➢ Acțiunea Duhului Sfânt

Energia Kundalini nu se trezeşte însă cu de la sine putere: ea urcă pe canalul Sushumna doar datorită faptului că este atrasă de o altă energie, mult mai puternică. Această energie este DUHUL SFÂNT.

Duhul Sfânt, al treilea aspect al Trinităţii, este singura forţă din cosmos care-l poate atrage pe Kundalini.

Duhul Sfânt apare abia în momentul în care, în mod natural, omul este pregătit pentru a-l primi într-o fracţiune de secundă, atunci când omul este pregătit, sub forma unei limbi de foc de culoare roşie, Duhul Sfânt se centrează deasupra creştetului omului, îl trezeşte pe Kundalini şi-l ridică încet prin Sushumna.

Atras fiind de **Duhul Sfânt, Kundalini** urcă încet de-a lungul canalului de un milimetru grosime din interiorul Sushumnei. Acest canal subțire - denumit *Citrini* de misticii indieni - este cel prin care circulă, la omul normal, **energia vitală** specifică planului cuantic al **spiritului.**

Desigur, trezirea lui **Kundalini** sub acțiunea **Duhului Sfânt** se produce numai în cazul în care **energia vitală** urcase anterior până la ajna chakra. În momentul de apogeu al procesului, imediat după ce s-a centrat în ajna, **energia vitală** se retrage foarte rapid din toate structurile aurice, de pe toate nadisurile şi din toate chakrele, iar omul pare a se "stinge": la nivelul aurei sale nu se vede nici un fel de lumină.

Dacă, în mod obişnuit, omul apare luminat feeric de energiile multicolore ce-l brăzdează neîncetat, de strălucirea chakrelor sau a corpurilor aurice - fiecare componentă aurică, fiecare nadis, chakra sau energie posedând luminozitatea sa specifică -, în momentul retragerii **energiei vitale,** totul este stins. Omul este ca un mare oraş în pană de curent electric: nimic nu luminează, nimic nu este luminat. Totul este tăcere, totul este cuprins de liniştea premergătoare exploziei luminoase generate de urcarea lui **Kundalini.**

Procesul trezirii lui **Kundalini** sub acțiunea **Duhului Sfânt** se produce fulgerător. Imediat după retragerea **energiei vitale**, deasupra creştetului capului, ceva mai sus de Sahasrara, sub forma unei energii strălucitoare de culoare roşie, ca o limbă de foc, apare **Duhul Sfânt**. Simultan, cu viteza fulgerului, prin canalul *Citrini,* situat în interiorul Sushumnei, îşi face apariția **Kundalini**.

La început, între **Kundalini** şi **Sfântul Duh** se formează scurt-circuite asemănătoare cu cele produse la instalațiile de înaltă tensiune. Foarte încet, atras de **Sfântul Duh**,

Kundalini urcă, activând toate chakrele de pe canalul **Sushumna***:* muladhara, svadistan, manipura, anahata, vishuddi, ajna. În momentul în care ajunge în ajna, **Kundalini** se întâlneşte cu **Sfântul Duh**, formând o unitate.

În concluzie, iluminarea nu se produce de jos, ci de sus, de la Duhul Sfânt, care are rolul de a atrage energia Kundalini.

Singur, fără aportul **Duhului Sfânt**, care este cea mai puternică energie existentă în cosmos, **Kundalini** nu are de ce să fie trezit. **Kundalini** trebuie trezit numai prin intermediul **Duhului Sfânt**, care vine din înalt.

Acest proces nu prea are loc în lumea noastră, a oamenilor "normali". Ea nu se produce nici în lumea yoghinilor, datorită faptului că, în *era noastră,* fiinţa umană nu mai poate evolua doar prin poziţii corporale, exerciţii respiratorii, procedee de concentrare, meditaţie, contemplaţie etc, fără o evoluţie corespunzătoare a moralităţii.

În cazul practicării tehnicilor yoga, unele petale ale unor chakre pot fi, într-adevăr, "păcălite" să se activeze prin meditaţie sau prin rostirea neîncetată a unor mantrasuri - care nu sunt altceva decât sinonimele sonore ale "zgomotului de fond" produs de respectivele petale. Deşi se activează, petalele chakrelor nu pot însă determina ridicarea energiei vitale, iar acest fapt se datorează faptului că, de 2000 de ani, **energia vitală cvadruplă** este ţinută în frâu de către **energia vitală a sufletului**.

Dacă, anterior acestui eveniment epocal, crucial în istoria umanităţii şi a *Terrei Aurica* care a fost încarnarea lui **Iisus Hristos** în lumea oamenilor, **Kundalini** putea fi trezit prin tehnici meditative, mantrasuri, formule rituale, tehnici de yoga etc, în era creştină acest fapt nu mai este posibil. Acesta este şi motivul pentru care, în ziua de astăzi, nici un practicant al tehnicilor yoga nu se poate lăuda cu trezirea lui **Kundalini** înainte de vreme, oricât efort ar depune în acest sens.

Sigurele persoane care, teoretic, astăzi, ar mai putea realiza o astfel de performanţă sunt doar câţiva mistici hinduşi - *jivanmukti* -, care, probabil, erau deja treziţi în existenţele anterioare erei creştine şi care finalizează, în decursul existenţei prezente, ceea ce au început cândva. Ei însă nu aparţin procesului evolutiv actual, făcând parte dintr-o altă generaţie evolutivă, dintr-un alt val de încarnări, val ce este pe cale de a se stinge.

Pentru omul actualului val evolutiv, omul celei de-a patra generaţii, probleama se pune în mod diferit. Nu mai este posibilă trezirea lui **Kundalini** în afara procesului evolutiv standard prin care trebuie să treacă toţi oamenii, după cum nu mai este posibilă activarea unor chakre prin repetarea unor mantrasuri.

Aici se impune o constatare: la şedinţele de yoga organizate astăzi în diferite locuri, sub îndrumarea unor *guru,* au putut fi remarcaţi prin clarvedere de către Eugen mulţi oameni, destul de modeşti ca nivel evolutiv - unii nedepăşind nivelul portocaliu 4-5 al **corpului duh** -, care exersează *asane, mudre, pranayama* sau *mantre,* prin care încerarcă să-şi activeze anumite chakre sau să-l trezească pe Kundalini.

Uimitor este faptul că chakrele pe care doresc să le activeze aceşti practicanţi ocazionali ai tehnicilor yoga, nu sunt nici măcar în stare optimă de funcţionare. În consecinţă, toţi aceşti practicanţi nu fac altceva decât să-şi perturbe serios structura aurică. Orice peturbare aurică produsă la nivelul corpurilor aurice se repercutează asupra **corpului duh.**

Perturbările aurice produse de astfel de exerciţii pot urmări practicanţii mai multe vieţi de acum înainte. Cât despre activarea chakrelor sau despre iluminare, nici nu poate fi vorba.

➢ Siglele chakrelor

Chakrele nu pot fi, aşadar, activate decât prin acţiunea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt atrage energia Kundalini, care "dormitează" la baza coloanei

vertebrale.

Activarea chakrelor nu se poate produce decât atunci când omul este pregătit. Un om este "copt" abia în momentul în care a cucerit experienţe de viaţă corespunzătoare, iar **energia vitală cvadruplă** a pus în stare de funcţiune toate chakrele până la ajna, în mod progresiv, potrivit paradigmei evoluţiei. Dacă **energia vitală cvadruplă** a ajuns, progresiv, în ajna, înseamnă că omul în cauză a atins a şasea treaptă a **Şcolii vieţii,** a trecut cele două Praguri, iar corpul său duh are o culoare albastră-indigo deschisă, cu irizări aurii-argintii.

În momentul în care o chakră este activată sub acţiunea Duhului Sfânt, la interfaţa chakrei îşi face apariţia o figură geometrică, pe care o putem denumi **siglă.**

Astfel, în momentul în care *se activează* chakra **muladhara,** toate petalele se colorează în culorile lor specifice, iar din tija centrală a chakrei porneşte *o lumină subţire de culoare roşie,* care formează un frumos patrulater de culoare roşie, care reprezintă **sigla chakrei muladhara.**

În momentul în care *se activează* chakra **svadistan,** din tija centrală a chakrei apare o frumoasă *lumină de culoare portocalie,* cam de grosimea unui fir de păr, care uneşte toate cele şase petale ale chakrei, formând o stea cu şase colţuri - **sigla chakrei svadistan.**

În momentul în care *se activează* chakra **manipura,** din tija centrală a chakrei apare un *fir luminos de culoare galbenă* care uneşte toate cele zece petale, formându-se o stea în zece colţuri, iar în interior un triunghi cu vârful în jos - **sigla chakrei manipura.**

În momentul în care *se activează* chakra **anahata,** o *energie foarte subţire, luminoasă, de culoare aurie* porneşte din tija centrală, uneşte vârfurile celor douăsprezece petale, formând o stea în douăsprezece colţuri, iar în interior se formează două triunghiuri care se întretaie, unul cu vârful în jos, celălalt cu vârful în sus - **sigla chakrei anahata.** Mai întâi se formează triunghiul cu vârful în jos, apoi, chiar la mare distanţă în timp, apare şi triunghiul cu vârful în sus.

În momentul în care *se activează* chakra **vishuddi,** din tija centrală porneşte *o energie luminoasă de grosimea unui fir subţire,* unind cele şaisprezece petale într-o stea strălucitoare - **sigla chakrei vishuddi.** În interior apare un triunghi cu vârful în jos. În interiorul triunghiului se vede un nimb strălucitor.

Cele şase sigle ale chakrelor au devenit, în timp, simboluri cu aplicaţie universală. Totuşi, simbolismul nu devine efectiv decât în momentul în care chakrele sunt activate prin acţiunea **Duhului Sfânt.** În momentul activării chakrelor, oamenii cuceresc puterile miraculoase - *siddhisurile* - corespondente.

➢ Cele şapte Raze

Chakrele pot fi activate parţial şi înaintea trezirii complete a lui Kundalini; această activare se produce, de asemenea, doar prin acţiunea Duhului Sfânt.

Acest proces se produce în funcţie de anumite caracteristici ale unui om şi, în primul rând, în funcţie de nivelul său evolutiv.

Procesul activării parţiale a unei unei chakre este următorul: când omul este pregătit din punct de vedere evolutiv, energia luminoasă a **Duhului Sfânt** se centrează deasupra creştetului şi atrage un firicel foarte subţire din energia **Kundalini**; aceasta nu constituie însă "trezirea" completă a lui **Kundalini,** ci doar o emisie, oarecum specializată, în funcţie de anumite caracteristici ale omului.

Din punctul de vedere al activării parţiale a chakrelor, oamenii sunt specializaţi. Fiecare om este "specializat" pe o chakra. Unii oameni sunt specializaţi pe muladhara, alţii sunt specializaţi pe svadistan, alţii pe manipura, alţii pe anahata şi aşa mai departe. Din acest punct de vedere, oamenii pot fi împărţiţi în **şapte tipuri reprezentative**.

După câte se pare, **energia Duhului Sfânt,** precum lumina Soarelui filtrată printr-o prismă, se manifestă sub **şapte forme distincte.** Aceste şapte forme de manifestare distincte ale **Duhului Sfânt,** pot fi numite **Emanaţii** sau **Raze.** (în acest context, termenul de **Rază** nu are prea multe în comun cu ceea ce tradiția ezoterică înțelege prin acest termen. Există totuşi anumite similitudini, dar, în contextul dat, analiza detaliată a acestora depăşeşte scopul propus.)

Unii oameni "lucrează" pe **prima Rază,** care corespunde activării chakrei muladhara; alții "lucrează" pe **a doua Rază** care corespunde activării chakrei svadistan; alții "lucrează" pe **a treia Rază** care corespunde activării chakrei manipura; alții pe **a patra Rază,** care corespunde activării chakrei anahata; alții pe **a cincea Rază** care corespunde activării chakrei vishudi etc.

Nu se cunoaşte cauza acestei împărțiri septenare şi nici de ce un om lucrează pe o **Rază** şi nu pe alta. Se pare că există anumite *imprintinguri* aurice primordiale, asupra cărora nu vom zăbovi în aceste rânduri. Se poate totuşi constata că activarea parțială a unei chakre conferă omului caracteristici importante, definitorii, în existența cotidiană, iar activarea totală a unei chakre aduce după sine cucerirea *siddhisurilor* corespondente.

În momentul în care o chakră este activată parţial prin emisia specializată a **Duhului Sfânt,** simultan cu trezirea parțială a lui **Kundalini,** la interfața chakrei îşi face apariția o energie strălucitoare, subțire cât un fir de păr, din care se formează **sigla** corespondentă. Totuşi, în cazul activării parțiale a unei chakre, nu apare decât o mică porțiune din siglă, iar nu întreaga configurație a acesteia. De exemplu, în cazul activării parțiale a chakrei svadistan, poate să apară doar o singură linie de lumină ce va forma cândva steaua cu şase colțuri.

Procesul de activare parțială a unei chakre este următorul: când omul a evoluat suficient de mult şi este copt pentru activarea parțială a unei chakre, deasupra capului său îşi face apariția **Duhul Sfânt** sub forma unei limbi de foc. În funcție de nivelul evolutiv al omului şi de chakra pe care "lucrează", **Duhul Sfânt** emite **Raza** corespunzătoare, care atrage o emisie a lui **Kundalini**.

Locul de întâlnire a **Razei** ce vine din înalt şi a emisiei lui **Kundalini** ce vine de la baza coloanei vertebrale este mijlocul chakrei. În urma întâlnirii dintre cele două energii se produce o mică explozie luminoasă, care durează câteva fracțiuni de secundă. În urma exploziei apare un fir luminos, care nu este altceva decât o porțiune din **sigla** corespondentă.

Este foarte important de remarcat faptul că toate siglele, care se formează în urma acțiunii **Duhului Sfânt**, pot fi întâlnite la nivelul cosmosului spiritual, sub forma unor figuri geometrice ce apar pe veşmintele purtate de ființele diriguitoare ale cosmosului, cunoscute de noi sub numele de Arhangheli sau Îngeri. Fiecare dintre aceste înalte ființe spirituale poate fi considerată "şeful" unui nivel evolutiv, unei clase, precum şi "stăpânul" unei anumite chakre. Aceasta înseamnă că **macrocosmoasul şi microcosmosul corespund într-un punct bine definit din spaţiu şi timp**; fiecare clasă sau palier evolutiv de la nivelul microcosmic - aură, chakre - are un corespondent macrocosmic, în cosmosul spiritual.

Sigla unei chakre se formează în mod complet într-un răstimp îndelungat, de-a lungul mai multor existențe încarnate, fără a se produce trezirea completă a lui **Kundalini**. Fiecare încarnare, prin experiențele de viață cucerite, îşi aduce propria sa contribuție la formarea unei **sigle**. Nu este posibil ca un om să-şi formeze o **siglă** completă de-a lungul unei singure existențe.

La unii oameni se formează mai întâi un firicel de lumină - de exemplu, primul fir de lumină orizontal al patrulaterului ce formează **sigla** chakrei muladhara. Apoi, după o perioadă lungă de timp, se formează al doilea firicel de lumină şi aşa mai departe. Foarte puțini oameni şi-au format, de-a lungul timpului, o siglă configurată complet - caz în care ar dispune de siddhisurile corespondente.

Capitolul 4
CELE TREI CĂI

➢ Exercitarea liberului arbitru

Omul este liber să aleagă. În funcție de ceea ce alege prin exercitatea liberului arbitru, păşeşte pe o cale ori pe alta. Din punctul de vedere a structurii aurei umane, se poate vorbi despre trei căi principale.

Prima cale este *Calea evolutivă standard,* **paradigma evoluţiei.** A doua cale este calea orgoliului şi a mândriei - *Calea luciferică.* A treia cale, apărută doar de 2000 de ani, este *Calea lui* **Iisus Hristos** - *Calea Iubirii.* Fiecare dintre cele trei căi are mai multe etape şi mai multe ramificații.

Prima este **Calea evolutivă standard.** În cadrul acestei căi, prin intermediul experiențelor de viață, **energia vitală** urcă de-a lungul Sushumnei, punând în funcțiune chakrele. Simultan, **corpul duh** devine din ce în ce mai elevat, urmând un proces de maturizare aurică. Treptat, dar foarte lent, omul trece prin cele cinci clase principale ale **Şcolii Vieţii** şi peste cele două Praguri, până când **energia vitală** se centrează în chakra ajna. Evident, **energia vitală** se centrează în chakra ajna abia după ce a pus în stare de funcțiune celelalte chakre. În momentul în care toate chakrele, de la muladhara la ajna, au fost puse în stare de funcțiune, se produce acțiunea **Duhului Sfânt** şi trezirea lui **Kundalini.** Atras de **Duhul Sfânt, Kundalini** activează toate chakrele de pe canalul Sushumna.

Calea evolutivă standard a fost folosită în trecut, aşa cum este folosită şi în prezent de toți oamenii. Ea este însă extrem de înceată; omul are nevoie de foarte multe existențe încarnate pentru a o străbate. Mai mult decât atât, omul nu este suficient de puternic pentru a rezista contra-acțiunii ființelor luciferice sau shaitanice, care-i doresc pieirea. Pentru oamenii care doresc să urmeze *Calea evolutivă standard,* chiar şi în cazul celor cu voință puternică, există multe reculuri evolutive şi eşecuri.

Pe *Calea evolutivă standard* - care constituie **paradigma evoluţei** -, procesele aurice se derulează foarte încet. De aceea, încă din timpurile străvechi, oamenii au pus la punct o serie de **metode şi tehnici de accelerare a paradigmei evolutive.**

Aceste metode şi tehnici de autodesăvarşire pot fi reunite sub titlul generic de *Calea zeilor.* Toate tehnicile inițiatice - de la tehnicile folosite în antichitate, în Egipt, Sumer, Fenicia, Grecia, în cultura maya sau înca, la tehnicile de tip yoga - fac parte din *Calea Zeilor.*

Străvechea *Cale a zeilor* nu este o cale evolutivă nouă, ci doar o accelerare a **paradigmei standard de evoluţie.** Şi, la fel ca orice accelerare a unui proces, *Calea Zeilor* presupune folosirea unor metode de inițiere.

Calea zeilor este însă aproape imposibil de străbătut pentru omul actual, care este structurat auric într-un mod diferit față de omul antecreştin. Înainte de întruparea lui **Iisus Hristos,** *Calea zeilor* se folosea cu ceva mai mult succes, dar nu cu un succes atât de mare precum se crede astăzi.

Calea zeilor a fost extrem de dificilă în toate timpurile. *Calea zeilor,* folosită şi de maeştrii yoga, care presupune *trezirea lui Kundalini* şi, implicit, *activarea* succesivă a tuturor chakrelor, fără a oscila între stânga şi dreapta, nu mai este posibilă la omul modern datorită transformărilor aurice ireversibile petrecute acum 2000 de ani. De altfel, rezultatele la care au ajuns strămoşii noştri nu sunt recomandabile pentru oamenii din epoca actuală.

Inițiații din vechime au atins, într-adevăr, un nivel spiritual înalt şi au dobândit puteri mari - siddhisuri - prin *activarea* succesivă a chakrelor, dar, în cele din urmă, s-au poticnit în mersul lor evolutiv, punând în pericol *Ordinea cosmică.* Folosind în mod abuziv *siddhisurile* - puterile psiho-mentale şi spirituale -, inițiații din vechime au stârnit riposta Puterilor cosmice, iar rezultatul a fost blocarea procesului evolutiv.

Pe *cea de-a doua cale evolutivă,* Calea lui Lucifer, se avântă cei care, prin liberul arbitru, aleg egoismul şi trufia. La persoanele care aleg această cale, intră în funcțiune chakra din partea dreaptă, chakra egoismului, de culoare maron. Baza de pornire a Căii luciferice este exacerbarea nesănătoasă a sexualității, indiferent sub ce formă. Exacerbarea nesănătoasă a sexualității este poarta de intrare spre *cunoaşterea întunecată,* care presupune, în cele din urmă, asuprirea celorlalți oameni şi impunerea cu forța a propriilor reguli.

Cunoaşterea întunecată are la bază o *iubire bolnavă* față de ceilalți semeni şi față de sine. Din acest punct de vedere, se poate spune că orice deviație sexuală duce spre *cunoaşterea întunecată* şi, în final, spre punerea în funcțiune a chakrei maron, chakra lui Lucifer.

A treia cale evolutivă este calea deschisă acum 2000 de ani de către **Iisus Hristos.** Totuşi, a treia cale evolutivă nu o anulează pe prima, *Calea evolutivă standard,* ci o împlineşte. Pe lângă punerea succesivă în funcțiune a chakrelor de pe Sushumna, *a treia cale evolutivă* presupune formarea conştienţă a **corpului haric al plaselor mesianice** şi activarea **chakrei inimii, Shainiah**; ființele din lumea eterică spun că, de două mii de ani, orice altă cale este vorbă în vânt şi pierdere de timp. *A treia cale evolutivă* poate fi numită **SHAINIAH, STÂNGA 4.**

SHAINIAH, STÂNGA 4, Calea lui Iisus Hristos, implică *punerea în funcțiune,* petală cu petală, a chakrei inimii. După *punerea în funcțiune,* petală cu petală, se produce *activarea* chakrei inimii. În final se formează **cea de-a doua linie divină.**

A doua linie divină se uneşte *cu* **prima linie divină** chiar în **chakra inimii.** Prin **linia divină** nou formată, **Iisus Hristos** se uneşte în om cu **Dumnezeu Tatăl.**

Fiecăreia dintre cele trei căi - *Calea evolutivă standard, Calea întunecată şi Calea lui* **Iisus Hristos** - îi corespunde un anumit tip de cunoaştere.

➢ Tipuri de cunoaştere

Se vorbeşte astăzi despre om la superlativ, considerând că este coroana creației şi că dincolo de el nu mai este nimic semnificativ. De asemenea, se ridică **conştiinţa** şi **cunoaşterea** la rangul suprem, considerând că dincolo de ele se află doar neantul.

Totuşi, astfel de aprecieri nu specifică în mod limpede ce este **conştiinţa,** cum nu specifică nici ce este **cunoaşterea.** În general, prin **conştiinţă,** se înțelege *conştiința de veghe,* iar prin **cunoaştere** se înțelege ceea ce parvine omului prin intermediul *simțurilor* şi a instrumentului prin care acesta (presupune că) înțelege lumea şi pe sine: *corpul mental inferior, intelectul.*

Din punctul de vedere al proceselor energetico-informaționale desfăşurate la nivelul aurei, **cunoaşterea** nu are valoarea care i se dă în mod curent, aceea de acumulare de informații. **Cunoaşterea** este rezultanta vectorială a funcționării **corpului conştiinţei** şi a **corpului conştienţei.** De asemenea, **cunoaşterea** este intim legată de nivelul evolutiv al omului, reflectat în culoarea **corpului duh** şi în nivelul de ridicare a **energiei vitale - ca rezultantă vectorială evolutivă** - de-a lungul Sushumnei.

Din perspectiva proceselor aurice, **cunoaşterea** rezultă din interacțiunea aurică a omului cu tot ce-l înconjoară: cu alți oameni, cu vegetația, cu regnul animal, cu mediul înconjurător, cu ființele îngereşti. Procesul "tehnologic" al evoluției omului se reflectă în modificările aurice ce apar în urma actului cunoaşterii.

Sintetizând informațiile acumulate în urma cercetării ființei umane prin *cea de-a doua vedere* de către Eugen, se poate afirma că fiecare cale evolutivă are propriile sale tipuri de cunoaştere.

Astfel, *Calea evolutivă standard* presupune trei tipuri principale de cunoaştere: o **cunoaştere de tip "lumesc"**, o **cunoaştere de tip mixt** şi o **cunoaştere realizată prin**

inducţie. Fiecărui tip de cunoaştere îi corespunde un spectru specific al conştiinţei.

Cunoaşterea de tip "lumesc" este specifică oamenilor situaţi în primele trei clase evolutive - corespunzătoare **corpurilor duh** de culoare roşie, portocalie şi galbenă, până la *galben 5-8.* Ea se bazează pe funcţionarea primelor trei chakre. Acest tip de cunoaştere este rezultatul conştientizării experienţelor vieţii.

Cunoaşterea de tip mixt este specifică oamenilor din a treia şi a patra clasă evolutivă, corespunzătoare **corpurilor duh** de culoare galben - de la *galben 5-6* - până la *auriu 6-7;* ea se bazează pe funcţionarea plenară a primelor patru chakre: muladhara, svadistan, manipura şi anahata. Acest tip de cunoaştere combină **cunoaşterea "lumească",** provenită din experienţele vieţii cu o **cunoaştere realizată prin inducţie spirituală.**

Cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală este specifică oamenilor care au depăşit clasa a patra evolutivă, începând cu nivelul *auriu 6-7* al **corpului duh.**

La rîndul ei, vechea *Cale a Zeilor,* ca accelerare a paradigmei evolutive standard, presupune cu precădere **cunoaşterea realizată prin inducţie.**

A doua cale, *Calea luciferică,* presupune o cunoaştere întunecată. *Cunoaşterea întunecată* se *bazează* pe exacerbarea sexualităţii şi pe tentativa de manipulare, dominare şi asuprire a celorlalţi oameni. Şi *cunoaşterea întunecată* presupune trei tipuri principale de cunoaştere: o **cunoaştere de tip "lumesc",** o **cunoaştere de tip mixt şi o cunoaştere realizată prin inducţie.** Fiecărui tip de cunoaştere îi corespunde un spectru specific al conştiinţei. De la un anumit nivel, *cunoaşterea întunecată* se realizează doar prin inducţie spirituală

A treia cale, valabilă de două mii de ani, implică un nou tip de cunoaştere - **cunoaşterea întru Iisus Hristos.** A treia cale nu o anulează pe prima, *Calea evolutivă standard,* ci doar o amplifică, ridicând-o pe un nou nivel.

Cunoaşterea întru Iisus Hristos poate fi atinsă în mod progresiv, în funcţie de comportamentul omului şi de parcurgerea unor trepte necesare şi obligatorii în cadrul a ceea ce s-ar putea numi "iniţierea" creştină (în limbajul duhovnicesc al monahilor creştini se folosesc alte denumiri).

În principiu, **cunoaşterea întru Iisus Hristos** se realizează în două etape. *Prima etapă* poate fi denumită **cunoaşterea sub plasele mesianice,** care este o cunoaştere realizată prin *inducţie spirituală,* iar *a doua etapă* poate fi denumită **cunoaşterea realizată prin activarea chakrei inimii - Shainiah;** aceasta din urmă este o *cunoaştere directă.*

Cunoaşterea realizată prin activarea chakrei inimii - **Shainiah** este singura formă de *cunoaştere directă* la care omul poate avea acces în stadiul evolutiv actual.

Cunoaşterea directă se produce numai în urma *coborârii minţii în inima,* în timpul *Rugăciunii inimii:* **"DOAMNE IISUSE HRISTOASE, FIUL LUI DUMNEZEU, MILUIEŞTE-MĂ PE MINE PĂCĂTOSUL".**

➢ Calea evolutivă standard

Calea evolutivă standard - paradigma evoluţiei - presupune trei tipuri de cunoaştere: cunoaşterea de tip lumesc, cunoaşterea mixtă şi cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală.

Primul tip de cunoaştere, **cunoaşterea de tip lumesc,** este specifică oamenilor din primele trei clase evolutive - nivelurile evolutive roşu, portocaliu şi galben ale **corpului duh.** Ea se realizează prin trei modalităţi: prin *activitate sexuală, prin experienţe de viaţă* şi prin *studiu.*

Din punct de vedere energetico-informaţional, *activitatea sexuală* este generatoare de cunoaştere, astfel încât nu trebuie să surprindă faptul că, depăşind o anumită ipocrizie

cu privire la acest subiect, îi acordăm locul pe care-l ocupă cu adevărat în complicata ecuație a vieții.

Fără nici o îndoială, activitatea sexuală este una dintre experiențele vieții; cu toate acestea, datorită faptului că, cel puțin din punct de vedere auric, activitatea sexuală depăşeşte în amploare alte experiențe, am considerat oportun să o tratăm în mod distinct.

Unirea trupească şi energetică dintre două persoane de sex opus este unul dintre cele mai profunde acte realizate de om în trup material, cu repercusiune directă asupra destinului şi asupra procesului evolutiv general. În timpul actului sexual se produce o unire aurică intensă, care generează modificări ale corpurilor aurice.

Activitatea sexuală este intensă şi foarte apreciată de oamenii din primele trei clase evolutive - **corpurile duh** roşu, portocaliu şi galben. Totuşi, activitatea sexuală nu pune în funcțiune decât **corpul emoţional** la primele două clase evolutive şi **corpul astral** la clasa evolutivă corespunzătoare nivelului galben al **corpului duh.** În general, în cazul oamenilor din primele trei clase evolutive, **corpul emoţional** acționează ca o supapă de defulare a unor angoase sau frustrări. Nu contează cu cine, cum, unde şi în ce fel se desfăşoară activitatea sexuală; la această categorie de oameni contează doar cantitatea.

Iubirea persoanelor din primele trei clase evolutive se reduce la aspectul exterior şi la cantitatea de plăcere ce poate rezulta din actul sexual. În esență, iubirea acestor persoane se bazează pe imaginea vizuală - pe *look* - , pe interes material şi pe reacția **corpului emoţional** şi a **corpului astral.** În cazul în care aceste condiții nu sunt îndeplinite, iubirea nu mai funcționează.

Experiențele vieții la persoanele din primele trei clase evolutive sunt dure, iar lecțiile învățate au la bază *experimentarea suferinței,* în una din formele ei de manifestare, începând de la durerea fizică la durerea şi suferința psihică.

De regulă, oamenii din primele trei clase evolutive sunt stăpâniți de emoții intense, dar şi de ambiții foarte puternice. Ambițiile provin din aspectele inferioare ale personalității; ele se materializează prin dorința de îmbogățire ori prin tendința de a urca rapid şi fără mult efort treptele scării sociale şi profesionale. Dorința de dominare este, la rândul ei, foarte puternică. Aceste persoane intră foarte des în conflict cu anturajul, conflictele fiind adesea rezolvate prin metode dure: "lucrături" pe la spate, răzbunare, ură, violență mentală sau verbală, uneori chiar fizică.

La oamenii din primele trei clase evolutive *studiul,* precum şi înțelegerea, rezultă doar din folosirea **corpului mental inferior,** care filtrează informațiile acumulate. Rezultatul travaliului specific *corpului mental inferior* este **cunoaşterea de tip lumesc.** Oamenii care funcționează pe baza acestui tip de cunoaştere consideră că lumea materială este singura posibilă; că după moarte urmează dispariția totală şi că, în consecință, trebuie să se bucure de viață, pentru că, în fond, "o viață are omul".

Cunoaşterea de tip lumeasc generează multe conflicte cu anturajul şi provoacă reacția instanțelor karmice. Rezultatul este, cel mai adesea, suferința.

De-a lungul multor încarnări trecute, date fiind conjuncturile istorice, majoritatea oamenilor care trăiesc actualmente în lumea materială au suferit morți violente, soldate cu scurgerea sângelui pe pământ, ceea ce a constituit un factor de evoluție. Pentru a cuprinde cu mintea ce înseamnă cu adevărat scurgerea sângelui pe pământ trebuie să ne gândim, de exemplu, la condițiile istorice din antichitate sau Evul mediu, în care războaiele, asasinatele, crimele şi brutalitățile de orice fel erau fapte banale. Majoritatea oamenilor care trăiesc astăzi pe pământ s-au încarnat de cel puțin trei-patru ori, dacă nu mai mult, în astfel de condiții istorice.

Decesele violente, urmate de scurgerea sângelui pe pământ, repetate de-a lungul încarnărilor succesive, *creează,* în cele din urmă, o legătură aurică specială a ființei umane cu **Spiritul Pământului şi cu spiritele naturii.** Uneori, oamenii din această categorie pot avea o legătură aurică specială cu unele ființe îngereşti - de exemplu, cu Îngerii veghetori. Această legătură aurică profundă constituie temelia apariția celui de-al

doilea tip de cunoaştere: **cunoaşterea mixtă.**

Cunoaşterea mixtă apare doar la oamenii care au părăsit deja primele trei trepte evolutive, urcând în clasa a patra. În clasa a patra evolutivă intră în funcțiune chakra anahata, iar **corpul duh** dobândeşte culoarea aurie.

Cunoaşterea mixtă se bazează, la fel ca şi **cunoaşterea de tip lumesc,** pe trei coordonate: *activitatea sexuală, experințele vieții şi studiul.*

Activitatea sexuală a oamenilor din a patra clasă evolutivă este situată pe un nivel superior primelor trei clase evolutive. Dacă în primele trei clase, **corpul emoţional şi corpul astral** erau cele ce se activau în momentele actului sexual, în a patra clasă evolutivă, "greul" este susținut de un corp nou format: **corpul mental superior,** care nu exista decât într-un stadiu încipient la primele trei clase.

Oamenii din clasa a patra evolutivă nu mai văd în partener un simplu obiect sexual, precum cei din primele trei clase, ci un dar pe care înțeleg să-l protejeze în măsura posibilităților. Ei acordă partenerului aceleaşi drepturi, responsabilități şi obligații. Acest fapt provoacă efecte aurice importante, fiind primul pas spre comuniunea sufletească dintre oameni.

Oamenii din clasa a patra evolutivă au o bogată experiență de viață, acumulată în multe încarnări anterioare. Suferințele, evenimentele dramatice prin care au trecut şi scurgerea repetată a sângelui pe pământ în existențele anterioare permit oamenilor din clasa a patra evolutivă înțelegerea intuitivă a marilor legi ale universului şi o conştientizare mai profundă a ființei proprii.

Totuşi, în condițiile existenței actuale, oamenii din cea de-a patra clasă evolutivă, corespunzătoare nivelului auriu al **corpului duh,** care funcționează pe baza **cunoaşterii de tip mixt,** întâmpină multe dificultăți, mai ales când au de-a face cu oameni din primele trei clase.

Dacă am încerca să facem o caracterizare succintă, am putea spune că oamenii din clasa a patra evolutivă sunt, într-un fel, rupți de ambițiile şi de dorințele ce-i preocupă pe oamenii din primele trei clase. Interesul lor este, cel mai adesea, orientat spre înțelegerea mecanismelor de funcționare ale cosmosului şi ale ființei umane, mai curând decât spre problemele cotidiene; de aceea, adeseori, ei par să fie cu "capul în nori".

În cazul oamenilor din clasa a patra evolutivă, *studiul* este un factor foarte important de evoluție personală. Prin formarea **corpului mental superior** şi prin formarea **corpului spiritual,** oamenii din a patra clasă evolutivă înțeleg lumea altfel decât oamenii din primele trei clase, care funcționează doar pe baza **corpului mental inferior.**

➢ Cunoaşterea realizată prin inducție

Al treilea tip este **cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală.** Acest tip de cunoaştere este accesibil oamenilor al căror **corp duh** este situat cu precădere la nivelul culorilor galben, auriu şi albastru - clasele trei, patru şi cinci ale **Şcolii vieţii** -, în cazul în care au formate cel puțin o parte din **siglele** chakrelor.

Aşadar, **cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală** apare la acele persoane care încep să aibă chakrele activate parțial prin acțiunea **Duhului Sfânt,** în funcție de **Raza** pe care "lucrează".

Astfel de oameni au un nivel energetic înalt. În virtutea corespondenței dintre macrocosmos şi microcosmos, în momentul în care structura aurică a unui om capătă o vibrație înaltă datorită formării parțiale a unei **sigle** la nivelul unei chakre, el intră, ca un diapazon, în rezonanță cu ființele cosmice corespondente - Îngeri, Arhangheli, Puteri etc. Astfel, prin *inducție spirituală,* omul poate avea acces la cunoaşterea respectivei ființe. Omul poate cunoaşte - în primele faze doar fragmentar - ceea ce cunoaşte respectiva ființă. De fapt, omul cunoaşte *prin* ființa respectivă.

În orice caz, **cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală** nu aparține sufletului omului, care nu se *luminează* din interior, ci din exterior. Influența prin inducție spirituală a unei ființe îngereşti se aseamănă cu lumina unui far care luminează ceea ce nu are lumină proprie. Când farul spiritual este stins, sufletul omului nu mai este luminat.

Totuşi, în cazul obținerii acestui tip de cunoaştere, lucrurile încep să se complice considerabil. *Cunoaşterea realizată prin inducție spirituală* poate îmbrăca mai multe forme, în funcție de alegerea omului. Astfel, în funcție de exercitarea liberului arbitru şi de efectele provocate asupra structurii aurice umane, *cunoaşterea realizată prin inducție spirituală* poate fi de trei feluri. Prin libera alegere, omul se poate conecta, prin inducție spirituală, la una dintre cele trei căi principale: *Calea evolutivă standard* - cu varianta ei accelerată, *Calea Zeilor -, Calea întunericului* ori *Calea lui* **Iisus Hristos.**

În primul rând, se poate vorbi despre o *cunoaştere realizată prin inducție spirituală* - mai ales, în cazul folosirii vechilor tehnici inițiatice specifice *Căii zeilor.*

În acest caz, practicantul, activându-şi parțial o chakră, potrivit **Razei** pe care se află şi datorită nivelului vibratoriu înalt al aurei proprii, poate intra în rezonanță spirituală cu zeul corespondent, al cărui nume îl foloseşte drept suport mental. El obține astfel o cunoaştere realizată prin inducție spirituală; cunoaşterea respectivă nu este a omului, ci a zeului, care o împrumută protejatului său.

Acest tip de cunoaştere apare în ziua de astăzi la oamenii care se dedică practicării unor tehnici de tip yoga. Semnele, mantrele (repetarea unor nume ori silabe sacre), yantrele (diagramele mistice), şi toate celelalte simboluri folosite reprezintă doar mijloace prin care un om poate obține o *cunoaştere realizată prin inducție spirituală specifică vechii Căi a Zeilor.*

Al doilea tip de *cunoaştere realizată prin inducție spirituală* este specific *Căii întunecate.* Omul care alege această cale intră în rezonanță energetico-informațională cu o ființă luciferică, căreia îi plăteşte un anumit *preț.* Cel mai adesea, *prețul* este acceptarea tacită ca sufletul să-i fie preluat după moarte şi dus în lumea ființelor luciferice.

Mijloacele prin care un om poate intra în rezonanță spirituală cu astfel de ființe sunt, la fel ca în primul caz, mantrele (repetarea unor nume ori silabe), yantrele (diagramele mistice) sau simbolurile specifice. În acest caz, chiar şi simplele tatuaje, tot mai răspândite astăzi pe întreg mapamondul, pun omul în legătură - în comuniune aurică - cu ființele luciferice.

În fond, tot ce face omul, de la adoptarea unui mod de comportament la alegerea vestimentației, exprimă poziția sa față de cosmos şi, mai ales, reflectă alegerea (mai mult sau mai puțin) inconştientă a uneia dintre cele trei Căi.

Al treilea tip de *cunoaştere realizată prin inducție spirituală* este specifică **Căii lui Iisus Hristos.** Este vorba despre cunoaşterea realizată prin intermediul *corpului haric al plaselor mesianice,* care se formează doar în urma rostirii **Numelui lui Iisus Hristos.**

➢ Străvechea Cale a zeilor

Datorită faptului că ***paradigma evoluției,*** *Calea evolutivă standard,* este prea lentă şi necesită multe încarnări, încă din vremurile străvechi au fost puse la punct tehnici de inițiere pentru accelerarea evoluției.

Potrivit tradiției, vechile tehnici de inițiere au fost dezvăluite oamenilor de către zei; din acest motiv, calea accelerată de evoluție spirituală a fost denumită *Calea zeilor.*

Astăzi nu se mai cunosc străvechile tehnici inițiatice anterioare *marii ştergeri,* după cum nu se mai cunosc cu prea multă exactitate nici cele utilizate pe scară largă în antichitatea cunoscută de istoriografie. Puține mituri păstrate până în ziua de astăzi mai

amintesc despre tehnicile inițiatice folosite în antichitate, în Egipt, Sumer, Fenicia, Grecia, Dacia, China, India. Singurele tehnici inițiatice care au străbătut timpurile până în ziua de astăzi sunt tehnicile de tip yoga.

Tehnicile yoga actuale reprezintă astfel ultima reminiscență a străvechii *Căi a zeilor,* prin intermediul cărora umanitatea străveche a încercat accelerarea evoluției.

Cea mai veche, dar şi cea mai importantă scriere care tratează în mod coerent tehnicile yoga este, fără nici o îndoială, vestitul tratat **Yoga Sutra,** scris înaintea erei creştine de un autor devenit celebru: **Patanjali**.

Bazat, desigur, pe lucrări mult mai vechi care sintetizau experiențele multor generații de yoghini, **Yoga Sutra** este prima scriere care prezintă în mod ordonat principiile de bază ale tehnicilor yoga. Totuşi, trebuie remarcat că, practicile yoga, aşa cum au fost sintetizate de către **Patanjali,** sunt doar *tehnici* de evoluție spirituală, care nu au nimic în comun cu formele religioase care existau la acea dată.

În *Yoga Sutra,* **Patanjali** a pus accentul doar asupra tehnicilor de bază prin care se poate atinge *kaivalya,* adică autonomia omului ca **spirit** (denumit *Purusha).* **Patanjali** a împărțit aceste tehnici în opt *anga* sau trepte: *yama* şi *niyama,* care reprezintă reguli morale şi de conduită; *asanas,* pozițiile autonomiei şi stabilității fizice; *pranayama,* tehnicile de respirație; *pratyahara,* abstragerea simțurilor de la obiectele lumii exerioare; *dharana,* concentrarea; *dhyana,* meditația; *samadhi,* iluminarea. Toate aceste tehnici au rolul de a asigura *autonomia, nemurirea* şi *liberatea absolută.*

Cel puțin în prima fază a difuzării lor în spațiul panindian, tehnicile yoga nu au fost legate de formele de cult. Abia ulterior, formele religioase apărute în spațiul panindian au împrumutat de la **Patanjali** şi de la urmaşii săi tehnici, metode şi rețete de evoluție spirituală. Brahmanismul, buddhismul, jainismul, vishnuismul, shivaismul, tantrismul, hinduismul etc au preluat, fiecare, ceea ce le-a interesat din yoga expusă de către **Patanjali,** învăluindu-le într-un abur devoțional, în funcție de interesele proprii.

Totuşi, înainte de toate, yoga a rămas un *set de tehnici* şi nu o religie, astfel încât trebuie făcută de la bun început o delimitare foarte strictă. Într-un fel, yoga poate fi comparată cu o tehnică oarecare din viața de zi cu zi - de exemplu, cu tehnica producerii energiei atomo-nucleare. Omul foloseşte aceeaşi tehnică, metodă sau procedeu tehnologic atunci când produce energie electrică necesară alimentării unui oraş, dar şi atunci când produce o armă de distrugere în masă. Astfel, tehnica propriu-zisă nu poate fi confundată cu aplicarea ei particulară într-un domeniu sau în altul sau cu conținutul ideologic care i se dă la un moment dat.

După cum a putut remarca Eugen prin intermediul clarvederii, practicarea formelor de yoga - de exemplu *hatha, laya, mantra* sau *raja* yoga - produce la nivel aurei efecte semnificative: **linia divină** devine extrem de luminoasă, iar **corpul eteric exterior** devine ca un vulcan ce emite culori, lumini, sunete şi mirosuri extrem de intense. Totuşi, ca o constantă, tehnicile yoga folosite astăzi nu influențează decât **corpul eteric exterior,** nu şi **corpul eteric interior** sau **corpul sufletului.** Cu atât mai puțin **corpul duh.**

În urma practicării tehnicilor yoga, **corpul mental inferior** creşte în volum şi în intensitate, iar **corpul astral** scade proporțional. Totodată, tensiunea şi intensitatea **corpului eteric exterior** devin extrem de mari, iar din chakra muladhara pornesc jerbe de energii multicolore ce urcă prin canalul Sushumna. La rândul lor, chakrele devin strălucitoare. Jerbele de lumini, care pornesc din muladhara, ies în final prin chakra sahasrara ca printr-o fântână arteziană ce împrăştie apa pe mai mulți metri în jur. Totuşi, acele jerbe de lumini multicolore nu sunt ceea ce se înțelege astăzi prin **Kundalini.** Energia **Kundalini** este incoloră, în timp ce jerbele de lumini despre care este vorba aici sunt multicolore.

Dacă am folosi limbajul specific oriental, am putea spune că, prin practicile de tip yoga, omul reuşeşte să imprime în structura aurei proprii o rezonanță de tip *sattva.* Se ştie că, potrivit concepției orientale, există trei mari *calități* numite *gunas:* tamas-inerția,

rajas-activitatea şi *sattva-lumina.* Cele trei *gunas* se află în proporţii inegale la toţi oamenii. Prin situarea pe o anumită treaptă a scării evolutive, oamenii determină precumpănirea uneia dintre cele trei *gunas. Tamas* este starea oamenilor care posedă un **corp duh** de culoare roşie şi, până la o anumită limită, portocalie. *Rajas* este starea corespunzătoare oamenilor care posedă **corpul duh** de culoare galbenă şi, până la o anumită limită, aurie. *Sattva* corespunde oamenilor care posedă **corpuri duh** elevate, auriu-deschis sau albastru.

Totuşi, prin intermediul tehnicilor yoga actuale nu se poate accede decât la un tip de cunoaştere realizată prin *inducţie spirituală.* Prin creşterea nivelului vibratoriu al aurei proprii, practicantul se conectează energetic unor fiinţe spirituale necorporale, ceea ce înseamnă că este vorba despre o *cunoaştere reflectată, indusă spiritual.*

Cunoaşterea realizată prin intermediul tehnicilor yoga poate fi dobândită de către practicanţi prin intermediul unor *semne, suporturi* şi *simboluri:* poziţii corporale - *asanas* şi *mudras,* exerciţii respiratorii - *pranayama;* vizualizarea unor imagini - *yantre* sau *mandale;* rostirea unor sunete modulate informaţional - *mantre.* Toate aceste *semne, suporturi şi simboluri* sunt utilizate de mii de ani; ele au fost utilizate în timpurile străvechi, după cum sunt utilizate şi astăzi de către practicanţii tehnicilor yoga.

Prin intermediul tuturor acestor *semne, suporturi* şi *simboluri,* practicanţii yoga intră în rezonanţă energetico-informaţională cu structurile cosmice şi cu elementele subtile, denumite *tattvasuri* în scrierile sanskrite, precum şi cu fiinţele cosmice care le patronează: vechii zei. În acest context, folosirea sunetelor modulate informaţional precum *mantrele* (de exemplu, *Aum)* ori a imaginilor vizuale, precum *yantrele* (de exemplu, *Shri Yantra),* care constituie digrame mistice, nu reprezintă altceva decât metode operaţionale prin care un om poate intra în rezonanţă - ceea ce denumim *inducţie spirituală* - cu elementul cosmic corespondent, *tattvasul,* dar şi cu *entitatea cosmică, zeul* care-l guvernează.

Pe baza cunoaşterii experimentale a acestui fapt, încă din antichitate a fost creat un sistem de corespondenţe între chakre, silabe mistice sau sunete modulate informaţional, culori, fiinţe cosmice necorporale (zei), elemente subtile *{tattvasuri)* şi paliere cosmice.

Să dăm un exemplu concret: potrivit tradiţiei, chakra **muladhara** are culoarea roşie, are sunetul "OOO", corespunde silabei mistice *lam şi* zeului Brahma din panteonul hindus. La rândul ei, chakra **svadistan** corespunde culorii portocaliu, silabei *vam* şi zeului Vishnu. Chakra **manipura** corespunde culorii galben, sunetului *ram,* zeului Rudra sau Agni. Chakra **anahata** corespunde culorii verde, sunetului *yam* şi zeităţilor hinduse *Isa* sau *Kakini.* Chakra **vishuddi** corespunde culorii albastre, sunetului *ham* şi zeului Sadasiva. Chakra **ajna** corespunde culorii indigo, sunetului *om-aum* şi zeului *Paramashiva* - cel mai înalt aspect al lui *Shiva.* **Sahasrara** corespunde culorii violet, sunetul său fiind neaplicabil în lumea materială.

Pe baza acestui sistem de corespondenţe, prin repetarea unui sunet modulat informaţional - *mantra* - practicantul intră în rezonanţă cu un element subtil şi cu un zeu, iar rezultatul este activarea unei chakre. De exemplu, prin repetarea sunetului *ram,* practicantul intră în rezonanţă cu elementul subtil focul şi cu zeul Rudra, iar rezultatul rostirii sale timp îndelungat duce la activarea chakrei manipura.

Dar ce este, de fapt, acest sunet modulat informaţional - mantra - despre care se spune că activează chakra manipura ?

Prin clarvedere - de fapt, prin clarauz -, Eugen a remarcat faptul că sunetul *ram* (sau un sunet asemănător ca modulaţie energetico-informaţională) este chiar sunetul de fond al chakrei manipura; în consecinţă, repetarea omonimului ei sonor provoacă, după principiul diapazonului, activarea chakrei. Într-un fel, chakra manipura este "păcălită" şi determinată să se activeze prin rostirea sunetului ei de fond.

Activându-se, chakra manipura dobândeşte o vibraţie specifică, care conectează practicantul cu toate celelalte elemente ale sistemului: cu elementele subtile sau fizice, cu *tattvasurile,* cu fiinţele necorporale corespondente - zeii. În acest mod, practicantul

dobândeşte o *cunoaştere realizată prin inducţie spirituală.*

Prin urmare, există un mare pericol pentru orice practicant care încearcă să dobândească acest tip de cunoaştere prin intermediul tehnicilor yoga. Acest pericol survine în cazul în care practicantul nu este pregătit - din punct de vedere evolutiv - pentru *activarea* chakrelor.

În urma cercetării structurii aurice umane prin clarvedere, Eugen a constatat ceva ce trebuie să pună în mod serios pe gânduri orice practicant al tehnicilor yoga: că există o diferență fundamentală între *funcționarea* unei chakre şi *activarea* ei.

O chakra - în exemplul discutat, chakra manipura - intră *în funcțiune* doar în decursul existențelor succesive, prin acumularea unor experiențe de viață. **Corpul duh** de culoare galbenă - specific oamenilor din clasa a treia evolutivă - corespunde doar intrării *în funcțiune* a chakrei manipura. În schimb, *activarea* chakrei manipura înseamnă altceva. Sunetul *ram* provoacă, într-adevăr, *activarea* chakrei manipura, dar oare ce se întâmplă atunci când omul nu are deja această chakra *în funcțiune,* fiind situat pe un nivel inferior culorii galbene a **corpului duh**?!.

Răspunsul nu este prea complicat: repetarea sunetului *ram* provoacă, într-adevăr, activarea artificială a chakrei manipura; omul, ca nivel evolutiv, nu este pregătit pentru aşa ceva şi, drept urmare, îşi perturbă grav întregul sistem auric. Acelaşi lucru se poate spune despre toate chakrele şi despre toate structurile aurice.

Concluzia ce rezultă din această constatare se impune de la sine şi este la îndemâna oricui: prin folosirea *semnelor, simbolurilor* şi *suporturilor* specifice tehnicilor yoga aflate în uz de mii de ani, omul "păcăleşte" structura energetico-informațională proprie, determină trezirea unor potențialități latente înainte de vreme şi, implicit, se asociază energetic prin inducție ființelor cosmice - zeii -, fără a fi întotdeuna pregătit evolutiv pentru o asemenea aventură spirituală. În final se păcăleşte pe el însuşi, cu consecințe nefaste.

După cum afirmă ființele din lumea eterică, astfel de evenimente se petreceau frecvent acum câteva mii de ani, când structura aurică era diferită de cea actuală şi era relativ pretabilă la astfel de aventuri spirituale. În vremurile trecute, urmând vechea Cale a zeilor, prin tehnici asemănătoare până la un punct tehnicilor yoga actuale, în doar câteva existențe, mulți oameni au reuşit să dobândească puteri mari - *siddhisuri.*

Inițial, oamenii din acele vremuri nu au înțeles marele pericol ce bătea la uşă, deoarece accelerarea procesului evolutiv şi dobândirea *siddhisurilor* înainte de vreme au dus, în cele din urmă, la creşterea mândriei şi a egoismului. Rezultatul dobândirii capacităților şi puterilor înainte de obținerea maturității necesare, ca efect al activării chakrelor, a pus în pericol chiar existența planetei. *Marea ştergere,* care încă stăruie ca o imensă pată întunecată în memoria colectivă a umanității, reprezintă un exemplu concludent.

Acesta este, de fapt, şi motivul pentru care învățăturile yoga de astăzi pun un accent deosebit pe respectarea unor reguli morale - *yama şi niyama* - avertizând asupra faptului că tehnicile următoare: *asanas, pranayama, pratyahara, dharana, dhyana,* etc, dezvoltă în egală măsură calitățile pozitive, cât şi pe cele negative. Devine astfel imperios necesar ca oamenii să adopte un anumit mod de viață, în conformitate cu preceptele morale şi comportamentale cuprinse în *yama* şi *niyama şi abia după aceea să încerce să-şi activeze chakrele.*

La toate acestea s-a mai adăugat încă *ceva,* iar acest *ceva* merită reamintit: prin folosirea unor tehnici inițiatice care presupun *suporturi, semne sau simboluri* specifice străvechii *Căii a zeilor,* omul intră în disonanță cu cosmosul şi cu modul în care este structurată aura în ziua de astăzi. După evenimentele de acum 2000 de ani - *Întruparea, Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălțarea la cer* a lui **Iisus Hristos** - s-a modificat atât structura energetico-informațională a cosmosului, cât şi structura energetico-informațională a omului. Datorită modificărilor produse la nivelul macrocosmosului şi la nivelul microcosmosului, cunoaşterea realizată prin intermediul tehnicilor yoga nu mai

este viabilă, întrucât foloseşte *suporturi* şi *semne* - adică imagini mentale, sonore sau vizuale: *mantre, yantre, asane* sau *mudre* - care nu mai au corespondent în macrocosmosul actual.

De 2000 de ani, nu mai este posibilă cucerirea unor *siddhisuri* şi trezirea voluntară a lui **Kundalini** şi, implicit, nici activarea chakrelor înainte de vreme. Există şi vor exista, desigur, excepții: cei care au atins, înaintea erei creştine, un asemenea nivel evolutiv, încât nu mai pot da înapoi; ei pot continua ceea ce au început. Majoritatea dintre aceştia, care posedă astăzi un **corp duh** de o culoare superioară culorii aurii, fac parte din rasele asiatice. Ei pot încă să-şi urmeze destinul şi să atingă anumite stări spirituale înalte prin trezirea lui **Kundalini,** dar aceasta nu mai este o regulă generală şi, oricum, oamenii de acest tip sunt puțini.

Dar, de departe, cel mai important lucru care poate fi spus cu privire la acest subiect este că **nu mai există vechii zei** - zeii menționați în scrierile indiene străvechi. În al doilea rând, nu toți vechii zei au fost cu adevărat zei. În trecut, au existat o mulțime de zei falşi - ființe luciferice care s-au substituit vechilor zei, după ce aceştia au dispărut.

Rolul vechilor zei s-a încheiat cu mult timp în urmă, iar încercările disperate de a-i "resuscita" energetico-informațional şi spiritual printr-o inducție de tip *feedbeak* - conexiune inversă - poate duce la blocaje majore ale structurii aurice ale practicanților.

Nu mai există vechii zei sau, mai corect spus, vechii zei nu mai sunt aici. Într-un fel, vechii zei nu mai sunt vii. Există numai anumite imagini ale lor, imagini care, cercetate atent prin clarvedere, apar oarecum statice ca nişte fotografii sau, mai degrabă, ca nişte holograme. Ele pot păcăli pe unii practicanți sau clarvăzători care "discută" cu ei şi le pot observa, dar nu sunt vii, fiind doar imagini remanente, reziduale, a ceea ce au fost cândva.

Astfel de imagini holografice, reziduale, apar şi în cazul unor oameni care părăsesc lumea astrală pentru a se muta pe un plan cosmic superior. În urma lor rămân doar imaginile a ceea ce au fost cândva. În condițiile în care astfel de imagini continuă să fie alimentate cu energie modulată informațional, provenită de la credincioşi printr-o inducție spirituală de tip *feedbeak* - conexiune în ambele sensuri - atunci ele se manifestă ca şi cum ar fi vii, deşi sunt doar imagini holografice.

În cosmosul spiritual, în lumea astrală sau în lumea eterică, au loc multe fenomene stranii, iar acesta este unul dintre ele. Pot exista imagini holografice ale unor ființe diriguitoare cosmice - sau ale unor ființe umane - dar acestea nu sunt vii, ci sunt simple imagini. Un clarvăzător îşi poate da seama de acest fapt doar când a acumulat suficientă experiență. Aceste imagini holografice sunt alimentate mereu prin concentrarea asupra lor, prin repetarea numelor lor - *japa* -, prin practici magice sau ceremoniale.

Prin astfel de practici de invocare - repetarea unui nume al unui zeu este în fond o practică magică, ce ține de magia ceremonială -, se poate întâmpla ceva cu mult mai grav: cum vechii zei, încheindu-şi misiunea, s-au mutat în afara **Terrei aurica** căpătând alte atribuții - căci există o evoluție spirituală şi în cazul ființelor angelice - ei sunt rechemați înapoi de către practicanții ce îi invocă, prin repetarea numelui. Dar, în loc să vină vechii zei, care oricum nu mai pot reveni, vin *alții...*

Mai mult decât atât, unele nume de zei n-au făcut parte niciodată din categoria adevăraților zei. Ei au fost, încă de la început, zei falşi: spirite ale naturii rebele, entități umane tehnologizate, semizei rezultați din împreunarea unor Îngeri cu fiicele oamenilor etc. După plecarea vechilor zei, ei s-au substituit într-un mod fraudulos celor adevărați şi subzistă energetic prin intermediul celor care-i invoacă.

Trebuie remarcat şi un alt fapt, la care, după câte se pare, mulți practicanți ai tehnicilor yoga nu s-au gândit încă. Este evident că toți oamenii care care trăiesc în arealul creştin, nu s-au născut la întâmplare *aici şi acum.* La puțin timp după momentul naşterii, independent de dorința sau de voința lor, oamenii care trăiesc actualmente în spațiul creştin au fost botezați în rit creştin, ceea ce înseamnă că, încă de la naştere, s-au încărcat auric într-un anumit mod. Încă din pruncie, oamenii născuți în arealul

creştin îşi desfăşoară viaţa sub un anumit *imprinting* energetico-informaţional. Astfel, prin **botez** şi prin apartenenţa aurică la arealul creştin, ei au întrat sub o anumită influenţă energetico-informaţională şi spirituală. În consecinţă, de-a lungul vieţii, în decursul procesului evolutiv, în funcţie de o mulţime de factori, structurile lor aurice au dobândit o anumită dinamică şi un impuls teleologic clar definit.

Ţinând cont de toate aceste informaţii, devine limpede faptul că practicarea vechilor forme iniţiatice poate provoacă mari perturbări ale structurii aurice umane; chiar dacă nu sunt vizibile în timpul vieţii, perturbările aduse structurii aurice umane apar foarte clar după momentul morţii, când practicanţii unor astfel de tehnici pot avea parte de o mare dezamăgire. În urma eforturilor asidue depuse de-a lungul vieţii, în loc să fie mai evoluaţi, practicanţii care se avântă în aventuri spirituale cu grad mare de risc au nefericita surpriză de a nu mai vibra cu ceea ce este cosmosul spiritual în *actuala* etapă evolutivă şi de a fi plasaţi - de fapt, de a se fi plasat ei înşişi - într-o poziţie de neinvidiat.

Dedicându-se, în decursul veţii, unor tehnici spirituale care nu sunt în rezonanţă cu structura energetico-informaţională actuală, practicanţii intră în disonanţă cu ei înşişi, precum şi cu cosmosul spiritual. Nu numai că nu parcurg vreun proces de evoluţie spirituală accelerată, dar efectele pe termen lung, în încarnările viitoare, ca şi în existenţa de dincolo de moarte, sunt dăunătoare. De altfel, mulţi practicanţi ai tehnicilor yoga se întrebă de ce simt interior că nu mai vibrează cu lumea *aceasta,* cu propriul lor trup, cu restul oamenilor - sau de ce destinul personal le pune atâtea piedici.

Este foarte ciudat şi faptul că, în ziua de astăzi, nu se întreabă nimeni cu privire la un aspect foarte simplu: cum este posibil ca, din sutele de mii de practicanţi yoga, nici un occidental să nu fi atins "iluminarea", cu toate că a respectat toate procedurile tehnice cerute ?

Răspunsul, în opinia noastră, este doar unul singur: **nu mai este posibil**. *Semnele, suporturile şi simbolurile* folosite în tehnicile yoga nu mai au corespondent energetico-informaţional la nivelul macrocosmosului şi la nivelul microcosmosului. Ele reprezintă *ceva* ce nu mai este în rezonanţă cu structura umană actuală; *ceva* care provoacă suferinţă, nefericire, boală, accidente şi nu evoluţie spirituală, trezirea lui **Kundalini** sau iluminare spontană.

Şi, poate că, practicanţii tehnicilor yoga de astăzi ar trebui să recitească, fără prejudecăţi, vechile scrieri indiene, adevărate comori ale înţelepciunii timpurilor de odinioară, în primul rând *Bhagavat Gita, Upanishadele, Puranele, Yoga Sutra* a lui *Patanjali, Hatha Yoga Pradipika* etc. Poate vor simţi singuri în adâncul sufletului lor că toate aceste scrieri se adresează unei alte epoci, unui alt tip de om şi unui alt tip de structură aurică.

După ce vor fi recitit aceste comori ale înţelepciunii indiene, care merită, într-adevăr, un loc aparte în sufletele noastre, căci reprezintă chintesenţa unei înţelepciuni străvechi, al cărei parfum nu se va stinge niciodată, poate vor avea răgazul de a se întreba, o dată în plus, dacă actualele concepţii, cu tentă vag orientală, ce stau la baza practicilor yoga, corespund spiritului de odinioară şi dacă mai sunt de actualitate.

Toate aceste constatări sunt bazate doar pe ceea ce Eugen percepe **prin clarvedere** şi pe explicaţiile primite în *lumea eterică.* Dacă afirmaţiile conţinute în această carte au darul de a-i contraria pe unii practicanţi ai tehnicilor yoga, putem să le spunem că ne contrariază deopotrivă şi pe noi, cei care am contribuit la realizarea ei. Dar, cum am ales să dezvăluim cât mai obiectiv *tot* ce se poate constata în urma cercetării prin clarvedere, nu puteam lăsa la o parte un subiect atât de important.

Pe de altă parte, această carte, la fel ca şi altele care vor urma, are la bază un autentic respect pentru toate realizările spiritului din toate timpurile, în special pentru profunda înţelepciune indiană.

Tocmai respectul pentru concepţiile din toate timpurile ne îndeamnă să reflectăm în mod corect atât asupra consecinţelor rezultate din observaţiile obţinute de către Eugen prin clarvedere, cât şi asupra explicaţiilor primite din *lumea eterică.*

Capitolul 5
IISUS HRISTOS,
DUMNEZEU ÎNTRUPAT

➢ Izvorul de Lumină

Vorbind despre evoluția omului şi despre nivelurile evolutive umane, trebuie făcută o distincție fundamentală. Din punct de vedere al structurii aurice, omul nu a fost totdeauna aşa cum se prezintă astăzi. Există, astfel, o mare diferență între modul în care se prezenta ființa umană acum 3000 de ani sau acum 2500 de ani şi modul în care se prezintă astăzi.

În istoria spirituală a umanității s-au petrecut multe evenimente care au modificat atât habitatul natural al omului - Pământul ca planetă materială - cât şi *Terra aurica.* Paralel cu modificarea structurii materiale a Pământului s-a modificat şi structura energetico-informațională a omului.

Este bine cunoscut faptul că în răstimpul miilor de ani ce s-au aşternut peste tot ce există în *Terra aurica,* structura aurică a ființei umane a cunoscut o modificare spectaculoasă. În cosmos, totul este supus transformării şi devenirii. Omul, ca *spirit* încarnat în lumea materială, a cunoscut o evoluție neîncetată. Corpurile aurice şi-au modificat structura, iar chakrele au intrat progresiv în stare de funcționare. La rândul său, **corpul duh** a suferit un proces de "coacere alchimică", maturizându-se necontenit - un fel de "ardere la alb" -, devenind din ce în ce mai diafan şi mai deschis al culoare.

În afara acestor transformări lente, de durată, ale structurii aurice umane s-au produs şi transformări rapide, bruşte. Este, de altfel, cunoscut şi faptul că transformările petrecute la nivelul globului terestru - atât cele geologice, cât şi cele istorice - sunt în legătură directă cu ființa umană în ansamblu. Evenimentele petrecute pe scena istoriei universale reprezintă doar vârful aisbergului sau interfața unor evenimente spirituale de mare amploare. Toate evenimentele istorice au modificat, într-un fel sau altul, atât destinul imediat al oamenilor, cât şi structura aurei umane. De fapt, fiecărui eveniment petrecut în lumea materială îi corespunde un eveniment petrecut în lumea spirituală, la nivelul global al *Terrei aurica.*

Beneficiind de constatările rezultate în urma perceperii structurii aurei umane prin clarvedere de către Eugen şi, mai ales, beneficiind de explicațiile ființelor din *lumea eterică,* se poate afirma că **cel mai important eveniment petrecut în istoria Terrei aurica, eveniment cu consecinţe de mare amploare asupra destinului şi asupra structurii aurice a omului, îl reprezintă întruparea, acum 2000 de ani, a lui Iisus Hristos.**

*"***Nu am venit să stric Legea***,* spunea acum 2000 de ani **Iisus Hristos***,* **ci s-o împlinesc***".* Şi, într-adevăr, prin *întruparea* lui **Iisus Hristos***,* acum 2000 de ani, *Legea cea veche* a primit un nou impuls, devenînd *Legea cea Nouă.* Astfel, *Calea evolutivă standard* a suferit un impuls decisiv.

Pentru modul cartezian de a înțelege lumea, **Persoana lui Iisus Hristos** nu are prea mare importanță în ecuația evoluției omului şi a lumii. Pentru concepția ştiințifică modernă şi pentru istoriografie, lucrurile sunt destul de clare - este ilustrativ doar faptul că, cel mai adesea, **Persoana lui Iisus Hristos** este pusă în discuție doar într-un mod ipotetic-istoric. De asemenea, pentru acei comentatori care văd peste tot extratereştri, totul este cum nu se poate mai limpede: **Iisus Hristos** a fost în contact cu extraterestrii !!!

Este însă surprinzător modul în care, actualmente, concepția bazată pe străvechea filosofie orientală, înțelege **Persoana lui Iisus Hristos**. Trebuie remarcat de la început faptul acest tip de concepție nu seamănă în nici un fel cu profunda concepție a Indiei străvechi expusă în marile cărți sacre, *Vedele, Upanishadele, Brahmanele,* ci este doar o

adaptare modernă nereuşită.

"Spiritualismul" despre care vorbim în aceste pagini, destul de răspândit în ziua de astăzi, nu este, la urma urmei, decât un materialism spiritualizat, coafat şi cu o tentă de exotism oriental. *Concepţia spiritualistă actuală* este, în fond, un hibrid rezultat din amestecul concepţiilor provenite din arealul cultural extrem oriental cu concepţia materialistă.

Acest tip de spiritualism este foarte uşor de recunoscut; el rupe ceea ce se petrece la nivelul intim al fiinţei omului, la nivelul structurii energetico-informaţionale a aurei, de ceea se petrece la nivel cosmic-spiritual; de asemenea, rupe ceea ce se petrece la nivel individual uman de ceea ce există la nivelul *Terrei aurica.* în acest mod, structura energetico-informaţională a omului este izolată de palierele *Terrei aurica* sau de fiinţele diriguitoare ale cosmosului şi este "identificată" ca un motor de maşină, care trebuie reparat atunci când se defectează, pentru a putea funcţiona în condiţii optime.

Acest tip de concepţie spiritualistă consideră că **Iisus Hristos** a existat în realitate; nu se îndoieşte, precum *istoriografia* şi nici nu interpretează evenimentele de acum 2000 de ani doar din perspectiva ipotetic-istoriografică. Totuşi, consideră că **Iisus Hristos** nu a fost decât un iniţiat printre atâţia alţii, un personaj istoric care a manifestat anumite puteri psiho-spirituale - *siddhisuri* -, cu ajutorul cărora a realizat minuni. Printre atâtea minuni realizate de-a lungul timpului, cele realizate de **Iisus Hristos** nu sunt, pentru acest tip de concepţie, mai importante sau mai grandioase decât cele ale unor mistici hinduşi sau tibetani, precum Milarepa sau Sai Baba.

Pentru acest tip de concepţie spiritualistă, **Iisus Hristos** nu a fost decât un iniţiat printre mulţi alţii, iar un iniţiat veritabil se putea desăvârşi fie în Egipt, patria iniţierilor în antichitate, fie în India. Acesta este motivul pentru care acest tip de concepţie găseşte că este mai important să demonstreze, de exemplu, faptul că **Iisus Hristos** a fost iniţiat în Marea Piramidă de la Gizeh ori că a călătorit în India, decât să se ocupe de Persoana Sa.

În general, acest tip de concepţie spiritualistă pune un accent mai mare asupra minunilor lui **Iisus Hristos,** luate separat şi scoase din context, decât asupra existenţei Sale în lumea materială, descrisă de Noul Testament. Consideră, de asemenea, că este mai important de cercetat ce a făcut **Iisus Hristos** până la vârsta de 30 de ani, când a avut loc Botezul în Iordan, decât după aceea; apreciază că ceea ce a făcut **Iisus Hristos** în ultimii ani ai existenţei Sale în trup material este prea bine cunoscut din mărturiile evangheliştilor pentru a mai constitui un mister. În acest context, vechile scrieri ale creştinismului sunt din start ocolite, ca şi cum n-ar exista, iar atunci când sunt luate în calcul, sunt înterpretate în mod "original", cu scopul declarat de a fi epurate de "zgura" ce s-a aşternut asupra lor.

Fără nici o îndoială, concepţia orientală are o mare profunzime, dar se uită mult prea uşor faptul că *temelia acestei profunde concepţii a fost pusă înaintea naşterii în lumea materială a lui* **Iisus Hristos.** În esenţa sa, spiritualitatea orientală este diferită de cea occidentală actuală, pentru simplul fapt că se adresa altor vremuri şi altor tipologii umane. Între timp, vremurile s-au schimbat; la rândul lor, oamenii - care trăiesc *sub vremuri* - s-au schimbat. În această situaţie, este lesne de remarcat pentru orice om, care nu funcţionează doar pe baza unor idei preconcepute, că tipul de om oriental este diferit structural de tipul occidental, iar încercarea unor occidentali sau chiar a unor orientali contemporani de a semăna modelului străvechi este nepotrivită.

Cercetarea structurii aurice a omului, observarea *lumii eterice,* dar mai ales explicaţiile primite de către Eugen în *lumea eterică,* aruncă o altă lumină asupra **Persoanei lui Iisus Hristos** şi asupra evenimentelor petrecute acum 2000 de ani în Galileea. Pe baza tuturor acestor informaţii preluate, cum se spune, la prima mână, se poate schiţa o concepţie unitară, adaptată modului actual de înţelegere. Ceea ce este cu adevărat inedit, este faptul că informaţiile obţinute de Eugen confirmă, în mod independent, conţinutul ideatic al vechilor scrieri sacre creştine, după cum confirmă şi

conținutul vechilor scrieri sacre indiene.

Ambele concepţii - concepţia creştină şi concepţia orientală străveche - reflectă în mod obiectiv ceea ce poate remarca Eugen prin clarvedere. Există însă o diferenţă: cele două concepţii, ce pot părea ireconciliabile, se referă la perioade diferite şi la etape distincte ale evoluţiei omului şi lumii.

Prima concluzie ce rezultă din investigarea *lumii eterice* sau din explicațiile ființelor de acolo este că **Iisus Hristos** nu a fost un inițiat sau un profet oarecare, care să fie comparat cu vechii inițiați, precum **Moise, Enoch, Apollonius din Tyana, Zarathustra** sau **Budhha.**

Toți marii inițiați ai lumii, de la **Enoch** la **Moise**, de la **Zarathustra** la **Budhha <u>au fost oameni</u>** care, în virtutea principiului palingeneziei cosmice, s-au încarnat în lumea materială la fel ca orice **spirit** omenesc.

Iisus Hristos <u>nu este însă un om</u> care să fi parcurs cicuitul evolutiv obligatoriu, care presupune evoluția de-a lungul existențelor succesive, precum toți marii inițiați ai lumii. **Iisus Hristos** nu a avut nevoie să parcurgă etapele evoluției umane în trup omenesc, precum au făcut marii inițiați ai umanității, iar scopul încarnării Sale în lumea materială, în trup omenesc, a fost altul.

Spre deosebire de toți maeştrii spirituali, **Iisus Hristos este Dumnezeu întrupat şi nu om îndumnezeit** *(sau iluminat) precum Moise, Enoch, Zarathustra sau Buddha.* **Iisus Hristos este Unicul Fiu al lui Dumnezeu care s-a încarnat o singură dată în lumea materială, acum 2000 de ani**

Desigur, cercetătorii spiritualişti moderni pot reproşa că acest mod de interpretare ar putea avea un viciu de fond, afirmând bunăoară că toți oamenii sunt copiii lui **Dumnezeu** şi că toți oamenii posedă un **spirit** izvorât din **Fiinţa de lumină a lui Dumnezeu.**

Acest reproş se bazează însă pe o mare neînțelegere a faptelor şi evenimentelor de natură spirituală. Desigur, omul posedă un **spirit** de natură divină; **spiritul omului** a fost creat de către **Dumnezeu** la începuturi; în concluzie, toți oamenii sunt copiii lui **Dumnezeu.** Totuşi, oamenii pot fi considerați doar potențial în acest mod. Doar **spiritul** omului este de natură divină - deci este creat direct de **Dumnezeu** - nu şi celelalte componente ale ființei umane. **Spiritul** omului, cel puțin până în acest moment evolutiv, doarme. Omul este un **spirit** doar virtual şi nu efectiv. Evoluția nu înseamnă altceva decât reîntoarecerea omului la **Sursa primă** care este **Dumnezeu.** *Identitatea Atman-Brahman,* concepție de bază a filosofii lor orientale, adică identitatea de esență dintre **spiritul** omului şi **Spiritul Universului** este, într-adevăr, o realitate incontestabilă, dar, deocamdată, este doar virtuală.

Omul nu este un spirit care se manifestă în lumea materială cum s-a spus de atâtea ori, ci este un trup fizic purtător al unui element, care este spiritul, despre care nu cunoaşte absolut nimic.

Până ce omul va putea deveni un **spirit** în adevăratul sens al cuvântului - un **spirit** conştient de sine -, mai este cale lungă. Probabil că multe stele se vor stinge până când omul va deveni conştient că este un **spirit** identic cu **Spiritul universului** şi să afirme, precum vechii *rishii* ai Indiei: *Acela eşti tu.* În actualul stadiu al evoluției în lumea materială, omul nu este conştient decât de planul material şi de trupul său, iar în *lumea de dincolo* este conştient doar de palierul pe care, potrivit naturii sale vibratorii, îl poate percepe.

În actualul stadiu, oamenii manifestați fie în **trup fizic,** fie în **corp duh** nu sunt decât **fii ai femeii**, iar nu **Fii ai lui Dumnezeu.** Între cele două trepte evolutive mai este intercalată o a treia, treapta de **Fiu al Omului,** pe care oamenii actuali încă nu au atins-o şi, deocamdată, poate doar o visează. Dacă omul nu a atins nici măcar treapta ontologică de **Om,** dacă nu a devenit nici măcar un **Fiu al Omului,** cum poate să fie, dintr-o dată, **Fiu al lui Dumnezeu** ?

Fără nici o îndoială, în decursul procesului evolutiv, omul va putea parcurge drumul

de la starea de **fiu al femeii** la treapta de **Fiu al Omului,** pentru ca, în final să se reîntoarcă la *Sursa Primă:* **Dumnezeu.** Dar până atunci mai este încă mult.

Iisus Hristos *este însă cu totul altceva. Prin însăşi natura Sa,* **Iisus Hristos** *este esență din esența lui* **Dumnezeu,** *Ființă din Ființa Sa.* **Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh** *formează o unitate nedespărțibilă, deşi se manifestă prin* **Trei Persoane** *(această identitate a celor Trei Persoane Divine este numită perihoreză).*

Lumină din Lumină, Ființă din Ființa Tatălui, Iisus Hristos *S-a născut "***mai înainte de toți vecii",** *încă din vremea în care Cosmosul, Îngerii, Arhanghelii, Serafimii, Heruvimii sau Oamenii nu erau creați. Din acest punct de vedere,* **Iisus Hristos** *este* **Unicul Fiu al lui Dumnezeu, "născut, nu făcut".**

Dacă omul, ca **spirit**, este o scânteie din **Dumnezeu** care s-a întrupat printr-un proces de coborâre, iar profeții, maeştrii spiritului sau marii inițiați ai lumii sunt oameni care au încercat să refacă traseul invers, urcând de la om la **Dumnezeu**, **Isus Hristos este Dumnezeu coborât în mijlocul oamenilor,** în lumea materială, pentru a-i scoate dintr-un mare impas şi pentru a-i readuce la demnitatea inițială, aceea de **spirite**.

Spiritualismul actual mai face încă o confuzie de mari proporții, afirmind adesea, nici mai mult nici mai puțin, că *"***Hristos** *este adevăratul Lucifer".*

Această confuzie este bazată pe interpretarea eronată a unui fragment din Biblie; baza de plecare a acestei confuzii destul de răspândite este denumirea acordată lui Lucifer în **textul biblic:** *Lux, strălucitorul Fiu* **al** *dimineții.*

Se ştie foarte bine, iar textul biblic confirmă aceasta, că, înainte de cădere, Lucifer a fost un înalt Heruvim, supranumit *Purtătorul de Lumină,* adică Lux. În acest context, spiritualismul actual afirmă despre **Iisus Hristos** că este, la rândul său, un *Purtător de Lumină,* uitând totuşi aspectul fundamental:

Iisus Hristos nu este un Purtător de Lumină, ci este însuşi Izvorul de Lumină, ceea ce nu este acelaşi lucru.

Diferența dintre Purtătorul de Lumină şi Izvorul de Lumină este ca de la cer la pământ, sau de la Rai la Iad.

Dumnezeu este singura ființă din care izvorăşte Lumina. De aceea, în lumea eterică, Dumnezeu este, uneori, numit Izvorul de Lumină. Ființă din Ființa lui Dumnezeu, Iisus Hristos este, la rândul Său, Izvorul de Lumină - este Cel din care izvorăşte Lumina.

Heruvimii, Serafimii, Tronurile, Arhanghelii, Îngerii etc sunt doar *Purtători de Lumină,* care reflectă **Lumina** primită de la **Dumnezeu.** Nici una dintre aceste înalte ființe cosmice nu poate emana Lumină cu de la sine putere.

Treimea formată din cele trei Persoane nedespărțibile - Dumnezeu, Iisus Hristos şi Duhul Sfânt - este Izvorul de Lumină nepieritor, datorită căruia există cosmosul şi toate ființele: Heruvimi, Arhangheli, Îngeri, Oameni, Spirite ale naturii.

Totuşi, complexitatea **Persoanei Iisus Hristos,** depăşeşte cu mult înțelegerea omenească limitată. De aceea, trebuie remarcat cu multă luciditate faptul că multe aspecte legate de **Persoana Iisus Hristos,** depăşesc în amploare şi complexitate tot ce poate concepe un om. Aşa cum firul de nisip nu poate face nici un fel de apreciere asupra plajei din care face parte, aşa cum picătura de apă nu poate face nici o apreciere asupra oceanului, tot astfel oamenii nu pot să conceapă amploarea şi complexitatea fără seamăn a celei mai înalte ființe spirituale care s-a încarnat vreodată în trup material.

A vorbi despre **Persoana divină a lui Iisus Hristos** implică şi un mare risc. Mintea omenească - intelectul sau rațiunea -, schimbătoare, inconsecventă şi limitată, poate greşi foarte lesne. Este, într-adevăr, un risc foarte mare de a scrie greşit despre **Iisus Hristos,** dar poate că este un risc şi mai mare a nu scrie deloc sau de a-L ocoli - aşa cum se face, de cele mai multe ori, astăzi.

Din păcate, în afara exegezei care se ocupă în special cu datele istorice - ca şi cum numai prin datele istorice poți înțelege esența unui fenomen -, **Persoana lui Iisus Hristos** este mereu pusă la timpul trecut şi privită doar din această perspectivă. Din

punctul de vedere răspândit în ziua de astăzi, **Persoana lui Iisus Hristos** este privită eminamente istoric. Totuşi, departe de a aparține trecutului, **Iisus Hristos aparţine prezentului şi, mai cu seamă, viitorului.**

Punctul de vedere al unui clarvăzător cu privire la **Iisus Hristos**, la fel ca şi punctul de vedere al unui mistic, nu are nimic în comun cu punctul de vedere al unui istoriograf. Dacă istoriograful consemnează rămăşiţele pământeşti ale trecutului - documente arheologice, scrieri vechi etc -, clarvăzătorul şi misticul trăiesc *în prezentul continuu,* conştientizând o părticică din **Prezenţa Fiinţei Hristice**.

Interesant de remarcat este însă faptul că omul obişnuit este la fel de aproape ca şi misticul sau ca şi clarvăzătorul de **Iisus Hristos**, atunci când se roagă sau atunci când îi cere sprijinul. Pentru omul care-i cere sprijinul, **Iisus Hristos** nu aparține doar trecutului ca pentru istoriograf. Pentru omul care, într-un moment de cumpănă, îi cere sprijinul, **Iisus Hristos** este alături, *aici şi acum.* Nu în trecut, nu în viitor, nu aflat într-o navă spațială, nu aflat undeva departe, deasupra norilor, ci foarte aproape: *alături.*

Pentru oamenii obişnuiți, **Iisus Hristos** este *aici şi acum,* este o *Prezență continuă* şi, ca de obicei, forul interior al oamenilor nu greşeşte niciodată.

➢ Modificarea structurii aurei umane prin activitatea lui IISUS HRISTOS

Spiritul, învăluit într-un **corp duh**, se naşte în lumea materială într-un corp de carne şi primeşte numele de **om**. Acest om acumulează experiență şi karma, moare, îşi continuă existența în *lumea de dincolo,* renaşte în lumea materială. Acesta este circuitul cosmic-spiritual obligatoriu al ființei umane.

Scopul principal al existenței omului în lumea materială îl constituie **acumularea de experienţă** şi, implicit, de **moralitate**. Cele două caracteristici fundamentale pot fi măsurate la nivelul structurii aurice ale fiecărei ființe umane. Structura aurică este o hartă a traseului evolutiv.

Din punctul de vedere al structurii aurei umane, evoluția omului înseamnă modificarea parametrilor corpurilor aurice - de la **corpul duh** la ultimul strat al aurei - şi activarea progresivă a chakrelor situate pe canalul **Sushumna.** Trezirea progresivă a tuturor energiilor, deblocarea nadisurilor şi punerea în funcțiune a tuturor chakrelor - petală cu petală -, paralel cu dezvoltarea corpurilor aurice constituie **modelul standard al evoluţiei omului în Terra aurica.**

În timpurile străvechi, înaintea *marii ştergeri,* structura energetico-informațională a omului era diferită de cea actuală. În acele vremuri, ființa umană era structurată auric exact aşa cum este descrisă în vechile scrieri hinduse, iar evoluția consta în activarea chakrelor situate pe **Sushumna.**

Oamenii din vechime au înțeles faptul că evoluția standard este foarte înceată şi foarte anevoioasă, drept pentru care au creat tehnici specifice care să accelereze evoluția. În timpurile străvechi, prin tehnici ascetice, asemănătoare tehnicilor yoga, dar axate pe o componentă specială denumită *tapas* (cucerirea forței şi voinței spirituale prin asceză), **paradigma evoluţiei umane** putea fi parcursă foarte rapid, în câteva existențe. Aceasta a fost *Calea Zeilor.*

Inițial, *Calea Zeilor* a fost comunicată oamenilor de către ființele diriguitoare ale cosmosului - Zeii - în scopul scurtării traseului evolutiv standard. Cu timpul, oamenii au dat o finalitate diferită capacităților dobândite prin tehnici inițiatice, în funcție de interesele de moment. Urcând progresiv treptele *Căii Zeilor,* prin trezirea lui Kundalini şi prin activarea chakrelor, oamenii din vechime au dobândit puteri psiho-mentale mari - *siddhisuri -,* pe care însă le-au folosit în înterese egoiste. O parte dintre cei care atinseseră astfel de puteri au devenit superoameni. Mulți dintre ei s-au crezut a fi

asemenea zeilor, dar prin alunecarea pe panta egoismului s-au rupt de **Dumnezeu**. Orbiți de propriile puteri, seduşi de fiinţele luciferice, superoamenii din vechime au devenit trufaşi, obraznici, cruzi, pofticoşi. Într-un cuvânt, au "căzut".

Este dificil de înțeles astăzi ce reprezentau acei superoameni, care făceau ce doreau, fără a da socoteală nimănui. Doar câteva dintre vechile scrieri ale umanității - printre care *Enuma Eliş, Popol Vuh, Mahabaharata* sau *Ramayana* -, care oricum nu mai sunt astăzi luate în seamă, mai amintesc despre grozăviile şi războaiele devastatoare, care au avut loc între diferite categorii de *fii ai femeii,* deveniți peste noapte asemănători zeilor. Unii dintre ei puteau manipula forțele naturii, alții puteau distruge comunități doar cu forța gândului.

În momentul în care umanitatea a atins cel mai de jos punct al evoluției sale, în care destinul rasei umane era în cumpănă, iar karma se acumulase într-un mod intolerabil pentru instanțele cosmice, a avut loc *marea ştergere.* Vechea umanitate, coruptă şi decăzută, a pierit.

Ulterior, Tatăl ceresc a dat o nouă şansă umanității; când Pământul a devenit iarăşi capabil să susțină viața, iar *fiii femeii* s-au înmulțit şi s-au răspândit din nou în lumea materială. Din păcate, chiar şi după *marea ştergere,* noua umanitate a călcat pe urmele celei vechi: aceleaşi erori comportamentale, aceleaşi puteri folosite abuziv, aceeaşi mândrie exagerată - că doar fiinţele luciferice nu stăteau cu mâinile în sân, cum nu stau nici astăzi. Astfel, din nou, karma generală a umanității s-a deteriorat de la un secol la altul, de la o perioadă la alta şi totul se îndrepta spre un dezastru general.

Atunci, în miezul istoriei umanității, când drumul evolutiv atinsese iarăşi cel mai jos punct, undeva, în înalturi, s-a pus problema *ce-i de făcut,* căci alternativele erau doar două: ori speța umană trebuia să dispară, ori trebuiau limitate capacitățile ființei umane de a dobândi puterile - *siddhisurile* - care, folosite abuziv, puneau în pericol *Ordinea lumii.* în acele momente cruciale, s-a pus întrebarea cu adevărat cutremurătoare, dacă omul mai poate exista ca specie, ori dacă trebuie să fie măturat de pe scena evolutivă.

Când umanitatea, în ansamblul ei, a atins cel mai critic punct al căderii, s-a produs cel mai important eveniment al istoriei umanității. Acest eveniment a fost întruparea **Unicului Fiu al lui Dumnezeu, Iisus Hristos.**

Pentru salvarea umanității, căzută aproape iremediabil, a fost nevoie de **Sacrificiul Suprem***: A doua Persoană a Treimii,* **Fiul lui Dumnezeu** *a coborât din Ceruri, S-a întrupat, a suferit, S-a crucificat pe Sine pe Crucea lumii, a Murit, a Înviat a treia zi, deschizând o nouă epocă în istoria umanității.*

Evenimentele petrecute acum 2000 de ani în Palestina au constituit modalitatea cea mai eficientă, dar şi cea mai dramatică, prin care umanitatea a fost salvată de la un dezastru iminent. Mai mult decât atât, prin întruparea **Fiului Lui Dumnezeu, Iisus Hristos,** s-au creat premisele pentru ca umanitatea să poată fi mântuită.

Prin evenimentele de acum 2000 de ani de pe Golgota - Crucificare, Moartea, Învierea lui Iisus Hristos - sistemul aurie uman şi fiziologia aurică au cunoscut o modificare structurală extrem de importantă.

Din punct de vedere al compoziției aurei umane, de două mii de ani se poate vorbi despre un nou tip de umanitate, diferită structural de cea existentă anterior. Desigur, acum aproape 2000 de ani s-a sădit potențialitatea unor transformări aurice, dar transformările în sine au devenit efective în decursul timpului.

La fel ca şi în epocile anterioare, omul "nou" trebuie să parcurgă cele şapte trepte evolutive, în cadrul *paradigmei standard a evoluției.* La nivel auric uman, cele şapte clase evolutive sunt legate de urcarea **energiei vitale** şi de punerea succesivă în funcțiune a celor şapte chakre principale. Paralel cu aceasta, se produce maturizarea **corpului duh,** care va deveni tot mai deschis la culoare.

Datorită evenimentelor petrecute acum 2000 de ani, *paradigma standard a evoluției umane* a fost îmbogățită prin sădirea în structura aurică umană a patru elemente fundamentale: **formarea Shainiei, chakra inimii; apariţia corpului haric al plaselor**

mesianice; modificarea rolului energiei vitale a sufletului; modificarea culorii corpului duh începând cu a patra treaptă evolutivă.

Prima modificare structurală importantă a ființei umane constă în **formarea chakrei inimii - Shainiah.** Cu toate că acum 2000 de ani a avut loc inserarea unui impuls, prima formare a petalelor chakrei inimii la primii oameni nu pare a fi anterioară anului 1600.

Chakra inimii nu a fost luată în considerare de către specialiştii sacrului din vechime, pentru simplul motiv că nu exista în acea perioadă. În ziua de astăzi, chakra inimii - **Shainiah** - nu este în stare de funcțiune şi, cu atât mai mult, nu este activată la prea multe persoane, deci nu este perceptibilă unui clarvăzător. De aceea, pentru mulți clarvăzători, ea nu există decât ca un mic punct auric pe care nu ştiu cum să-l interpreteze.

După cum afirmă ființele din *lumea eterică,* **Shainiah** nu se formează la oameni decât în urma rugăciunii creştine. Datorită activității acestei chakre, omul devine centrat, în relația sa cu cosmosul, pe elementul iubire.

Iubirea despre care este vorba aici nu se referă la iubirea carnală, ci la iubirea ce transcende aspectele particulare ale existentului: **Iubirea întru Hristos. Prin chakra inimii, Dumnezeu Tatăl se uneşte cu Fiul Său, Iisus Hristos, în om.**

Al doilea element important constă în formarea, de 2000 de ani, a **corpului haric al plaselor mesianice,** la toți oamenii care rostesc, prin viu grai şi nu doar mental, **Numele lui Iisus Hristos.**

Corpul haric al plaselor mesianice nu aparține omului, ci a fost dăruit de către **Iisus Hristos**, astfel încât apare la oameni doar în timpul rostirii **Numelui Său,** cel mai puternic **Nume** din punct de vedere energetico-informațional, ca *Putere* şi *Tărie,* din Terra aurica. Prin intermediul **corpului haric al plaselor mesianice** devine posibilă conectarea omului la **Ființa lui Iisus Hristos cel Viu,** care se manifestă în **Trupul de Slavă.**

Al treilea element important este modificarea substanțială a rolului **energiei vitale a sufletului.** După cum s-a remarcat, prin cele patru minicanale din interiorul canalului central **Sushumna** se manifestă patru tipuri de energie, provenite din patru planuri cuantice distincte: **energia vitală a spiritului, energia vitală a corpului duh, energia vitală a sufletului şi energia vitală a corpului eteric** şi, implicit, *a* **aurei exterioare.**

Până acum 2000 de ani, **energiile vitale ale spiritului, corpului duh, sufletului şi corpului eteric** se dezvoltau, fiecare, pe cont propriu, în funcție de modul în care acționa omul, urcând pe canalul corespondent din interiorul **Sushumnei.** Vorbind metaforic, se poate spune că, până acum 2000 de ani, omul poseda patru "termometre" evolutive autonome.

Dacă omul acționa doar în sensul evoluției **spiritului** (de exemplu, prin folosirea unor tehnici inițiatice), **energia vitală** generată de planul cuantic al spiritului urca pe **Sushumna,** ajungând, să spunem, până la chakra vishuddi. În schimb, celelalte tipuri de energie vitală rămâneau în urmă.

Până la începutul erei creştine, se întâmpla foarte des ca **energia vitală a spiritului** să urce până la chakra vishudi, energia **corpului duh** să urce la nivelul chakrei manipura, iar energia **corpului eteric** doar până la nivelul chakrei svadistan. În aceste condiții, omul devenea, din punct de vedere energetic, dezechilibrat. **Spiritul** său înțelegea anumite lucruri pe care intelectul nu le putea reda verbal. În schimb, instinctele - care țin de **corpul eteric** şi, implicit, de chakra svadistan sau de chakra manipura - explodau pur şi simplu. Un **spirit** evoluat, cunoscător al marilor taine ale lumii, închis într-o maşinărie care nu-şi putea controla instinctele şi pornirile brutale era, cu siguranță, o amenințare serioasă pentru cosmos. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care, în vremurile antediluviene, oamenii puteau "arde" etapele evoluției numai în câteva existențe, devenind o amenințare pentru *Ordinea divină.*

În ciclul anterior, moralitatea, ca bază a existenței, era, adeseori, ca şi inexistentă, iar

trufia exacerbată a devenit vârful de lance prin care o minoritate puternică, dar lipsită de scrupule, a pus în pericol însăşi existența lumii. Noxele energetice rezultate din comportamentul unor astfel de indivizi s-au acumulat progresiv, atrăgând reacția instanțelor cosmice.

Acest fapt nu mai este însă posibil *în prezent,* adică în *era noastră* (deşi formularea "era noastră" este materialistă, aici este potrivită) care a început acum 2000 de ani.

În prezent, **energia vitală a sufletului** învăluie prin inducție celelalte trei tipuri de **energii vitale** şi le menține împreună. Deşi fiecare tip de energie circulă pe canalul propriu - este vorba despre cele patru canale din interiorul Sushumnei -, ele sunt ținute împreună prin inducție sau prin "simpatie" de către energia vitală a sufletului. De 2000 de ani, printr-o alchimie aurică tainică, **energia vitală a sufletului** este elementul care menține celelalte **energii vitale** în frâu.

Ca o consecință a acestui fapt, chiar dacă oamenii celei de-a patra generații practică tehnici inițiatice, nici una dintre cele patru tipuri de **energie vitală** nu mai poate urca disproporționat în comparație cu celalalte. De asemenea, în *era noastră,* o chakră nu mai poate fi activată în mod artificial prin tehnici inițiatice, în vederea obținerii unor puteri - *siddhis* -, care, dacă ar fi aplicate arbitrar şi egoist, ar pune în pericol stabilitatea universului.

Evenimentele de pe Golgota au imprimat un alt drum evolutiv pentru umanitate, nu numai din punct de vedere moral, ci şi auric. De 2000 de ani, omul nu mai poate evolua disproporționat într-o direcție sau într-alta. În *era noastră,* omul nu poate evolua decât uniform. Datorită acțiunii **energiei vitale a sufletului** nu mai este posibilă activarea chakrelor şi, în consecință, nici trezirea lui **Kundalini** înainte de vreme.

Pentru ca omul să atingă iluminarea, trebuie să lucreze simultan asupra tuturor structurilor sale aurice, asupra tuturor chakrelor, asupra tuturor energiilor vitale, de pe toate nivelurile cuantice. Acum nu mai este posibilă atingerea unei elevări spirituale prin tehnici inițiatice specifice *Căii zeilor,* ci numai prin dezvoltarea iubirii. Omul cel nou trebuie să descopere iubirea pentru a putea evolua.

Al patrulea element important este **modificarea culorii corpului duh** *începând cu a patra treaptă evolutivă.*

Până acum 2000 de ani, culoarea **corpului duh** a oamenilor ce atinseseră a patra treaptă evolutivă potrivit *paradigmei evolutive* şi *principiului termometrului evolutiv* era culoarea verde. Datorită modificărilor produse acum 2000 de ani în Galillea, corpul duh al omului a dobândit culoarea aurie - culoarea flăcării unei lumânări; această culoare a fost imprimată omului, prin inducție spirituală, de la *Trupul de Slavă* al lui **Iisus Hristos**.

Prin modificarea, acum 2000 de ani, a celor patru elemente ale structurii aurice umane, *paradigma standard a evoluției umane* s-a modificat. Acum se poate vorbi despre **o nouă paradigmă a evoluţiei umane,** care dă un nou curs evoluției omului în *Terra aurica.*

De 2000 de ani, evoluția constă în creşterea progresivă a moralității reflectată în culoarea **corpului duh,** paralel cu formarea **corpului haric al plaselor mesianice** şi cu activarea *chakrei inimii.* **Shainiah** este *Noua Poartă* către **Împărăţia lui Dumnezeu,** care este atât în noi înşine, cît şi în afara noastră.

În concluzie, a-l înțelege, astăzi, pe **Iisus Hristos** ca pe un simplu inițiat care a posedat *sidhisuri* sau ca pe un profet oarecare este o eroare de interpretare la fel de mare ca şi cea care îl consideră un simplu întemeietor de religie, precum au fost Zarathustra, Mahomed sau Budhha. **Unicul Fiu al lui Dumnezeu, Iisus Hristos** nu este doar Conducătorul spiritual al creştinilor. **El este Conducătorul spiritual al întregii omeniri**.

Are mai puțină importanță faptul că există *astăzi* un miliard de hinduşi, o jumătate de miliard de musulmani sau un sfert de miliard de jainişti. Acestea sunt fapte exterioare. Persoana lui **Iisus Hristos** nu trebuie limitată la creştini, ci trebuie raportată

la întreaga umanitate. Departe de a fi "doar" un simplu inițiat, comparabil cu alți inițiați din trecut, **Iisus Hristos** trebuie raportat *la toți oamenii* de pe suprafața pământului.

Iisus Hristos este Unicul Fiu al lui Dumnezeu, care s-a încarnat în lumea materială, a trăit, S-a crucificat, a murit, a Înviat şi S-a înălţat *pentru toți oamenii* din Terra aurica.

Calea deschisă de **Iisus Hristos, Adevărul** pe care **Fiul lui Dumnezeu** 1-a propovăduit oamenilor, **Viaţa** pe care a prefigurat-o, ca **Viaţă întru Hristos**, reprezintă temelia pe care, de 2000 de ani, se desfăşoară existența tuturor oamenilor în *Terra aurica,* atât în palierul material, cât şi în cel eteric, astral şi spiritual.

Capitolul 6
ZIUA CEA MAI LUNGĂ

➢ Corpul astral, cheia evoluției

Înaintea erei creştine, structura aurică a ființei umane era alcătuită din aceleaşi corpuri precum în ziua de astăzi. Omul era alcătuit din **spirit** şi ansamblul său, din **corpul duh,** din ansamblul ce formează **sufletul,** din **corpul eteric,** din **corpul material** şi din **corpurile derivate: corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior.** Înaintea erei creştine nu se manifesta **corpul plaselor mesianice,** care a început să se formeze ulterior, în era creştină.

Primul corp auric derivat care s-a format la omul încarnat a fost **corpul astral.** O lungă perioadă de timp, omul a fost format doar din corpurile interioare - **spiritul, corpul duh, corpul sufletului şi corpul eteric** -, care erau mai mici decât trupul material; la acestea s-a adăugat primul corp auric exterior, derviat, **corpul astral,** care învăluia omul ca un halou colorat.

Ulterior, pe măsură ce omul a suferit influențele mediului, o porțiune din **corpul astral** s-a specializat într-un anumit gen de activitate. Această activitate era legată de activitatea senzorială şi emoțională; în acest mod, cu timpul, s-a format, ca element autonom, **corpul emoţional.** Astfel, **corpul emoţional** este doar o porțiune din **corpul astral originar,** specializat să reflecte procesele senzoriale şi emoționale ale ființei umane încarnate. După un timp, omul a dobândit cunoaşterea mediului şi a semenilor săi şi a învățat să investigheze lumea; astfel, s-a format **corpul mental inferior** - *intelectul.*

Aşadar, **corpul mental inferior** este, şi el, doar o porțiune din **corpul astral originar** - primul corp auric exterior, derivat -, care s-a specializat într-un anumit gen de activitate. **Corpul mental inferior,** intelectul, reflectă procesele mentale ale omului.

Corpul mental inferior - cel care permite omului să se descurce în societate - a apărut astfel ca o necesitate, în decursul evoluției. De-a lungul timpului, el s-a structurat din ce în ce mai bine, devenind un corp autonom. Totuşi, nu trebuie pierdut din vedere faptul că, la origine, **corpul mental inferior** s-a format din **corpul astral originar,** el fiind un *corp astral transformat.*

În mod firesc, următoarele două corpuri aurice derivate, **corpul mental superior** şi **corpul spiritual,** trebuie să se formeze tot din **corpul astral.** Totuşi, datorită aplecării excesive spre cele materiale, procesul maturizării şi emancipării aurice a ființei umane nu se mai desfăşoară în acest fel. De la un anumit moment al evoluției aurice a ființei umane în lumea materială s-a produs o derogare. În urma acestei derogări, **corpul mental inferior** a dobândit o pondere din ce în ce mai mare. În consecință, **corpul mental superior** şi **corpul spiritual** au început să se formeze direct din **corpul mental inferior,** iar nu din **corpul astral,** aşa cum ar fi fost firesc.

Această derogare, ce a dus la formarea **corpului mental superior** şi a **corpului spiritual** direct din **corpul mental intelectiv,** s-a produs într-o perioadă anterioară erei creştine, în care oamenii s-au aplecat mai mult decât era necesar asupra lumii materiale, iar egoismul şi tendința de dominație au cunoscut o exacerbare ce nu figura în programul evolutiv.

Mai mult decât atât: în acea perioadă îndepărtată de timp, tot mai mulți oameni au dorit să cucerească puteri ființiale - *sidhisuri -,* înainte ca evoluția morală să fie la un nivel corespunzător. Cu mult timp înaintea erei creştine, pe fondul tendinței deja formate de dominare a lumii, o elită s-a dedicat practicării metodelor de evoluție accelerată prin vechea *Cale a zeilor,* oamenii ce compuneau această elită au modificat principalele linii directoare ale *Căii zeilor* potrivit propriilor deziderate: dominarea naturii şi a semenilor. Ulterior, oamenii ce formau această elită şi-au unit forțele cu cele ale ființelor luciferice şi s-au revoltat împotriva *Ordinii divine,* împotriva **Planului lui Dumnezeu** şi a celor care-l puneau în aplicare: **Fiii Luminii.** Rezultatul este cunoscut: a urmat războiul dintre cele două categorii de beligeranți şi Marea Ştergere.

Ca metodă de evoluție accelerată, vechea *Cale a zeilor* s-a bazat pe dezvoltarea artificială a **corpului mental inferior,** în detrimentul **corpului astral,** ceea ce a generat creşterea egoismului şi a mândriei.

Dezvoltarea **corpului mental inferior** nu înseamnă, aşa cum s-ar crede, dezvoltarea spiritualității. Dimpotrivă, înseamnă doar dezvoltarea mândriei, a egoismului şi a unei inteligențe inuman de rece. Rezultatul dezvoltării dispropoționate a **corpului mental inferior** nu este *cunoaşterea,* aşa cum se consideră de obicei, ci doar aplicarea unor principii în lumea materială: este abilitatea omului de a se descurca în lumea materială în detrimentul semenilor săi.

După cum se afirmă în *lumea eterică,* **cunoaşterea** nu aparține, deocamdată, decât **Îngerilor** din categoria **Fiilor Luminii.** Ea nu se obține prin intermediul **corpului mental inferior,** ci prin intermediul unei alte structuri aurice, pe care, astăzi, doar **Îngerii** o mai posedă. Prin această structură aurică, **Îngerii** din categoria **Fiilor Luminii** beneficiază de acel *ceva,* pe care omul l-a pierdut: **Iubirea.** Conectându-se la **Iubire, Îngerii** obțin **cunoaşterea**. În măsura în care sunt mai aproape de **DUMNEZEU** prin **IUBIRE, Îngerii** din categoria **Fiilor Luminii** obțin **cunoaşterea.**

DUMNEZEU este Singurul care posedă Cunoaşterea, *iar* **IUBIREA** *este singura modalitate de a accede la ea.*

De aceea, **Îngerii** nu pot înțelege inteligența şi mentalul omului sau, mai corect spus, nu pot înțelege omul dotat cu mental. **Îngerii** nu pot înțelege "grandioasele" realizări ale ştiinței şi ale tehnicii, care, în opinia lor, sunt nebunie şi vânare de vânt. La rândul său, în actualul stadiu evolutiv, omul poate obține **cunoaşterea** doar prin intermediul contactului realizat *prin inducție* cu ființele angelice din categoria **Fiilor Luminii.**

Ființele din *lumea eterică* afirmă, de asemenea, că *omul nu poate face binele, ci poate doar să-l dorească. Omul are doar* **voința** *de a face binele, dar nu are încă* **puterea** *de a-l face. Deocamdată, binele nu se poate face prin intermediul mâinilor omeneşti.*

Prin acțiunile lor, în acord cu **Ordinea cosmică** şi cu **Planul lui Dumnezeu, Fiii Luminii** doresc ca omul să-şi dezvolte **corpul mental superior şi corpul spiritual** direct din **corpul astral.** Doar astfel oamenii pot dobândi *Iubirea-înțelepciune;* căci doar prin **Iubire,** omul poate atinge **cunoaşterea** şi **puterea** de a face binele.

În schimb, Fiii întunericului aflați sub comanda lui Lucifer, doresc revenirea **corpului astral** la forma şi la caracteristicile din epocile anterioare şi formarea structurilor aurice superioare direct din **corpul mental.** În fond, Fiii întunericului doresc formarea acelui tip de superom care exista, cândva, în trecut: rece, neclintit, puternic şi crud. Prin acest tip de superom, Fiii întunericului doresc deschiderea cerurilor, adică *spargerea planurilor cuantice,* pentru a se putea manifesta în mod direct la nivelul planului material.

Evident, această derogare periculoasă pentru evoluția ființei omeneşti, care constă în

dezvoltarea dispropoționată a **corpului mental inferior,** continuă, cu intensitate şi în ziua de astăzi. Aplecarea excesivă asupra celor legate de lumea materiale este, la fel ca în trecut, principala cauză a formării unui **corp mental inferior,** dezvoltat disproporționat față de **corpul astral.** În consecință, corpurile superioare - **corpul mental superior şi corpul spiritual** - tind să se formeze direct din **corpul mental inferior,** iar nu din **corpul astral.**

Intelectualitatea rece, lipsită de căldura iubirii, a devenit astfel apanajul epocii prezente, caracterizată, de altfel, şi prin exacerbarea egoismului, a mândriei, a tendinței de dominare a semenilor prin orice mijloace.

Cu adevărat îngrijorător este faptul că multe din realizările tehnologice şi ştiințifice ale epocii actuale nu sunt direcționate în sensul ajutării aproapelui, ci în sensul dominării acestuia. Deşi, în mod aparent, multe producții tehnologice ajută oamenii şi servesc propăşirii materiale, ele servesc dominării şi asupririi.

Cel mai îngrijorător este însă faptul că multe din disciplinele considerate astăzi că servesc evoluției spirituale - precum unele forme de yoga - nu reprezintă decât mijloace prin care practicantul îşi perturbă evoluția spirituală, în loc să şi-o desăvârşească.

Multe din tehnicile yoga de astăzi sunt continuatoarele deformate ale vechii *Căi ale zeilor.* La fel ca la acei oameni din vechime, care urmau vechea *Cale a zeilor,* şi în ziua de astăzi, la mulți practicanți ai tehnicilor yoga se poate remarca o creştere disproporționată a **corpului mental inferior,** în detrimentul **corpului astral.** Din punctul de vedere al configurației aurice, mulți practicanți ai tehnicilor yoga din ziua de astăzi se aseamănă cu acei superoameni din vechime care, la un moment dat, sub influența lui Lucifer, au ridicat mâna împotriva **Îngerilor** şi a celorlalți frați ai lor.

După cum afirmă ființele din *lumea eterică,* majoritatea formelor actuale de yoga scot omul de sub influența lui **Iisus Hristos** şi îl mută sub auspiciile lui Lucifer. În acest mod, se realizează o influențare aurică, bazată pe Principiul transmiterii informației, dar de sens opus celei realizate prin formarea plaselor mesianice.

Astfel, scopul imediat al modificării structurii aurice umane realizat prin aplecarea excesivă a oamenilor spre cele materiale, precum şi al multora din tehnicile yoga țintește, undeva, la un nivel foarte profund. Scopul este unul singur: *stoparea formării corpurilor superioare* - **corpul mental superioar** *şi* **corpul spiritual** - *direct din* **corpul astral** *şi dezvoltarea excesivă a* **corpului mental inferior.**

Dacă îşi formează corpurile superioare - **corpul mental superioar** şi **corpul spiritual** - direct din **corpul mental inferior,** practicanții tehnicilor yoga actuale ies de sub tutela **Fiilor Luminii** şi a lui **Iisus Hristos,** pentru a intra sub tutela malefică a Fiilor întunericului, iar evoluția spirituală dorită nu va mai putea fi atinsă niciodată.

Pentru a preîntâmpina acest fenomen auric nedorit, are loc o vie activitate în *lumea eterică.* Impulsul fundamental al formării **corpului mental superior şi corpului spiritual** direct din **corpul astral** a fost imprimat acum 2000 de ani, în *ziua cea mai lungă a umanității.*

➢ Iubirea, Speranța şi Credința

Evenimentele petrecute acum 2000 de ani, în special cele desfăşurate în ziua Morții pe cruce a lui **Iisus Hristos, în ziua cea mai lungă a istoriei umanității,** au sădit impulsul pentru ca, de atunci înainte, în mod absolut natural, **corpul mental superior şi corpul spiritual** să se formează direct din **corpul astral,** iar nu din **corpul mental inferior.** Din acel moment, se poate vorbi despre *omul cel nou,* care este radical diferit de omul din vechime.

(Evident, este vorba de cazul în care omul nu recurge, în mod conştient şi voluntar, prin liberul său arbitru, la soluții forțate, precum practicarea unor tehnici inițiatice ce se

opun acestei tendințe.)

Impusul fundamental care a modificat structura aurică umană s-a produs, pentru prima dată, în structura aurică a **Fecioarei Maria,** *iar apoi s-a extins la toți oamenii, datorită principiului candelei - Principiul universal al transmiterii informației.*

Noua configurație aurică a omului s-a format prin **Fecioara Maria, Maica Fiului lui Dumnezeu,** *în trei etape distincte.*

Prima etapă a modificării configurației aurice a omului **s-a produs în momentul Crucificării.**

În acel moment crucial, în prima instanță, **Fecioara Maria** nu a înțeles de ce **Dumnezeu** şi-a jertfit **Unicul Fiu**. Ulterior, chiar în momentul culminant al Crucificării, **Fecioara Maria** a înțeles şi i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe **Iisus Hristos**.

Neînțelegerea evenimentului, paralel cu imensa şi copleşitoarea durere - reflectată succint în Evanghelii - a **Mamei** care şi-a văzut **Fiul** crucificat, a reprezentat, dincolo de sentimentul uman aşa cum este înțeles astăzi, un moment decisiv în istoria spirituală a umanității.

Iertarea celor vinovați a provocat un cutremur sufletesc, care a determinat modificarea instantanee a structurii aurice a **Fecioarei Maria**. Într-o fracțiune de secundă, pe fondul imensei dureri interioare, datorită faptului că i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe **Iisus Hristos**, o ființă omenească - **Fecioara Maria** - aflată în trup de carne, şi-a format **un nou corp astral**. La temelia noului **corp astral** se află, aşadar, **Iubirea** şi **Iertarea**.

Datorită *principiului candelei, Principiul transmiterii informației,* toți oamenii care s-au încarnat după acel moment, pe care istoriografia îl fixează în anul 33 al erei creştine, posedă un **nou corp astral**, precum cel al **Fecioarei Maria**, dar în conformitate cu antecedentele lor karmice şi evolutive individuale..

A doua etapă a modificării configurației aurice umane a avut loc tot la nivelul structurii aurice a **Fecioarei Maria.** *Această etapă s-a produs în momentul în care* **Fecioara Maria** *l-a văzut pentru prima oară pe* **Iisus Hristos** *înviat.*

În acel moment, din **noul corp astral** - care se formase în momentul Crucificării - s-a format pentru prima oară un **corp mental superior**. Aşadar, prima ființă umană care şi-a format un **corp mental superior** direct din **noul corpul astral** a fost tot **Fecioara Maria.**

După acest eveniment, petrecut în anul 33 al erei creştine, datorită principiului transmiterii informației, toți oamenii au beneficiat de posibilitatea de a-şi forma - ca *pattern informațional* - un **corp mental superior,** precum şi-a format **Fecioara Maria**, în momentul în care l-a văzut pe **Fiul lui Dumnezeu** înviat.

A treia etapă a modificării structurii aurice a avut loc tot la **Fecioara Maria,** *într-o zi numită în lumea eterică "de cinci ori, zece degete", iar în lumea oamenilor, Cincizecimea - Rusaliile -, în care a avut loc coborârea* **Duhului Sfânt.**

În a treia etapă a modificării structurii aurei umane, din **noul corp astral,** prin coborârea **Duhului Sfânt,** s-a format pentru prima oară **corpul spiritual**, iar prima ființă umană la care a apărut acest corp a fost, de asemenea, **Fecioara Maria**. Din acel moment, toți oamenii au dobândit, potențial, capacitatea de a-şi forma un **corp spiritual**, direct din **corpul astral.**

Fecioara Maria *este, aşadar, prima ființă omenească care şi-a format* **un nou corp astral,** *iar din acesta au luat naştere un* **corp mental superior şi un corp spiritual.**

Fecioara Maria a sădit un *imprinting auric,* ce a reverberat în eternitate; toți oamenii născuți după evenimentele petrecute la începuturile erei creştine s-au născut cu acest *imprinting,* care face posibilă mântuirea.

În *lumea eterică* se spune că, fiind prima ființă omenească care şi-a format, în urma unei alchimii aurice tainice**, un nou corp astral, un corp mental superior şi un corp spiritual, Fecioara Maria** a primit *Stăpânirea* şi *Domnia.* **Fecioara Maria** a devenit astfel *Stăpâna noului corp astral.* Sub atenta sa ocrotire şi îndrumare, toți oamenii vor

putea să-şi formeze **corpul mental superior** şi **corpul spiritual** direct din **corpul astral.**

Iisus Hristos nu va putea fi cunoscut decât de oamenii care-şi vor forma **corpul mental superior** şi **corpul spiritual,** prin intermediul **corpului astral.** Ceilalți oameni, care îşi formează **corpul spiritual** din **corpul mental inferior, nu-l** vor putea cunoaşte.

La mulți dintre practicanții tehnicilor yoga, **corpul mental superior** şi **corpul spiritual** nu se pot forma direct din **corpul astral,** ci din **corpul mental inferior.** De altfel, această categorie de oameni îl va considera mereu pe **Iisus Hristos** un simplu inițiat şi nu-i vor putea înțelege Lucrarea.

Dacă, în urmă cu 2000 de ani, **Fecioara Maria** l-a născut pe **Iisus Hristos** în trup de carne, ea îl va naşte, ca **Stăpână a noului corpul astral, pe Iisus Hristos** în sufletul fiecărui om. Numai oamenii care îşi vor dezvolta **noul corp astral,** pe baza *imprintingului auric fundamental* sădit de **Fecioara Maria,** vor putea să-şi formeze, ulterior, un **corp mental superior** şi un **corp spiritual,** numai aceşti oameni vor deveni mântuibili, întrucât **Iisus Hristos** nu poate fi cunoscut cu adevărat decât de către cei care îşi formază un **corp spiritual** puternic şi bine structurat.

Astfel, **viaţa fiecărui om a devenit suprema formă de iniţiere,** *pentru că pune în fața sa încercările şi evenimentele de care are nevoie pentru a evolua. Din acest punct de vedere, toate evenimentele existenței reprezintă o inițiere, pentru ca omul, chiar la diferență mare de timp, să poată avea aceleaşi sentimente şi trăiri - este drept, atenuate - pe care, acum 2000 de ani, le-a avut* **Fecioara Maria.**

De fapt, **noul corp astral** se poate forma doar în urma unor **suferinţe***:* aceasta este *prima treaptă a inițierii creştine* - inițiere pe care numai **Viaţa** o poate oferi omului.

În momentul în care redobândesc **Speranţa** şi decid să-şi înfrângă disperarea inițială provocată de suferință - ceea ce corespunde momentului în care **Fecioara Maria** l-a văzut pe **Fiul Său Înviat** -, oamenii îşi pot forma (cel puțin, în stare de germene) un **corp mental superior.** Aceasta este *a doua etapă a inițierii creştine.*

În *a treia etapă,* prin **Iubire** şi prin **Iertare,** omul îşi poate forma germenele noului **corp spiritual**. Atunci apare **Credinţa.** Formându-şi **corpul spiritual**, prin care îl poate cunoaşte pe **Iisus Hristos,** omul înțelege că **Împărăţia cerurilor** nu este departe.

Iertarea izvorâtă din Iubire, Speranţa şi Credinţa *sunt pilonii de bază pe care se construieşte noul edificiu al* **Împărăţiei lui Iisus Hristos** *în lumea oamenilor - sau, din punct de vedere al structurii aurice umane:* **noul corp astral, corpul mental superior si corpul spiritual.**

Viața rămâne unica formă de inițiere, iar cosmosul, prin intermediul tuturor ființelor angelice din categoria **Fiilor Luminii,** caută să pună în fața oamenilor acele evenimente, care pot să transforme **corpul astral** într-un **corp spiritual** puternic - singurul "instrument" auric prin care omul îl poate cunoaşte pe **Iisus Hristos** în **Trupul de slavă** şi se poate conecta duhual la **Fiinţa Sa.**

De aceea, cei "săraci cu duhul", cei ce suferă intens, cei bolnavi sufleteşte, cei care ating neagra disperare, dincolo de care nu se află nimic, sunt mai aproape de **Dumnezeu** decât cei bogați şi fericiți.

Actualmente, doar cei care posedă un corp mental "diluat"; doar cei slabi şi aflați în suferință; doar cei care au atins limitele suferinței umane; doar cei care s-au îndoit de tot şi de toate; doar cei care au înțeles să ierte şi să iubească; doar cei care au devenit precum copiii mici; doar cei care au căzut şi au trecut printr-o durere sufletească ce reiterează oarecum durerea **Fecioarei Maria;** doar cei care au o bucurie şi o speranță comparabile cu Bucuria şi Speranța **Fecioarei Maria** când şi-a văzut **Fiul Înviat** - pot exclama, împreună cu vechii profeți, *Chemarea Dintâi:* **DIN STRĂFUNDURILE FIINŢEI MELE TE CHEM PE TINE DOAMNE**" !!!

Capitolul 7
CORPUL HARIC
AL PLASELOR MESIANICE

➢ Darul

Actele sacre săvârşite de Mântuitor acum 2000 de ani, **Naşterea** în lumea materială, **Învăţăturile** expuse în pilde şi parabole, **Minunile, Crucificarea, Curgerea Sângelui Său pe pământ, Moartea, Învierea a treia zi, Coborârea în Iad, Înălţarea la Ceruri, Veghea permanentă asupra tuturor oamenilor** - *"Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacurilor"* -, au produs şi produc efecte importante datorită principiului cosmic omniprezent: **Principiul transmiterii informaţiei, Principiul candelei sau Principiul transmiterii Luminii.**

Prin actele sacre, paradigmatice, arhiereşti, săvârşite la începutul erei creştine, **Numele lui Iisus Hristos** a devenit **Numele** cu cea mai puternică încărcătură energetică din Terra aurica; sau, după cum se spune în *lumea eterică,* **Numele lui Iisus Hristos** a devenit **cel mai puternic Nume din Cer şi de pe Pământ**.

Prin Jertfa Sa, **Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat,** a plătit *Preţul sacrificiului.* Plătind *Preţul,* **Iisus Hristos** a dobândit *Puterea* şi *Domnia.* El a devenit **Domnul sau Cărmuitorul - Regele - tuturor oamenilor din Terra aurica.**

În *lumea eterică* se spune că, plătind *Preţul sacrificiului,* prin *Puterea* pe care a dobândit-o, **Iisus Hristos** a pus în toţi oamenii *Efigia Puterii Sale* şi a stabilit pentru umanitate *"***o nouă Cârmuire***".* Datorită acestui fapt, toate lucrările se fac prin **Iisus Hristos**. De două mii de ani, tot ce se face în cer şi pe pământ se face doar prin **Iisus Hristos.**

Activitatea lui **Iisus Hristos** nu a încetat după înălţarea la cer, ci se perpetuează *în prezentul continuu,* în care se manifestă **Fiinţa Sa.** Mijlocul prin care, de 2000 de ani, **Iisus Hristos** ajută în mod efectiv omul, constă în formarea celui mai misterios corp aurie: **corpul haric al plaselor mesianice.**

Acest corp auric se formează la orice om în momentul rostirii cu voce tare a **Numelui lui Iisus Hristos** sau, fireşte, în cazul rugăciunii creştine. Dacă este rostit cu voce tare, **Numele lui Iisus Hristos** provoacă o reverberaţie intensă la nivelul aurei omului respectiv, iar omul se conectează auric **Fiinţei Sale** prin **formarea corpului haric al plaselor mesianice.**

După cum afirmă fiinţele din lumea eterică, **corpul haric al plaselor mesianice** este *darul fără plată* lăsat de **Iisus Hristos** oamenilor**. Corpul haric al plaselor mesianice** a apărut pentru prima dată în istoria umanităţii acum aproape două milenii, în acea zi de Rusalii, în care, sub forma unor limbi roşiatice ca de de foc, **Duhul Sfânt** s-a pogorât asupra Apostolilor, iar aceştia au început să vorbească "în limbi".

Din acel moment crucial al istoriei spirituale a umanităţii, **corpul haric al plaselor mesianice** apare înstantaneu la toţi oamenii, indiferent de religie, care rostesc **Numele lui Iisus Hristos** - fie şi doar într-o discuţie.

Evident**, corpul haric al plaselor mesianice** apare mai ales în cazul rugăciunii creştine. Este foarte important de remarcat că, în cazul *Rugăciunii Domneşti, "***Tatăl nostru***",* adresată direct lui **Dumnezeu, linia divină** devine foarte luminoasă, de parcă s-ar activa brusc, iar **spiritul** omului se aprinde înstantaneu, strălucind feeric.

În schimb**, corpul haric al plaselor mesianice** apare doar în cazul rostirii **Numelui lui Iisus Hristos** - cu atât mai mult, în cazul rostirii cu voce tare a *Rugăciunii Inimii: "***Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul***".*

➢ Corpul haric

Corpul haric al plaselor mesianice nu face parte din sistemul auric uman, în sensul că nu este generat de vreunul dintre elementele componente ale ființei umane: **spirit, corp duh, corpul sufletului** etc.

Corpul haric al plaselor mesianice apare doar la oamenii care pronunță **Numele lui Iisus Hristos,** chiar şi numai într-o discuție, sau se roagă în sens creştin, dar numai pe durata rugăciunii. În mod concret, această structură aurică se manifestă doar în momentul în care omul rosteşte **Numele lui Iisus Hristos,** indiferent de limba pe care o foloseşte.

Este important de remarcat faptul că acesta structură aurică apare numai la oamenii care rostesc *prin intermediul vocii* **Numele lui Iisus Hristos,** deci nu şi la cei care îl pronunță mental.

Corpul haric al plaselor mesianice se prezintă ca o cupolă energetică ce învăluie toate celelalte structuri aurice. El posedă o structură dublă: un strat interior şi un strat exterior. Stratul interior este orientat spre aura umană şi are culoarea metalului topit. Stratul exterior are culoarea albă strălucitoare.

Stratul de culoarea metalului topit, asemănător aramei - culoarea Soarelui la răsărit -, gros cam de un lat de palmă, este format din formațiuni energetice ce par noroase. Al doilea strat, stratul exterior, are cam aceeaşi grosime, fiind compus din miliarde de biluțe, de forma atomilor materiali, care se deplasează foarte repede şi se ciocnesc neîncetat.

Aspectul stratului exterior este de o claritate excepțională, fiind oarecum asemănător cu mii şi mii de cristale foarte fine de gheață. Al doilea strat este legat de chakra iubirii, **Shainiah,** situată în dreptul plexului cardiac.

Foarte interesant este faptul că, atunci când se rosteşte numele **Iisus,** apare primul strat, de culoarea metalului topit, iar în momentul când se rosteşte numele **Hristos** apare şi cel de-al doilea strat.

După rostirea, *prin intermediul vocii,* a **Numelui lui Iisus Hristos** sau după ce s-a încheiat rugăciunea, **corpul haric al plaselor mesianice** dispare instantaneu, la fel cum a apărut, ceea ce dovedeşte faptul că acest corp protector este împrumutat, prin inducție, de la **Ființa** căreia îi este adresată rugăciunea şi cu care, în acele momente, omul intră în rezonanță aurică. Mai întâi se formează stratul de culoarea metalului topit, iar apoi se formează stratul de culoare albă-argintie. Din amestecul celor două culori se formează culoarea galben-aurie, asemănătoare flăcării unei brichete. De aceea, privit de la depărtare prin clarvedere, corpul haric al plaselor mesianice are culoarea aurie.

La oamenii care nu se roagă prea des ori la oamenii care pronunță rar **Numele lui Iisus Hristos,** corpul haric al plaselor mesianice se formează doar pentru câteva fracțiuni de secundă sau doar pentru câteva secunde. Pentru oamenii care pronunță des **Numele lui Iisus Hristos,** în cadrul rugăciunii ori în cadrul unor discuții, corpul haric al plaselor mesianice are o perioadă de manifestare mai lungă - de ordinul zecilor de secunde.

Cu cât pronunță mai des **Numele lui Iisus Hristos,** cu atât durata de manifestare a corpului haric al plaselor mesianice este mai mare, iar acțiunea sa este mai profundă. De exemplu, la monahii din mănăstiri, care repetă neîncetat **Numele lui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice** se manifestă permanent, iar aura lor pare purificată de un foc viu, astfel încât, **prin clarvedere,** Eugen nu mai poate vedea nici un alt corp al aurei: toate corpurile aurei devin unul.

Iisus Hristos nu se conectează prin *darul Său* ființelor umane decât dacă este chemat. Omul trebuie să-l cheme pe **Iisus Hristos,** prin exercitatea liberului arbitru, iar chemarea cea mai eficientă este, repetăm, prin rostirea **Numelui Său,** care este cel mai puternic Nume din Cer şi de pe Pământ.

Rolul **corpului haric al plaselor mesianice** este de protecție. El protejează omul de

orice influență nefastă provenită din exterior. Învăluit de **corpul haric al plaselor mesianice**, omul este ca într-o cupolă de protecție. Mai mult decât atât: corpul haric al plaselor mesianice are capacitatea de a influența benefic şi, în final, de a purifica toate corpurile aurice derivate ale omului, începând de la corpul spiritual, continuând cu corpul mental superior, corpul astral, corpul mental inferior, corpul emoțional, corpul eteric şi corpul fizic.

Astfel, acțiunea lui **Iisus Hristos** prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice se transmite succesiv pe toate nivelurile: *la nivelul mental,* ceea ce aduce o mai mare claritate în gândire, precum şi alegerea căilor juste de acțiune; *la nivelul emoțional şi astral,* ceea ce aduce o limpezire a aspectelor emoționale şi sentimentale; *la nivelul corpului eteric şi fizic,* ceea ce generează sănătate; *la nivelul destinului individual* - al karmei - ceea ce generează prosperitate materială şi evitarea evenimentelor nedorite în existența cotidiană.

Totuşi, este de la sine înțeles că nu **Iisus Hristos** aduce omului prosperitate, sănătate, gândire limpede, alegere justă, sentimente luminoase. **Iisus Hristos,** prin intermediul plaselor mesianice, creează doar condițiile ca omul singur să descopere în sine toate aceste caracteristici. Dacă **Iisus Hristos** ar acționa în locul omului, acesta n-ar mai învăța niciodată nimic.

Foarte mulți oameni se plâng de faptul că, într-o acțiune oarecare, "n-au fost ajutați", uitând că n-au cerut ajutorul, direct, prin voce, către singura **Ființă** din cosmos care-i poate cu adevărat ajuta: **Dumnezeu făcut om** - **Iisus Hristos.** Apoi, acei oameni uită şi faptul că acțiunilor lor nu sunt dublate de dorința sinceră de a progresa spiritual ori de a prospera material în acord cu legile cosmice, ei cerând lucruri imposibile ori în dezacord cu *Ordinea lumii.* De aceea, este foarte important ca înainte de a cere ajutorul, omul să analizeze în detaliu esența cererilor sale şi să discearnă între necesitate şi pretenții nejustificate.

Formarea **corpului haric al plaselor mesianice** la un singur individ, constituie premisa ca, acum sau în viitor, şi alți oameni să facă acelaşi lucru. Dacă un singur om îşi formează, prin exercitarea liberului arbitru, **corpul haric al plaselor mesianice,** atunci devine un *focar haric* pentru cei din jurul său. Neştiut, de la câmpul său auric, după **principiul candelei, al transmiterii Luminii şi al continuităţii informaţiei,** *darul* oferit de către **Iisus Hristos** se întinde la toți oamenii.

Omul care îşi formează singur **corpul haric al plaselor mesianice** apare ca inclus sub o cupolă mesianică, în interiorul căruia se poate observa **linia divină,** ca un stâlp luminos.

Dacă doi oameni rostesc împreună, conştient, prin exercitarea liberului arbitru, **Numele lui Iisus Hristos** - de exemplu, într-o discuție sau se roagă în comun -, nu se formează două cupole mesianice, cum ar fi logic după sistemul nostru de gândire, **ci tot o singură cupolă mesianică.** Noua cupolă mesianică, mult mai mare, îi va cuprinde pe ambii oameni. În cazul în care doi oameni se roagă sau rostesc **Numele lui Iisus Hristos,** se mai produce însă un alt fenomen extraordinar: **apare o singură linie divină** situată exact în mijlocul cupolei mesianice nou formate.

Dacă zece, o sută, o mie sau o sută de mii de oameni rostesc **Numele lui Iisus Hristos** sau se roagă împreună (de exemplu, într-o biserică ori pe un stadion), atunci se formează o cupolă mesianică imensă, iar în centrul ei se formează, de asemenea, o **singură linie divină.**

Mai mult decât atât: dacă doi oameni vorbesc despre **Iisus Hristos** sau se roagă împreună - mai ales când cer ceva -, **Iisus Hristos** apare instantaneu lângă ei în **Trupul de Slavă.** În funcție de împrejurări, **Iisus Hristos** rămâne alături de acei oameni atâta timp cât consideră necesar. Întotdeuna este foarte atent la ceea ce spun oamenii şi la ceea ce cer. După plecarea lui **Iisus Hristos,** la nivelul lumii eterice, locul respectiv rămâne scăldat de mii şi mii de irizări, datorită contactului, chiar şi de scurtă durată, cu **Trupul Său de Slavă.**

Prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice apare, astfel, o nouă posibilitate în cosmos: **dacă un singur om dobândeşte capacitatea de a trăi sub har, atunci toţi ceilalţi dobândesc aceeaşi capacitate prin inducţie.**

Iar dacă, în viitor, un singur om va dobândi capacitatea de a fi mântuit, atunci toţi oamenii, pe baza principiului transmiterii informaţiei, dobândesc capacitatea virtuală de a fi mântuiţi; un singur om îi poate trage după sine pe toţi ceilalţi, care sunt compatibili cu el, din punct de vedere auric.

Capitolul 8
SHAINIAH, STÂNGA 4

➢ Crucea circumscrisă de cerc

Scopul suprem al cunoaşterii - şi, în acelaşi timp, scopul evoluției şi palingeneziei oamenilor în **Terra aurica** - este **cunoaşterea lui Dumnezeu.**

Din punct de vedere auric, cunoaşterea presupune modificarea tuturor corpurilor aurice, care se realizează în urma travaliului **corpului conştiinţei** şi **corpului conştienţei.** În acest context, interacțiunea structurii aurice a oamenilor cu mediul este aducătoare de cunoaştere. Acumulând cunoaştere, oamenii îşi modifică parametrii corpurilor aurice. Simultan, se împlineşte **paradigma evoluţiei** după **principiul termometrului evolutiv.**

Interacționând energetico-informațional cu mediul, oamenii dobândesc **cunoaşterea;** pe măsură ce acumulează **cunoaştere,** se dezvoltă **conştiinţa.** În fond, **cunoaşterea** - ca proces auric - are drept scop formarea acelei caracteristici fundamentale, care în lumea oamenilor poartă numele de **conştiinţă.**

Totodată, pe măsură ce acumulează **cunoaşterea,** oamenii îşi exercită **liberul arbitru.** Exercitându-şi liberul arbitru, oamenii se situează de o parte sau de alta a baricadei: de partea răului sau de partea binelui. Consecințele acestei algeri poartă numele de **karma.**

Aşadar, **cunoaşterea** este încercarea la care cosmosul supune toate ființele umane: acumulând **cunoaştere** prin manifestarea **liberului arbitru,** oamenii îşi dezvoltă **conştiinţa,** adică acea capacitate de a distinge binele de rău şi adevărul de fals. Străbătând căile cunoaşterii - încercările pe care cosmosul le pune în fața tuturor ființelor umane -, oamenii aleg necontenit, exercitându-şi **liberul arbitru.** Primul pas al oamenilor pe *calea cunoaşterii* este **alegerea de a alege.**

Viaţa este suprema formă de iniţiere, *iar rezultatul final al procesului alchimiei aurice este* **cunoaşterea lui Dumnezeu.**

Dar, până la atingerea **cunoaşterii lui Dumnezeu,** oamenii trebuie să parcurgă un proces lent, ce trece prin etapele descrise anterior: **cunoaşterea de tip lumesc, cunoaşterea mixtă, cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală.**

Prin **cunoaşterea de tip lumesc**, realizată prin intermediul primelor trei chakre şi a corpurilor aurice corespondente, oamenii acumulează cunoaştere în urma interacțiunii aurice cu mediul: cu ființele vii - cu plantele şi animalele -, cu natura înconjurătoare. Prin **cunoaşterea de tip lumesc** se dezvoltă conştiința, iar oamenii devin capabili de a **alege** corect, prin exercitarea **liberului arbitru.**

Prin **cunoaşterea mixtă**, care presupune, pe lângă funcționarea primelor trei chakre, şi funcționarea plenară a chakrei anahata, oamenii acumulează atât o cunoaştere lumească, cât şi o cunoaştere realizată prin *inducție spirituală.* În acest caz, cunoaşterea realizată prin *inducție spirituală* este incompletă şi fragmentară. Formarea unei

conştiințe corespunzătoare se realizează doar în cazul **cunoaşterii realizată prin inducţie spirituală.**

Prin **cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală,** datorită rezonanței înalte a aurei proprii, oamenii se conectează la structurile cosmosului; simultan, conştiința lor se dezvoltă corespunzător.

Urmând vechea *Cale a Zeilor,* care se practica în vremurile străvechi, oamenii aveau posibilitatea de a ajunge rapid la punctul final: **cunoaşterea lui Dumnezeu.** Evenimentele dramatice petrecute de-a lungul timpului - *ştergerile* şi *diluviile* - au dovedit însă că modalitățile de cunoaştere specifice acestei căi au fost folosite de oameni în scopuri neconforme cu *Ordinea cosmică.*

Evenimentele petrecute acum 2000 de ani, **Întruparea, Moartea şi Învierea lui Iisus Hristos** au modificat din temelii tot ce exista înainte. Jertfa **Fiului lui Dumnezeu** a modificat atât structura aurei umane, cât şi structura cosmosului. Datorită modificărilor produse la nivelul structurii aurei umane, **cunoaşterea** a cunoscut un nou impuls.

Astfel, de 2000 de ani, se poate vorbi despre un nou tip de cunoaştere: **cunoaşterea întru Iisus Hristos.** *De 2000 de ani,* **cunoaşterea lui Dumnezeu** *nu mai poate fi atinsă decât prin intermediul lui* **Iisus Hristos**.

Acest fapt este total necunoscut scrierilor de inspirație orientală, care încă reflectă, în virtutea inerției, o stare anterioară naşterii în lumea materială a lui **Iisus Hristos.** Vremurile s-au schimbat, oamenii s-au schimbat, iar acest fapt nu pare a fi observat de prea multe persoane. Unii oameni se comportă ca şi cum ar trăi cu trei mii de ani în urmă, ca şi cum ar fi structurați auric la fel ca şi strămoşii lor care au trăit înaintea erei creştine.

De aceea, o dată cu *schimbarea vremurilor,* a devenit necesară practicarea unor tehnici de autoîmbunătățire cu *suporturi* creştine. Repetarea **Numelui lui Iisus Hristos,** rugăciunea creştină, folosirea unor suporturi creştine, care nu sunt altele decât icoanele şi crucifixurile, deschid calea unei **cunoaşteri de tip nou,** în deplin acord cu ceea ce este omul în epoca actuală.

De asemenea, participarea, în biserici, la ritualurile anului liturgic ce reiterează etapele **Vieţii lui Iisus Hristos,** iar realizarea actelor ceremoniale de către cei îndrituiți să le facă - preoții creştini, cei care posedă *Harul* prin hirotonie - permit omului accesul la noul tip de cunoaştere.

Cunoaşterea întru Iisus Hristos se realizează în două etape. *Prima etapă* poate fi numită **cunoaşterea sub plasele mesianice,** iar *a doua etapă* poate fi denumită **cunoaşterea realizată prin intermediul activării chakrei inimii, Shainiah.**

Ființele din *lumea eterică* spun că, cele două etape desăvârşesc **Lucrarea lui Iisus Hristos** în om**: "HRISTOS ÎN OM ŞI OMUL ÎN HRISTOS".**

Prin expresia **"OMUL ÎN HRISTOS"** se înțelege **formarea plaselor mesianice,** iar prin expresia **"HRISTOS ÎN OM"** se înțelege formarea şi activarea chakrei inimii **Shainiah.**

Despre *prima etapă* a **cunoaşterii întru Iisus Hristos, cunoaşterea sub plasele mesianice,** am vorbit în capitolul anterior. **Cunoaşterea sub plasele mesianice** este o cunoaştere realizată prin *inducție spirituală.* Repetând des **Numele lui Iisus Hristos,** oamenii se conectează prin inducție Ființei Sale.

Observat de la distanță, un om care şi-a format **corpul haric al plasei mesianice** apare ca un ax luminos - axul este **Linia divină** - înconjurat de un cerc format din lumină - plasele mesianice. Astfel, simbolul omului care-şi formează **corpul haric al plaselor mesianice** este *cercul ce circumscrie o linie verticală.*

A doua etapă a **cunoaşterii luminate întru Iisus Hristos** se realizează prin activarea, petală cu petală, a **chakrei inimii.**

Chakra inimii, Shainiah, se formează, intră în funcțiune şi se activează doar în urma unei inițieri de tip creştin, în care *Rugăciunea inimii,* **"DOAMNE IISUSE HRISTOASE, FIUL LUI DUMNEZEU, MILUIEŞTE-MĂ PE MINE PĂCĂTOSUL"** este indispensabilă.

În momentul în care chakra iubirii **Shainiah** este *activată,* apare instantaneu o linie orizontală de lumină, **a doua linie divină,** care străbate toate planurile cuantice, făcând legătura, prin om**,** între **Dumnezeu Tatăl şi Fiul Său, Iisus Hristos.**

A doua linie divină, linia orizontală ce trece exact prin chakra **Shainiah,** este identică ca luminozitate, culoare, sunet şi miros cu **linia divină** ce coboară din înalt şi trece prin **spiritul** omului.

Astfel, omul în care s-a desăvârşit ***Lucrarea*** **lui Iisus Hristos, "HRISTOS ÎN OM ŞI OMUL ÎN HRISTOS",** este reprezentat simbolic printr-o **cruce circumscrisă de un cerc.**

Cercul este semnul **plaselor mesianice,** ce înconjoară ființa aurică a omului ca un balon protector. *Brațul vertical al crucii* este **linia divină** şi, implicit, canalul **Sushumna,** iar *brațul orizontal* este **a doua linie divină** ce se formează prin activarea chakrei **Shainiah.**

Privit din profil, un om care a realizat activarea chakrei **Shainiah,** apare în mod concret ca o cruce luminoasă, foarte strălucitoare, circumscrisă într-un cerc la fel de luminos.

Cunoaşterea întru Iisus Hristos este posibilă, deocamdată, mai mult la oamenii care au ajuns la limita evolutivă a **corpului duh** auriu şi care s-au angajat pe drumul inițierii. La aceşti oameni, **corpul duh** nu îşi va mai modifica culoarea, din auriu în albastru, atunci când vor pătrunde în a cincea clasă evolutivă. Corpul duh al acestor oameni va rămâne la stadiul de auriu pentru totdeauna. Culoarea aurie a corpului duh va fi din ce în ce mai diafană, transformându-se progresiv într-un auriu-alb. Desigur, această categorie de oameni va urca în a cincea clasă evolutivă, dar nu şi sub aspect coloristic al **corpului duh,** ceea ce indică o modificare substanțială a traseului evoluției umane. Această categorie de oameni, nu foarte numeroasă în ziua de astăzi, formează ceea ce în *lumea eterică* se numeşte **Biserica lui Iisus Hristos.**

Cu toate acestea, **cunoaşterea întru Iisus Hristos** nu reprezintă *doar* apanajul oamenilor care, în decursul a numeroase existențe, au evoluat pentru a atinge nivelul auriu al **corpului duh.** Ea este accesibilă şi oamenilor situați în clasa a doua sau a treia evolutivă - **corpurile duh** de culoare galbenă sau portocalie -, la fel cum este accesibilă şi oamenilor situați în clasa a patra sau a cincea.

De 2000 de ani, cunoaşterea întru **Iisus Hristos** *a devenit accesibilă tuturor claselor evolutive. Astfel, pentru prima oară în istoria spirituală a umanității, prin contactul haric cu* **Iisus Hristos,** *prin intermediul plaselor mesianice şi, ulterior, prin formarea chakrei* **Shainiah***, eliberarea - a se citi mântuirea - este accesibilă tuturor categoriilor de oameni, din toate clasele evolutive.*

Cunoaşterea harică întru Iisus Hristos, formarea plaselor mesianice şi activarea chakrei Shainiah*,* reprezintă astfel **Noua Cale Evolutivă Directă a Umanității** sau **Noua Paradigmă a Evoluției Umane.**

Paradigma evolutivă standard nu a fost abolită, dar, de 2000 de ani, oamenii au la dispoziție o cale evolutivă mai scurtă. De 2000 de ani, oamenii nu mai au nevoie să străbată traseul anevoios al evoluției standard prin intermediul nenumăratelor şi dificilelor experiențe de viață, după cum nu mai au nevoie să urmeze *Calea zeilor.*

De 2000 de ani există o **Nouă Cale***,* prin care se poate pătrunde pe **Poarta** strâmtă a **Împărăției lui Dumnezeu** într-un răstimp mult mai scurt. **Noua Cale** este sub directa ocrotire şi îndrumare a **Celui care a învins Moartea: Iisus Hristos**.

➢ Fiul Omului

În *era noastră,* de 2000 de ani, pentru omul generației a patra, accelerarea procesului evolutiv se realizează în alte condiții decât în trecut.

Evident, la fel ca şi în trecut, punctul terminus al evoluției omului este urcarea lui

Kundalini şi activarea totală a tuturor chakrelor. **Kundalini** nu urcă cu de la sine putere, ci doar datorită atracției **Duhului Sfânt. Duhul Sfânt** este cel care-l atrage pe **Kundalini** dinspre chakra muladhara, unde se spune că "dormitează", încolăcit ca un şarpe. Totuşi, **Duhul Sfânt** nu se manifestă decât în momentul în care **energia vitală** a pus în funcțiune toate chakrele până la chakra ajna, iar omul este pregătit pentru ultimul act al existenței sale încarnate în **Terra aurica.**

În mod suplimentar, față de epocile trecute, în *era noastră,* paralel cu procesul descris anterior, accentul se pune pe activarea chakrei inimii **Shainiah** şi pe formarea **celei de-a doua linii divine,** prin care **Iisus Hristos** se uneşte cu **Dumnezeu Tatăl.**

Pentru atingerea acestui scop, indiferent de **Raza** pe care a lucrat până în acest moment, omul generației actuale trebuie să dobândească treptat **cunoaşterea întru Iisus Hristos** - mai întâi **cunoaşterea prin intermediul plaselor mesianice,** apoi **cunoaşterea obținută prin activarea chakrei inimii, Shainiah.**

Ř Privit de la distanță, un om care a atins acest tip de cunoaştere apare ca *o cruce circumscrisă într-un cerc. Axul vertical al crucii* este **linia divină**, iar la nivelul corpului eteric este **Sushumna** - de-a lungul căreia limba de foc roşiatică a **Duhului Sfânt** se uneşte cu energia incoloră a lui **Kundalini.** *Axul orizontal* este **a doua linia divină** care se formează în chakra inimii **Shainiah,** ca prelungire infînită a nimbului de lumină - care este *"Stăpânul fără margini peste marginile lumii".* Cercul este corpul haric al plaselor mesianice.

Ultimul act al existenței ființei umane în Terra aurica este cucerirea rangului ontologic de Fiu al Omului. Până în acest moment, omul este doar un fiu al femeii.

Acordarea rangului de **Fiu al Omului** unei ființe umane are loc în cadrul unei ceremonii desfăşurate în *lumea eterică.* Această ceremonie se desfăşoară numai la răsăritul Soarelui.

Omul căruia i se face ceremonia de acceptare ca **Fiu al Omului** este adus în fața unei mulțimi de ființe din *lumea eterică:* ființe angelice, spirite ale naturii, oameni. Datorită puterilor la care a ajuns, omul respectiv poate observa - prin clarvedere - tot ce se petrece în jurul său. În centrul tuturor ființelor care iau parte la ceremonie stă **Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă.**

Alături de mulțimea de ființe spirituale - Îngeri, spirite ale naturii, oameni - care iau parte la ceremonie se află **Îngerul Gabriel** - *Cel ce ține cheile Puterii.* Aşezat într-o poziție simbolic-arhetipală, cu un picior pe pământ, celălalt picior pe apă, cu mâna dreaptă ridicată în sus, spre cer, **Îngerul Gabriel** ține o alocuțiune chiar la începutul ceremoniei. În decursul alocuțiunii sale, **Îngerul Gabriel** cheamă drept martori elementele naturii: cerul, apa, pământul. După ce se încheie ceremonia de acceptare, toate ființele prezente cântă un cântec numit **ŞHONAH ŞAHEIII ONAŞ,** în traducere liberă: **Lumina din afară a devenit una cu Lumina dinăuntru.**

În limba *lumii eterice,* **numele** lui **Iisus Hristos** este **Şhonah.** Expresia **ŞHONAH ŞAHEIII ONAŞ** folosită în limba *lumii eterice* are o semnificație specială, fiind identică cu cuvântul **ŞŞHOO,** adică **EU, ACELAŞI.**

Este interesant faptul că, atunci când sunt întrebate care este numele lor, toate ființele din **Alaiul lui Iisus Hristos** răspund prin cuvântul **ŞŞHOO,** adică EU ACELAŞI, care înseamnă *"***Eu sunt în toţi şi toţi sunt în mine, iar principiul care ne uneşte este Hristos".**

Omul respectiv este prezentat tuturor de către **Iisus Hristos,** pentru ca întregul cosmos să ştie că acel om a parcurs traseul evolutiv specific unui **fiu al femeii**. Evenimentul central al ceremoniei din *lumea eterică* are loc în momentul în care **Iisus Hristos,** aflat în **Trupul Său de Slavă,** se apropie de acel om şi se contopeşte auric cu el.

Pur şi simplu, **Iisus Hristos** pătrunde cu Ființa sa aurică în Ființa aurică a omului respectiv şi rămâne acolo. Structura aurică a omului se contopeşte cu structura aurică a lui **Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă.** Nimeni nu vede când iese **Iisus Hristos**

din omul respectiv; imediat după aceea, **Iisus Hristos** apare lângă acel om, ca şi cum ar veni dintr-o altă dimensiune. Acest moment unic poartă numele **"HRISTOS ÎN OM ŞI OMUL ÎN HRISTOS".**

Omul care trece de la stadiul ontologic *de* **fiu al femeii** la stadiul ontologic de **Fiu al Omului** dobândeşte caracteristicile lui **Iisus Hristos.** Vocea omului devine asemănătoare cu vocea blândă şi dulce a lui **Iisus Hristos;** privirea sa devine asemănătoare cu a lui **Iisus Hristos:** blajină şi înțelegătoare, ca şi cum ar vedea dincolo de veacuri şi de spații; zâmbetul omului devine asemănător cu zâmbetul lui **Iisus Hristos:** suav şi liniştitor, emanând o profundă bunătate, iubire şi înțelepciune; mersul omului devine asemănător cu mersul lin şi maiestuos, puțin aplecat spre stânga, al lui **Iisus Hristos.** Mimica sa, precum şi micile gesturi cotidiene devin asemănătoare cu ale lui **Iisus Hristos** - aşa cum pot fi remarcate în *lumea eterică* şi, foarte probabil, aşa cum au fost remarcate de oamenii care l-au cunoscut direct pe **Iisus Hristos,** atunci când era în trup fizic, acum două milenii, în Galileea.

Din acel moment, la omul devenit **Fiu al Omului,** chakra ajna va deveni strălucitoare. Sfera mov din interiorul ajnei chakra va începe să pulseze intermitent în culoarea aramei şi în culoarea argintie. În momentul în care pulsează lumina de culoarea aramei, se aud sunete asemănătoare a mii de tuburi ce se ating între ele în bătaia vântului. În momentul în care pulsează lumina de culoarea argintie se simte un miros asemănător pâinii înmuiate în vin roşu şi se aude un sunet asemănător clipocitului de apă.

Practic, în urma acestei ceremonii, în care omul este înălțat ontologic de la rangul *de* **fiu al femeii** la rangul de **Fiu al Omului,** se poate spune că omul îl cunoaşte pe **Iisus Hristos; cunoscându-l pe Iisus Hristos, omul se cunoaşte pe sine prin Iisus Hristos.**

Abia în acest stadiu omul îl cunoaşte pe **Iisus Hristos.** Până în acest moment, tot ce cunoaşte omul despre **Iisus Hristos** este doar vorbă în vânt, vânare de vânt. A cunoaşte nu înseamnă numai a auzi sau a citi ceva despre o anumită ființă, ci înseamnă identificarea totală cu acea ființă. **Cunoaşterea întru Iisus Hristos** înseamnă identificarea cu **Ființa Sa.** Identificându-se cu **Iisus Hristos,** omul se identifică cu toți cei care, până în acel moment, s-au identificat cu **El**, astfel încât, poate spune, la fel ca şi ceilalți: **ŞŞHOO** sau **EU ACELAŞI (ŞHONAH** este numele dat lui **Iisus Hristos** în *lumea eterică).*

În acest stadiu, omul află o mulțime de taine. Astfel, află ce este omul cu adevărat şi de ce se încarnează pe pământ, cine este **Dumnezeu-Tatăl,** cine sunt Îngerii şi celelalte ființe cosmice, cine este **Iisus Hristos** şi de ce au avut loc evenimentele de acum 2000 de ani din Galileea. De asemenea, omul află cine este Adversarul - Hallshithan - şi ce vrea el, cine este Lux sau Lucifer, de ce a căzut şi ce urmăreşte prin activitatea sa actuală.

Identificarea omului cu **Iisus Hristos,** în momentul celebrării ceremoniei de înălțare la rangul de **Fiu al Omului,** este o taină atât de mare şi de neînțeleasă, la fel cum sunt şi răspunsurile la problemele enumerate mai sus. Prin mintea noastră actuală, chiar dacă le-am afla explicate de cineva, nu le-am putea înțelege, căci numai *unirea în duh* cu **Iisus Hristos** poate conferi adevărata cunoaştere.

Activarea artificială a chakrelor prin tehnicile de tip yoga nu conferă omului forța de a menține conştiința şi conştiența la cotele necesare înțelegerii unei astfel de trăiri. Chiar dacă o chakră se activează prin repetarea unei mantre sau prin vizualizarea unei yantre, cunoaşterea rezultată este fragmentară, deoarece nu este susținută de înțelegerea fenomenului. Este ca şi cum un om l-ar întâlni pe **Iisus Hristos** pe stradă, l-ar privi în față, dar nu l-ar recunoaşte. **Iisus Hristos** nu poate fi recunoscut de un om decât interior, prin suflet.

Acesta este motivul principal pentru care, atunci când a fost întrupat, acum 2000 de ani, în Galileea, **Iisus** nu a fost recunoscut ca fiind **Hristos**, adică **Unsul lui Dumnezeu, Mesiah, Unicul Fiu al lui Dumnezeu.**

Abia în momentul în care s-au contopit *în duh* cu **Iisus Hristos** prin coborârea **Duhului Sfânt** în *Ziua Cincizecimii* - moment descris în detaliu în *Noul Testament* -, Apostolii au înțeles cu adevărat cine a fost **Iisus din Nazareth,** fiul tâmplarului Iosif şi al Mariei.

➢ Corpul de diamant

Dincolo de cucerirea rangului ontologic de **Fiu al Omului** mai există doar o treaptă în procesul evolutiv uman. Această treaptă evolutivă, ce presupune o stare de conştienţă şi conştiinţă care nu are nimic în comun cu ce se cunoaşte actualmente pe pământ, presupune activarea chakrei **sahasrara.**

Activând chakra **sahasrara** prin acțiunea directă a **Duhului Sfânt,** ființa umană introduce un element nou în cosmos - cunoaşterea completă.

În momentul activării chakrei **sahasrara** se produc o serie de fenomene aurice de mare amploare. Petalele de pe margini ale sahasrarei - petale care arată ca nişte pâlnii - îşi schimbă strălucirea, în timp ce petalele de pe mijloc se sting. Deasupra petalelor din mijlocul chakrei sahasrara se formează o sferă strălucitoare de lumină aurie. Această lumină aurie este amplificată de lumina **Duhului Sfânt.**

În momentul activării chakrei sahasrara, **Duhul Sfânt** se uneşte complet cu energia **Kundalini,** formându-se un fir de energie luminoasă pe toată lungime canalului **Sushumna,** de la baza coloanei vertebrale până în creştetul capului. Canalul **Sushumna** - de fapt canalul **Citrini** - este inundat de acest fir luminos ca de un fulger orbitor. Cel de-al treilea aspect al Treimii, **Duhul Sfânt,** coboară în om, atrăgând, chiar în momentul în care pătrunde în **sahasrara,** energia situată la baza coloanei vertebrale.

În acel moment, toate planurile cuantice şi toate corpurile aurei se contopesc şi formează un singur conglomerat auric - pe care **Îngerii Veghetori** din *lumea eterică* îl numesc **Corp de diamant.**

Fulgerul lumios al **Duhului Sfânt** va rămâne permanent în om, chakrele îşi vor modifica aspectul, devenind bulgări de lumină orbitoare. Atingând această stare ultimă, omul - devenit **Fiu al Omului** - va deveni nemuritor şi va dobândi viața veşnică.

Capitolul 9
ODISEEA SPIRITULUI

La începutul anului 1805, în oraşul *Iena* din Germania, apărea o carte scrisă de - pe atunci - un obscur profesor de filosofie. Cartea se numea *Fenomenologia spiritului,* iar autorul ei era **Georg Wilhelm Friedrich Hegel**. După aproape două sute de ani de la publicarea ei, *Fenomenologia spiritului* rămâne unul din pilonii de bază ai filosofiei universale.

Împărțirea cărții este grăitoare: **Hegel** a încercat să surprindă evoluția conştiinței omeneşti şi autodezvăluirea omului ca Eu şi conştiință de sine atât din punct de vedere individual, cât şi colectiv, istoric. *Fenomenologie,* pentru **Hegel**, înseamnă teoria formelor de apariție ale cunoaşterii şi ale evoluției omului.

Evoluția spiritului care se descoperă pe sine ca spirit are, în opinia lui **Hegel**, mai multe etape: *etapa conştiinței simple, etapa conştiinței de sine, etapa intelectului, etapa rațiunii, etapa spiritului care se descoperă pe sine, etapa spiritului religios, etapa spiritului care atinge cunoaşterea absolută.*

Pleacând de la *conştiința simplă* - care cuprinde atât senzația, cât şi percepția -, la

conştiința de sine, cea în care omul se descoperă pe sine ca Eu, **Hegel** urmează traseul individual şi colectiv - cel colectiv este exemplificat prin personalități istorice - al evoluției ființei umane. De la *nivelul intelectului,* ființa umană trece *în etapa rațiunii,* apoi în *etapa spiritului care se dezvăluie pe sine.* În etapa *spiritului,* ființa umană se cunoaşte pe sine în trei ipostaze: ca *spirit adevărat în acțiunea etică,* ca *spirit înstrăinat de sine în cultură,* ca *spirit cert de el însuşi în moralitate.*

Ulterior, pentru a se înțelege pe sine, în *etapa spiritului religios,* ființa umană parcurge treptele devenirii religioase în ceea ce **Hegel** denumea *religia naturală,* care cuprinde vechile forme religioase ale umanității, în *religia artei* şi în *religia revelată,* creştînismul. În final, *cunoaşterea absolută* reprezintă punctul terminus a odiseei spiritului; sau pentru a folosi expresia lui **Hegel**, a fenomenologiei spiritului.

Desigur, nu se poate face analiza unei cărți de o asemenea amploare doar în câteva rânduri. La fel ca multe alte comori ale spațiului cultural occidental, *Fenomenologia spiritului* este o carte uitată, iar în epoca actuală oamenii nu mai au răbdarea necesară pentru a se apleca asupra marilor comori ale înțelepciunii.

Referindu-se la această mare carte, filosoful român **Constantin Noica** afirma următoarele: *"Fenomenologia* (spiritului) *e cartea peripețiilor adevărate din fiecare conştiință individuală. Ai vrea să nu citeşti cartea aceasta, dar ea e dintre cele care nu pot fi ignorate nepedepsit.*

Dacă nu citeşti cartea, atunci rişti s-o scrii, într-un fel, adică să desfăşori traiectoria vieții proprii de conştiință potrivit unora sau altora din capitolele ei. Şi riscul cel mai mare e de-a o scrie prost, de a rămâne blocat în câte un capitol şi a te stinge acolo...

Dar nu e şi un risc de a o citi, sau mai ales în a-ți închipui că ai înțeles-o ? Este unul, firește, unul exact opus: riscul de a nu o mai scrie, închipuindu-ți că ai devenit atât de lucid..."

Să scrii despre peripeţiile spiritului sau să nu scrii ? este întrebarea pe care, împreună cu **Hegel** şi cu **Constantîn Noica**, ne-o punem şi noi. Au devenit oamenii de azi atât de lucizi încât nu mai doresc să se aplece asupra cărții lui **Hegel** ? Sau asupra altor cărți ce dezvăluie - unele filosofic şi încifrat, altele direct - etapele prin care trece spiritul şi conştiința omului atât la nivel individual, cât şi la nivel colectiv ? Ori au devenit atât de comozi, încât s-au poticnit într-una dintre etapele fenomenologiei conştiinței descrise de **Hegel,** şi nu mai vor să iasă de acolo?

Indiferent de răspuns, este totuşi uimitoare analogia perfectă între ceea ce marele filosof german - care nu cunoştea nimic despre aură sau despre chakre - definea a fi *"***fenomenologia spiritului***"* şi ceea ce, în urma experiențelor extrasenzoriale ale lui Eugen, am definit în cartea de față drept **paradigma evoluţiei umane.**

Căci, ce altceva reprezintă urcarea energiei de viață prin nadisuri, de-a lungul celor şapte chakre după **principiul termometrului evolutiv** - fiecare chakră corespunzând unei clase evolutive - decât *o* **fenomenologie a spiritului** şi, implicit, o scriere, de către fiecare om, a **Marii Cărţi a Evoluţiei.**

Ce altceva reprezintă prima treaptă evolutivă - care corespunde "omului roşu", adică culorii roşii a **corpului duh** şi urcării energiei de viață până la chakra manipura - decât *"omul senzațiilor"* descris de **Hegel** ?

Ce altceva reprezintă a doua treaptă evolutivă decât culoarea portocalie a **corpului duh,** descris atât de bine de **Hegel** ca *om al percepției* ?

Ce altceva reprezintă a treia treaptă a scării evolutivă - definită prin culoarea galbenă a **corpului duh** şi activarea chakrei manipura, prin urcarea corespunzătoare a energiei de viață, echivalentă formării corpului mental inferior - decât *omul intelectului* despre care amintea **Hegel** ?

Ce altceva reprezintă a patra treaptă evolutivă - definită prin culoarea aurie a **corpului duh,** activarea chakrei anahata situată pe **Sushumna** şi formarea corpului mental superior - decât *omul rațiunii* descris de **Hegel** ?

Ce altceva reprezintă a cincea treaptă evolutivă - definită prin culoarea albastră a

corpului duh, activarea plenară a chakrei vishuddi şi formarea corpului spiritual - decât *etapa omului religios* descris de **Hegel** ?

Ce altceva reprezintă a şasea treaptă evolutivă - definită prin culoarea violetă a **corpului duh** şi centrarea în ajna chakra - decât ceea ce definea **Hegel** a fi *omul spiritual, spiritul care se regăseşte pe sine drept spirit* ?

Ce altceva reprezintă activarea chakrei inimii, **Shainiah**, decât ultima treaptă a evoluției, definită de marele filozof german drept *etapa spiritului care atinge cunoaşterea absolută.*

Din păcate, **Fenomenologia spiritului,** la fel ca şi multe alte perle ale gândirii, a fost demult uitată; perlele vremurilor de odinioară nu mai sunt astăzi cercetate decât ca simple curiozități.

La fel de uitată a fost şi **Apocalipsa lui Ioan,** cea mai misterioasă, dar şi cea mai profundă scriere inspirată creştină, în care comentatorii moderni nu mai regăsesc decât amenințarea numărului fiarei şi fenomenele conexe, abil exploatate în articolele unor ziare în căutare de senzațional sau în filmele horror.

Căci, ce altceva este descris în **Apocalipsa,** decât destinul spiritual al omului, înfățişat ca o veritabilă **fenomenologie** desfăşurată în şapte etape evolutive, etape ce corespund deschiderii celor şapte peceți, adică a celor şapte chakre ?

De 2000 de ani, parcurgerea celor şapte etape evolutive, deschiderea celor şapte peceți şi scrierea de către fiecare om a **Marii Cărţi a Evoluţiei** - *care corespunde fenomenologiei spiritului ce se regăseşte ca spirit în cunoaşterea absolută* -, nu se poate realiza decât sub atenta ocrotire a lui **Iisus Hristos cel Viu, care se manifestă în prezentul continuu, în Trupul de Slavă, acelaşi în care le-a apărut şi Apostolilor, consfiinţînd astfel cele ce Le-a spus la scurt timp după Înviere (Matei 28; 19-20):**

"TOATĂ PUTEREA MI-A FOST DATĂ ÎN CER ŞI PE PĂMÂNT... ŞI IATĂ, EU SUNT CU VOI, PÂNĂ LA SFÂRŞITUL VEACULUI. AMIN".